

การพักอาศัยในเรือนนอนที่สะอาด อากาศถ่ายเท และมีแสงสว่างเพียงพอ พบว่า ประชากรส่วนใหญ่ ร้อยละ 47.1 อยู่ในระดับปานกลาง รองลงมา ร้อยละ 34.6 อยู่ในระดับมาก ร้อยละ 8.7 อยู่ในระดับน้อย ร้อยละ 6.0 อยู่ในระดับมากที่สุด และร้อยละ 3.5 อยู่ในระดับน้อยที่สุด โดยรวมค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับปานกลางเท่ากับ 3.30 ซึ่งประชากรส่วนใหญ่เห็นว่ามีการผลัดเปลี่ยนเร屋ในการทำความสะอาดเรือนนอนทุกวัน ซึ่งใน ช่วงที่ต้องขึ้นเรือนนอนหลังจากทำการกิจกรรมส่วนตัวเสร็จแล้ว บนเรือนนอนก็เปิดไฟให้ อย่างเพียงพอเพื่อที่ครอบยากจะเขียนจดหมาย หรืออ่านหนังสือก็สามารถทำได้

ความแออัดของเรือนนอน พบว่าประชากรส่วนใหญ่ ร้อยละ 38.7 อยู่ในระดับมาก ร้อยละ 34.9 อยู่ในระดับปานกลาง ระดับมากที่สุดมีร้อยละ 12.0 ระดับน้อยมีจำนวนร้อยละ 11.2 และร้อยละ 3.3 ส่วนในระดับน้อยที่สุด โดยรวมค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับปานกลางเท่ากับ 3.44 ซึ่งประชากรส่วนใหญ่เห็นว่าความแออัดของเรือนนอน อยู่ในระดับปานกลางเนื่องจากในอดีtreือนนอนมีความแออัดมาก เพราะผู้ต้องขังมีจำนวนมากแต่ปัจจุบันเมื่อผู้ต้องขังมีจำนวนลดลงก็ทำให้ความแออัดลดลงซึ่งมีบ้างแต่ก็ไม่มากเหมือนก่อน

เรือนจำได้จัดหาน้ำสะอาดและของใช้จำเป็นในการทำความสะอาดร่างกาย พบว่า ประชากรส่วนใหญ่ ร้อยละ 51.5 อยู่ในระดับปานกลาง ร้อยละ 25.9 อยู่ในระดับมาก ร้อยละ 16.1 อยู่ในระดับน้อย ร้อยละ 4.6 อยู่ในระดับมากที่สุด และร้อยละ 1.9 อยู่ในระดับน้อยที่สุด โดยรวมค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับปานกลางเท่ากับ 3.15 ซึ่งประชากรส่วนใหญ่เห็นว่าเรือนจำได้จัดหาน้ำสะอาดและของใช้จำเป็นในการทำความสะอาดร่างกายในระดับปานกลาง เพราะเรือนจำ/ทัณฑสถานจัดน้ำให้ใช้ในการอุปโภคย่างเพียงพอ แต่ของใช้จำเป็นต้องจัดหาเอง เว้นแต่จะมีผู้มาบริจาคก็จะมีการจัดสรรให้ทุกคนเท่าเทียมกัน

เรือนจำได้จัดที่อาบน้ำและห้องสุขาเพียงพอ ถูกสุขลักษณะ พบว่า ประชากรส่วนใหญ่ ร้อยละ 46.6 อยู่ในระดับปานกลาง ร้อยละ 28.9 อยู่ในระดับมาก ร้อยละ 17.2 อยู่ในระดับน้อย ร้อยละ 4.6 อยู่ในระดับมากที่สุด และร้อยละ 2.7 อยู่ในระดับน้อยที่สุด โดยรวมค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับปานกลางเท่ากับ 3.15 ซึ่งประชากรส่วนใหญ่เห็นว่าที่อาบน้ำและห้องสุขาเพียงพอ ถูกสุขลักษณะในระดับปานกลาง เพราะที่อาบน้ำ และห้องสุขาที่ทางเรือนจำจัดไว้มีเพียงพอ และถูกสุขลักษณะพอสมควร ซึ่งเมื่อเทียบกับจำนวนผู้ต้องขังที่มีอยู่เป็นจำนวนมากก็ถือว่าเพียงพอและสะอาด

การขาดแพทย์และยาภัยการรักษาโรคในการรักษาพยาบาล พบว่าประชากรส่วนใหญ่ ร้อยละ 34.3 อยู่ในระดับมาก ร้อยละ 33.8 อยู่ในระดับปานกลาง ร้อยละ 14.2 อยู่ในระดับน้อย ร้อยละ 13.9 อยู่ในระดับมากที่สุด และร้อยละ 3.8 อยู่ในระดับน้อยที่สุด โดยรวมค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับปานกลางเท่ากับ 3.40 ซึ่งประชากรส่วนใหญ่เห็นว่าการขาดแพทย์และยาภัยการรักษาโรคในการรักษาพยาบาลอยู่ในระดับปานกลางเนื่องจากแพทย์ในเรื่องจำไม่เพียงหนึ่งคนหรือให้แพทย์จากภายนอกมาตรวจบ้างในบางครั้งส่วนยาภัยการรักษาโรคก็จะให้ตามอาการแต่ส่วนใหญ่จะเป็นยาแก้ปวด พาราเซตามอน ซึ่งบางครั้งก็อยากให้ได้ยาภัยการรักษาโรคตามอาการจริง ๆ

เมื่อพิจารณาในภาพรวมของประเด็นเรื่องผลกระทบด้านสภาพร่างกายต่อผู้ต้องขังระหว่างพิจารณาคดี พบว่า มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.20 และดูว่า ผู้ต้องขังส่วนใหญ่เห็นว่ามีผลกระทบด้านสภาพร่างกายอยู่ในระดับปานกลาง โดยเฉพาะในเรื่องความแสอัดของเรือนนอนผู้ต้องขัง ($\bar{X} = 3.44$)

ตารางที่ 3.3
จำนวน ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของประชากร
จำแนกตามประเด็นผลกระทบต่อผู้ห้องขังในต้านสภาพจิตใจ

ด้านสภาพจิตใจ	ระดับความคิดเห็น					\bar{X}	S.D.	แปลผล
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด			
14. ระหว่างลูกคุณขังในเรือนจำทำให้รู้สึกเครียดและไม่อยากเข้าร่วมกิจกรรมของเรือนจำ	34 (9.3)	89 (24.3)	142 (38.7)	78 (21.3)	24 (6.5)	3.08	1.04	ปานกลาง
15. การเข้ามาอยู่ในเรือนจำทำให้รู้สึกว่าตนเองไม่มีคุณค่าและเป็นภาระต่อสังคม	68 (18.5)	119 (32.4)	112 (30.5)	45 (12.3)	23 (6.3)	3.44	1.11	มาก
16. สังคมมักตีตราผู้ที่เข้ามาอยู่ในเรือนจำ แม้ว่าศาลอาจจะยกฟ้องหรือไม่ได้เป็นผู้กระทำผิด	112 (30.5)	132 (36.0)	91 (24.8)	25 (6.8)	7 (1.9)	3.86	.99	มาก
17. ท่านมีความวิตกกังวลในเรื่องสภาพความเป็นอยู่ของครอบครัวและการต่อสู้คดี	165 (45.0)	140 (38.1)	36 (9.8)	15 (4.1)	11 (3.0)	4.17	.97	มาก
18. เมื่อรู้สึกเครียดหรือวิตกกังวลจะรู้สึกอยากอยู่คนเดียวมากกว่าระนาຍให้ผู้อื่นรับรู้	57 (15.5)	109 (29.7)	77 (21.0)	97 (26.4)	27 (7.4)	3.19	1.20	ปานกลาง
19. การได้พูดคุยปรึกษากับเพื่อนผู้ต้องขังหรือเจ้าหน้าที่ทำให้รู้สึกว่ามีกำลังใจในการต่อสู้กับปัญหาต่าง ๆ	78 (21.3)	168 (45.8)	83 (22.6)	30 (8.2)	8 (2.2)	3.75	.95	มาก

$\bar{X} = 3.58$

S.D = .58

ด้านสภาพจิตใจ

ในด้านผลกระทบต่อสภาพจิตใจจากการถูกคุณขั้งระหัวงพิจารณาคดี มีประเด็นในเรื่อง ความเครียดกับการเข้าร่วมกิจกรรมของเรือนจำ ความรู้สึกว่าตนเองไม่มีคุณค่า ความคิดเรื่องการตีตราของสังคม ความกังวลในสภาพความเป็นอยู่ของครอบครัวและการต่อสู้คดี การระบายความรู้สึก และการสร้างกำลังใจในการต่อสู้กับปัญหาต่าง ๆ

ผลการศึกษาปรากฏดังนี้

ความเครียดระหว่างถูกคุณขั้งในเรือนจำทำให้ไม่อยากเข้าร่วมกิจกรรมของทางเรือนจำ ประชารส่วนใหญ่เห็นว่า ร้อยละ 38.7 อยู่ในระดับปานกลาง ร้อยละ 24.3 อยู่ในระดับมาก ร้อยละ 21.3 อยู่ในระดับน้อย ส่วนร้อยละ 9.3 อยู่ในระดับมากที่สุด และร้อยละ 6.5 อยู่ในระดับน้อยที่สุด โดยรวมค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับปานกลางเท่ากับ 3.08 แสดงให้เห็นว่าความเครียดระหว่างถูกคุณขั้งในเรือนจำทำให้ไม่อยากเข้าร่วมกิจกรรมของทางเรือนจำในระดับปานกลางโดยความเครียดส่วนใหญ่จะเกิดขึ้นในระยะแรกที่เข้ามาอยู่ในเรือนจำ เพราะยังเป็นช่วงในการปรับตัวให้เข้ากับสภาพความเป็นอยู่ในเรือนจำจึงทำให้ไม่อยากเข้าร่วมกิจกรรม แต่หลังจากปรับตัวได้ก็ไม่มีปัญหาอะไรและทำกิจกรรมต่าง ๆ กับเพื่อนผู้ต้องขังซึ่งก็ช่วยให้หายเครียดได้ส่วนหนึ่ง

ความรู้สึกว่าตนเองไม่มีคุณค่าและเป็นภาระต่อสังคม ประชารส่วนใหญ่ ร้อยละ 32.4 อยู่ในระดับมาก ร้อยละ 30.5 อยู่ในระดับปานกลาง ร้อยละ 18.5 อยู่ในระดับมากที่สุด ร้อยละ 12.3 อยู่ในระดับน้อย และร้อยละ 6.3 อยู่ในระดับน้อยที่สุด โดยรวมค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมากเท่ากับ 3.44 ซึ่งผู้ต้องขังมีความรู้สึกว่าตนเองไม่มีคุณค่าและเป็นภาระต่อสังคมอยู่ในระดับมาก เนื่องจากการถูกคุณขั้งในเรือนจำซึ่งมีกฎระเบียบที่เคร่งครัดและความแตกต่างจากสังคมภายนอกที่เคยมีหน้าที่การทำงาน มีความสามารถในการทำงานดูแลครอบครัว กลับต้องมาอยู่ในที่นี่ ขาดอิสระภาพและอยู่ภายใต้การควบคุมของเจ้าหน้าที่จึงทำให้รู้สึกว่าตนเองไม่มีคุณค่า

สังคมมักตีตราคนที่เคยผ่านการถูกคุณขั้งในเรือนจำ ประชารส่วนใหญ่ ร้อยละ 36.0 อยู่ในระดับมาก ร้อยละ 30.5 อยู่ในระดับมากที่สุด ร้อยละ 24.8 อยู่ในระดับปานกลาง มีเพียงร้อยละ 6.8 และ ร้อยละ 1.9 อยู่ในระดับน้อยและน้อยที่สุด ตามลำดับ โดยรวมค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมากเท่ากับ 3.86 ซึ่งผู้ต้องขังมีความรู้สึกว่าตนเองไม่มีคุณค่าและเป็นภาระต่อสังคมอยู่ในระดับมากเนื่องจากสังคมไทยมักจะมองผู้ต้องขังในเรือนจำว่าเป็นคนไม่ดี เป็นอาชญากรทั้งหมดโดยไม่ได้ทราบถึงสาเหตุในการกระทำหรือเจตนาต่าง ๆ ทำให้ภาพของผู้ที่เคยถูกคุณขั้งในเรือนจำเป็นภาพที่ลบในความคิดเห็นของคนทั่วไป รวมทั้งตัวผู้ต้องขังซึ่งก่อนที่จะเข้ามาอยู่ในเรือนจำก็เคยมีความคิดแบบนี้ เช่นเดียวกันจึงมองว่าสังคมยังมีการตีตราผู้ที่เคยติดคุก

ความวิตกกังวลในเรื่องสภาพความเป็นอยู่ของครอบครัวและการต่อสู้คดี ประชากรส่วนใหญ่ ร้อยละ 45.0 อยู่ในระดับมากที่สุด ร้อยละ 38.1 อยู่ในระดับมาก มีเพียงร้อยละ 3.8 ,4.1 และ 3.0 อยู่ในระดับปานกลาง น้อยและน้อยที่สุดตามลำดับ โดยรวมค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมากเท่ากับ 4.17 ซึ่งผู้ต้องขังส่วนใหญ่มีความวิตกกังวลในเรื่องสภาพความเป็นอยู่ของครอบครัวและการต่อสู้คดีอยู่ในระดับมาก เนื่องจากผู้ต้องขังส่วนใหญ่เคยเป็นหลักในครอบครัวทำให้กังวลว่าเมื่อไม่มีคนดูแลแล้วครอบครัวจะมีสภาพเป็นอย่างไร จะลำบากแค่ไหนแล้วตอนเองยังต้องให้ครอบครัวมา ดูแล และซึ่งทำให้เกิดความวิตกกังวลมากอีกทั้งการอยู่ระหว่างพิจารณาคดีซึ่งยังไม่ทราบถึงผลของคดีว่า จะตัดสินอย่างไร ทำให้ผู้ต้องขัง มีความวิตกกังวลว่าจะสามารถชนะคดีหรือไม่ หรือถ้าแพ้จะมีโทษหนักหรือไม่ เพราะผู้ต้องขังส่วนใหญ่เป็นผู้ที่มีระดับการศึกษาน้อยไม่ค่อยมีความรู้ทางกฎหมายจึงมีความรู้สึกกลัวตระหนุกนี้

เมื่อรู้สึกเครียดหรือวิตกกังวลจะรู้สึกอยู่คนเดียวมากกว่าระนายกับผู้อื่น ประชากรส่วนใหญ่ ร้อยละ 29.7 อยู่ในระดับมาก ร้อยละ 26.4 อยู่ในระดับน้อย ร้อยละ 21.0 อยู่ในระดับปานกลาง ร้อยละ 15.5 อยู่ในระดับมากที่สุด และร้อยละ 7.4 อยู่ในระดับน้อยที่สุด โดยรวมค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับปานกลางเท่ากับ 3.19 ซึ่งผู้ต้องขังส่วนใหญ่จะรู้สึกอยู่คนเดียวเมื่อเครียดในระดับปานกลางเนื่องจากในบางครั้งต้องการมีคนรับฟังปัญหามากกว่า

การได้พูดคุยปรึกษากับเพื่อนผู้ต้องขังหรือเจ้าหน้าที่ทำให้รู้สึกว่ามีกำลังใจในการต่อสู้กับปัญหาต่าง ๆ ประชากรส่วนใหญ่ ร้อยละ 45.8 อยู่ในระดับมาก ร้อยละ 22.6 อยู่ในระดับปานกลาง ร้อยละ 21.3 อยู่ในระดับมากที่สุด มีเพียงร้อยละ 8.2 และ 2.2 อยู่ในระดับน้อยและน้อยที่สุด โดยรวมค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมากเท่ากับ 3.75 ซึ่งการได้พูดคุยปรึกษากับเพื่อนผู้ต้องขังหรือเจ้าหน้าที่ทำให้รู้สึกว่ามีกำลังใจในการต่อสู้กับปัญหาต่าง ๆ เวลามีปัญหาและได้ระบายให้เพื่อนหรือเจ้าหน้าที่ฟังก็ทำให้รู้สึกสบายใจขึ้น และในบางครั้งก็มีการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกันทำให้มีแรงมุ่งที่กว้างขึ้น

เมื่อพิจารณาในภาพรวมของประเด็นเรื่องผลกระทบด้านสภาพจิตใจต่อผู้ต้องขังระหว่างพิจารณาคดี พบว่า มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.58 และดูว่า ผู้ต้องขังส่วนใหญ่เห็นว่ามีผลกระทบด้านสภาพจิตใจอยู่ในระดับมาก โดยเฉพาะในเรื่องความวิตกกังวลในเรื่องสภาพความเป็นอยู่ของครอบครัวและการต่อสู้คดี ($\bar{X} = 4.17$)

ตารางที่ 3.4
จำนวน ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของประชาชน
จำแนกตามประเด็นผลกระทบต่อผู้ต้องขังในด้านสิทธิประโยชน์

ด้านสิทธิประโยชน์	ระดับความคิดเห็น					\bar{X}	S.D.	แปลผล
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด			
20. การได้รับความคุ้มครองระหว่างอยู่ในเรือนจำไม่ให้ถูกปฏิบัติโดยใช้ความรุนแรง	67 (18.3)	162 (44.1)	95 (25.9)	18 (4.9)	25 (6.8)	3.62	1.05	มาก
21. การได้รับแจ้งจากเจ้าหน้าที่ให้ทราบถึงระเบียบ ข้อบังคับสำหรับผู้ต้องขังรวมถึงวิธีขั้นตอนการรักษา	55 (15.0)	188 (51.2)	38 (26.7)	22 (6.0)	4 (1.1)	3.73	.82	มาก
22. ผู้ต้องขังระหว่างพิจารณาคดีควรได้รับสิทธิในการเยี่ยมญาติใกล้ชิด เช่นเดียวกับนักโทษเดี๋ขาด	254 (69.2)	86 (23.4)	26 (7.1)	-	1 (0.3)	4.61	.64	มากที่สุด
23. ผู้ต้องขังระหว่างพิจารณาคดีควรได้รับสิทธิในการลากิจออกไป เช่น ในกรณีที่สามารถในครอบครัวเสียชีวิตภายในได้การคุ้มครองเจ้าหน้าที่	224 (61.0)	96 (26.2)	26 (7.1)	9 (2.5)	12 (3.3)	4.39	.96	มากที่สุด
24. ท่านเห็นว่าไม่ควรใช้โทรศัพท์ติดต่อผู้ต้องขังระหว่างพิจารณาคดีระหว่างอยู่ในเรือนจำ	180 (49.0)	114 (31.1)	61 (16.6)	6 (1.6)	6 (1.6)	4.24	.90	มากที่สุด
25. ท่านถูกจำกัดสิทธิในการรับรู้ข้อมูลข่าวสารจากสื่อต่างๆ มากเกินไป	53 (14.4)	80 (21.8)	124 (33.8)	90 (24.5)	20 (5.4)	3.15	1.11	ปานกลาง
26. เรือนจำให้สิทธิในการพนทนายเป็นการส่วนตัวในสถานที่เหมาะสม	81 (22.1)	170 (46.3)	105 (28.6)	8 (2.2)	3 (0.8)	3.86	.80	มาก

27.ท่านได้รับการพิจารณาคดีจากศาล ด้วยความรวดเร็ว ต่อเนื่อง และเป็น ธรรม	24 (6.5)	88 (24.0)	141 (38.4)	66 (18.0)	48 (13.1)	2.92	1.09	ปานกลาง
28. ท่านถูกจำคัดสิทธิในการได้รับการ ศึกษาและฝึกวิชาชีพจากทางเรือนจำ	12 (3.3)	44 (12.0)	94 (25.6)	144 (39.2)	72 (19.9)	2.39	10.3	น้อย

$$\bar{X} = 3.66 \quad S.D = .33$$

ด้านสิทธิประโยชน์

ในด้านผลกระทบต่อการได้รับสิทธิประโยชน์ในการถูกคุมขังระหว่างพิจารณาคดี มีประเดิมในเรื่อง การได้รับความคุ้มครองมิให้มีการใช้ความรุนแรงในเรือนจำ การได้รับแจ้งเรื่องระเบียนข้อบังคับจากเจ้าหน้าที่ การได้รับสิทธิในการเยี่ยมญาติใกล้ชิด การลากิจธุระ การใช้ไฟตรวจระหว่างอยู่ในเรือนจำ การรับรู้ข้อมูลทั่วสาร สิทธิในการพบทนาย

ผลกระทบศึกษาปракฏิคัลนี้

การได้รับความคุ้มครองมิให้มีการใช้ความรุนแรงในเรือนจำ ประชากรส่วนใหญ่ร้อยละ 44.1 เห็นว่าอยู่ในระดับมาก ร้อยละ 245.9 อยู่ในระดับปานกลาง ร้อยละ 18.3 อยู่ในระดับมากที่สุด ส่วนร้อยละ 6.8 อยู่ในระดับน้อยที่สุด และร้อยละ 4.9 อยู่ในระดับน้อย โดยรวมค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมากเท่ากับ 3.62 ซึ่งการได้รับความคุ้มครองมิให้มีการใช้ความรุนแรงในเรือนจำอยู่ในระดับมาก เนื่องจากเรือนจำมีกฎระเบียนให้ผู้ต้องขังยึดถือปฏิบัติโดยเคร่งครัด ซึ่งถ้าหากผู้ใดละเมิดก็จะถูกลงโทษตามบลลงโทษที่กำหนดไว้โดยเท่านั้นกัน เพราะจะนั่นหากมีการทะเลวิวาทก็จะถูกลงโทษเหมือนกัน ไม่มีการยกเว้น และเจ้าหน้าที่ก็ไม่สามารถลงโทษรุนแรงกว่าบลลง โทษที่กำหนดไว้

การได้รับแจ้งจากเจ้าหน้าที่ให้ทราบถึงระเบียน ข้อบังคับสำหรับผู้ต้องขังรวมถึงวิธียื่นคำร้องทุกช่องทาง ประชากรส่วนใหญ่ร้อยละ 51.2 เห็นว่าอยู่ในระดับมาก ร้อยละ 26.7 อยู่ในระดับปานกลาง ร้อยละ 15.0 อยู่ในระดับมากที่สุด ร้อยละ 6.0 อยู่ในระดับน้อย มีเพียงร้อยละ 1.1 อยู่ในระดับน้อยที่สุด โดยรวมค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมากเท่ากับ 3.73 ซึ่งการได้รับแจ้งจากเจ้าหน้าที่ให้ทราบถึงระเบียน ข้อบังคับสำหรับผู้ต้องขังรวมถึงวิธียื่นคำร้องทุกช่องทาง อยู่ในระดับมากเนื่องจากเรือนจำมีการอบรมและรับให้กับผู้ต้องขังเข้าใหม่ ซึ่งเจ้าหน้าที่จะมีการแนะนำเรื่องการใช้ชีวิตในเรือนจำ การปรับตัว รวมถึงถึงระเบียน ข้อบังคับสำหรับผู้ต้องขังและวิธียื่นคำร้องทุกช่องทาง ให้ผู้ต้องขังทุกคนได้รับทราบ

ความต้องการในการได้รับสิทธิในการเยี่ยมญาติใกล้ชิดเช่นเดียวกับนักไทยเด็ขาด ประชากรส่วนใหญ่ ร้อยละ 69.2 อยู่ในระดับมากที่สุด ร้อยละ 23.4 อยู่ในระดับมาก ร้อยละ 7.1 อยู่ในระดับปานกลาง มีเพียงร้อยละ 0.3 อยู่ในระดับน้อยที่สุด โดยรวมค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมากที่สุดเท่ากับ 4.61 ซึ่งการที่ผู้ต้องขังมีความต้องการในการได้รับสิทธิในการเยี่ยมญาติใกล้ชิดเช่นเดียวกับนักไทยเด็ขาด อยู่ในระดับมากที่สุดเนื่องจากอย่างได้โอกาสในการใกล้ชิดกับครอบครัวมากกว่าการเยี่ยมแบบปกติ ซึ่งมีเวลาจำกัดและต้องการอยู่ใกล้ชิดกับคนในครอบครัวเช่นเดียวกับนักไทยเด็ขาด ซึ่งผู้ต้องขังระหว่างฯ มีความต้องการกำลังใจหรือการปรึกษาในเรื่องคดีซึ่งเป็นการดีถ้าสามารถให้สิทธิได้เท่า เที่ยมกัน

ความต้องการสิทธิในการลากิจธุระจำเป็น ประชากรส่วนใหญ่ ร้อยละ 61.0 เห็นว่าอยู่ในระดับมากที่สุด รองลงมา ร้อยละ 26.2 อยู่ในระดับมาก ส่วนร้อยละ 7.1 อยู่ในระดับปานกลาง มีเพียงร้อยละ 3.3 อยู่ในระดับน้อยที่สุด และร้อยละ 2.5 อยู่ในระดับน้อย โดยรวมค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมากที่สุดเท่ากับ 4.39 ซึ่งผู้ต้องขังระหว่างฯ มีความต้องการสิทธิในการลากิจธุระจำเป็นในระดับมากที่สุดเพรนบางครั้งอาจมีความจำเป็นบางอย่าง เช่น กรณีบิคิ มาตรฐานเสียชีวิต หรือการจัดการทรัพย์สินซึ่งยังไม่เรียบร้อย น่าจะสามารถลากิจธุระสำคัญได้ ซึ่งอาจพิจารณาตามความเหมาะสม เนื่องในต่างๆ และความสามารถของเรือนจำในการจัดเจ้าหน้าที่ในการควบคุมดูแล

การไม่ใช้โซ่ตรวนต่อผู้ต้องขังระหว่างพิจารณาคดีระหว่างอยู่ในเรือนจำ ประชากรส่วนใหญ่ ร้อยละ 49.0 อยู่ในระดับมากที่สุด ร้อยละ 31.1 อยู่ในระดับมาก ร้อยละ 16.6 อยู่ในระดับปานกลาง ส่วนในระดับน้อยและน้อยที่สุดมีจำนวนเท่ากัน คือร้อยละ 1.6 โดยรวมค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมากที่สุดเท่ากับ 4.24 ซึ่งความไม่ต้องการให้โซ่ตรวนต่อผู้ต้องขังระหว่างพิจารณาคดีระหว่างอยู่ในเรือนจำ อยู่ในระดับมากที่สุด เนื่องจากการถูกควบคุมตัวในเรือนจำมีความปลอดภัยเพียงพอแล้ว ไม่สามารถหลบหนีได้ และการใส่โซ่ตรวนทำให้มีความลำบากในการทำกิจกรรมต่างๆ

การถูกจำกัดสิทธิในการรับรู้ข้อมูลข่าวสารจากสื่อต่างๆ ประชากรส่วนใหญ่ ร้อยละ 33.8 อยู่ในระดับปานกลาง ร้อยละ 24.5 อยู่ในระดับน้อย ร้อยละ 21.8 อยู่ในระดับมาก ร้อยละ 14.4 อยู่ในระดับมากที่สุด และร้อยละ 5.4 อยู่ในระดับน้อยที่สุด โดยรวมค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับปานกลางเท่ากับ 3.15 ซึ่งการถูกจำกัดสิทธิในการรับรู้ข้อมูลข่าวสารจากสื่อต่างๆ อยู่ในระดับปานกลางเนื่องจาก การได้รับสื่อต่างๆ ในเรือนจำทั้งทางหนังสือพิมพ์ หรือโทรศัพท์จะได้รับโดยผ่านการกลั่นกรองจากเจ้าหน้าที่เรือนจำให้ไม่กระทบต่อความมั่นคงปลอดภัยของเรือนจำ ซึ่งอาจมีการจำกัดข่าวที่รุนแรง เช่น การแพร่ข้อมูลน้ำเสีย แต่จะเป็นข่าวหรือผลกระทบที่วิ่งไว้ไป ซึ่งจะมีเวลาช่วงกลางวันและตอนเช้าเรือนนอนที่สามารถดูได้เท่านั้น

สิทธิในการพบทนายเป็นการส่วนตัวและสถานที่มีความเหมาะสม ประชากรส่วนใหญ่ ร้อยละ 46.3 อยู่ในระดับมาก ร้อยละ 28.6 อยู่ในระดับปานกลาง ร้อยละ 22.1 อยู่ในระดับมากที่สุด มีเพียงร้อยละ 2.2 และ 0.8 อยู่ในระดับน้อยและน้อยที่สุดตามลำดับ โดยรวมค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมากเท่ากับ 3.86 ซึ่งเรื่องจำทำให้สิทธิในการพบทนายเป็นการส่วนตัวโดยสถานที่จะจัดให้พูดคุยในห้องที่แยกต่างหากโดยไม่มีผู้อื่นรบกวนซึ่งเห็นว่ามีความเหมาะสม

การพิจารณาคดีจากศาลมีความรวดเร็ว ต่อเนื่องและเป็นธรรม ประชากรส่วนใหญ่ ร้อยละ 38.4 อยู่ในระดับปานกลาง รองลงมา ร้อยละ 24.0 อยู่ในระดับมาก ร้อยละ 18.0 อยู่ในระดับน้อย ร้อยละ 13.1 อยู่ในระดับน้อยที่สุด และร้อยละ 6.5 อยู่ในระดับมากที่สุด โดยรวมค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับปานกลาง เท่ากับ 2.92 ซึ่งการพิจารณาคดีจากศาลมีความรวดเร็ว ต่อเนื่องและเป็นธรรม เนื่องจากในปัจจุบันศาลได้มีการปรับเปลี่ยนวิธีการพิจารณาคดีเป็นแบบต่อเนื่องซึ่งทำให้มีความรวดเร็วขึ้นในระดับหนึ่ง แต่ด้วยคดีที่เกิดขึ้นในปัจจุบันยังมีจำนวนมากทำให้การพิจารณาคดีแบบต่อเนื่องอาจทำให้คดีที่เข้ามาในลำดับหลังๆ ต้องรอการพิจารณาของคดีแรกให้เสร็จสิ้นก่อน

การถูกจำคดสิทธิในการศึกษาและฝึกวิชาชีพ ประชากรส่วนใหญ่ ร้อยละ 39.2 อยู่ในระดับน้อย ร้อยละ 25.6 อยู่ในระดับปานกลาง ร้อยละ 19.9 อยู่ในระดับน้อยที่สุด ร้อยละ 12.0 อยู่ในระดับมาก และร้อยละ 3.3 อยู่ในระดับมากที่สุด โดยรวมค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับน้อยเท่ากับ 2.39 แสดงว่า การถูกจำคดสิทธิในการศึกษาและฝึกวิชาชีพอยู่ในระดับน้อยเนื่องจากเรื่องจำทำให้สิทธิในการศึกษาและการฝึกวิชาชีพ ซึ่งขึ้นอยู่กับความสมัครใจของผู้ต้องขังว่าต้องการที่จะศึกษาหรือฝึกวิชาชีพอะไร แต่ในบางครั้งอาจมีข้อจำกัดในเรื่องของจำนวนผู้ที่สามารถศึกษาหรือฝึกอบรม เพราะสถานที่หรือบุคลากรไม่เพียงพอ

เมื่อพิจารณาในภาพรวมของประเด็นเรื่องสิทธิประโยชน์ของผู้ต้องขังระหว่างพิจารณาคดีพบว่า มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.66 แสดงว่า ผู้ต้องขังส่วนใหญ่เห็นว่าการได้รับสิทธิประโยชน์ของผู้ต้องขังระหว่างพิจารณาคดีอยู่ในระดับมาก หมายถึงมีผลกระทบในด้านนี้อย่างมาก โดยผู้ต้องขังได้รับสิทธิประโยชน์ในการแจ้งจากเจ้าหน้าที่ในสิทธิ การร้องทุกข์ การได้รับการศึกษาและฝึกวิชาชีพเป็นอย่างดี แต่ยังต้องการสิทธิประโยชน์อื่นเพิ่มเติม โดยเฉพาะในเรื่องความต้องการในการได้รับสิทธิในการเยี่ยมญาติใกล้ชิด เช่นเดียวกับนักโทษเด็กขาดอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.61$)

ตารางที่ 3.5
จำนวน ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของประชากร
จำแนกตามประเทินผลกระทบต่อครอบครัวท้านความสัมพันธ์ในครอบครัว

ค้านความสัมพันธ์ในครอบครัว	ระดับความคิดเห็น					\bar{X}	S.D.	แปลผล
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด			
1. สมาชิกในครอบครัวเข้าใจและให้กำลังใจในการต่อสู้คดีของท่านด้วยดี	160 (43.6)	153 (41.7)	41 (11.2)	7 (1.9)	6 (1.6)	4.23	.84	มากที่สุด
2. ท่านได้รับการเยี่ยมเยียนหรือติดต่อทางจดหมายจากครอบครัวและญาติมิตรอยู่สม่ำเสมอ	87 (23.7)	130 (35.4)	78 (21.3)	45 (12.3)	27 (7.4)	3.55	1.18	มาก
3. การเข้ามาอยู่ในเรือนจำทำให้เกิดความขัดแย้งกันภายในครอบครัว	25 (6.8)	42 (11.4)	76 (20.7)	114 (31.1)	110 (30.0)	2.34	1.21	น้อย
4. การเข้ามาอยู่ในเรือนจำทำให้ท่านกล้ายเป็นภาระของครอบครัวที่ต้องดูแล	127 (34.6)	148 (40.3)	56 (15.3)	22 (6.0)	14 (3.8)	3.95	1.04	มาก
5. ท่านกังวลว่าเมื่อออกจากเรือนจำไปแล้ว ความสัมพันธ์ภายในครอบครัวของท่านจะไม่เหมือนเดิม	63 (17.2)	58 (15.8)	85 (23.2)	94 (25.6)	67 (18.3)	2.88	1.34	ปานกลาง
6. ท่านคิดว่าครอบครัวของท่านไม่ยอมรับและไม่ต้อนรับท่าน	12 (3.3)	21 (5.7)	69 (18.8)	149 (40.6)	116 (31.6)	2.08	1.01	น้อย

$\bar{X} = 3.17$ S.D = .57

ด้านความสัมพันธ์ในครอบครัว

ในด้านผลกระทบต่อความสัมพันธ์ในครอบครัวในการถูกคุณบั้งระหว่างพิจารณาคดีของผู้ต้องขัง มีประเด็นในเรื่อง ความเข้าใจและการให้กำลังใจในการต่อสู้คดีของครอบครัว การเยี่ยมและการติดต่อจากญาติ ความขัดแย้งภายในครอบครัว การเป็นภาระที่ครอบครัวต้องดูแล ความกังวลเรื่องความลับสัมพันธ์ในครอบครัว การยอมรับจากคนในครอบครัว

ผลการศึกษาปรากฏดังนี้

ครอบครัวมีความเข้าใจและให้กำลังใจในการต่อสู้คดี ประชากรส่วนใหญ่ร้อยละ 43.6 เห็นว่าอยู่ในระดับมากที่สุด รองลงมาเรื่อยๆ 41.7 อยู่ในระดับมาก ร้อยละ 11.2 อยู่ในระดับปานกลาง ส่วนร้อยละ 1.9 และ 1.6 อยู่ในระดับน้อยและน้อยที่สุดตามลำดับ โดยรวมค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมากที่สุดเท่ากับ 4.23 เนื่องจากครอบครัวมีความเข้าใจและให้กำลังใจในการต่อสู้คดีอยู่ในครอบครัวของผู้ต้องขังมีความเข้าใจให้กำลังใจและไม่เข้าเดินในสิ่งที่เกิดขึ้น ด้วยช่วยเหลือในการต่อสู้คดีซึ่งทำให้รู้ว่าเมื่อมีปัญหาไม่เพียงคนในครอบครัวเท่านั้นที่เข้าใจ

การได้รับการเยี่ยมและติดต่อจากญาติอย่างสม่ำเสมอ ประชากรส่วนใหญ่ร้อยละ 35.4 อยู่ในระดับมาก รองลงมาเรื่อยๆ 23.7 อยู่ในระดับมากที่สุด ร้อยละ 21.3 อยู่ในระดับปานกลาง ร้อยละ 12.3 อยู่ในระดับน้อยและระดับน้อยที่สุด มีเพียงร้อยละ 7.4 โดยรวมค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมากเท่ากับ 3.55 ซึ่งการได้รับการเยี่ยมและติดต่อจากญาติอย่างสม่ำเสมออยู่ในระดับมาก เพราะส่วนใหญ่ผู้ต้องขังที่มีญาติอยู่ไม่ใกล้จากเรือนจำสามารถมาเยี่ยมได้เป็นประจำ แต่สำหรับญาติที่อยู่พื้นที่ห่างไกลอาจลำบากในการเดินทางและส่วนใหญ่ก็มีฐานะยากจนทำให้ไม่สามารถมาเยี่ยมได้อาจติดต่อทางโทรศัพท์ซึ่งประหดกกว่า

ความขัดแย้งที่เกิดขึ้นในครอบครัวเมื่อถูกคุณบั้งในเรือนจำ ประชากรส่วนใหญ่ ร้อยละ 31.1 และร้อยละ 30.0 อยู่ในระดับน้อยและน้อยที่สุด ส่วนร้อยละ 20.7 อยู่ในระดับปานกลาง ร้อยละ 11.4 อยู่ในระดับมาก และร้อยละ 6.8 อยู่ในระดับมากที่สุด โดยรวมค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับน้อยเท่ากับ 2.34 ซึ่งการถูกคุณบั้งในเรือนจำทำให้เกิดความขัดแย้งกันภายในครอบครัว อยู่ในระดับน้อยเนื่องจากครอบครัวในสังคมมีการช่วยเหลือเกื้อกูลกัน และความเข้าใจจากสมาชิกในครอบครัวทำให้ไม่เป็นปัญหาภายในครอบครัว

การเป็นภาระของครอบครัวที่ต้องดูแล ประชากรส่วนใหญ่ ร้อยละ 40.3 เห็นว่าอยู่ในระดับมาก รองลงมาเรื่อยๆ 34.6 อยู่ในระดับมากที่สุด ร้อยละ 15.3 อยู่ในระดับปานกลาง มีเพียงร้อยละ 6.0 และ 3.8 อยู่ในระดับน้อยและน้อยที่สุด โดยรวมค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมากเท่ากับ 3.95 แสดงว่าการเข้ามาอยู่ในเรือนจำทำให้รู้สึกว่าเป็นภาระของครอบครัวที่ต้องดูแล เนื่องจากผู้ต้อง

ขังส่วนใหญ่เคยเป็นหัวหน้าครอบครัวที่ต้องดูแลสมาชิกในครอบครัวเมื่อไม่สามารถทำหน้าที่ได้จริงรู้สึกว่าตนเองกล้ายเป็นภาระของครอบครัว

ความกังวลว่าความสัมพันธ์ภายในครอบครัวจะไม่เหมือนเดิม ประชากรส่วนใหญ่ ร้อยละ 25.6 อายุในระดับน้อย ร้อยละ 18.3 อายุในระดับน้อยที่สุด ส่วนร้อยละ 17.2 อายุในระดับมากที่สุด และร้อยละ 15.8 อายุในระดับมาก โดยรวมค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับปานกลางเท่ากับ 2.88 แสดงว่าความกังวลว่าความสัมพันธ์ภายในครอบครัวจะไม่เหมือนเดิมอยู่ในระดับปานกลางเนื่องจากครอบครัวให้กำลังใจมาโดยตลอดจึงไม่กลัวว่าจะมีการเปลี่ยนแปลงโดยเฉพาะ บิดามารดาซึ่งให้อภัยอยู่แล้ว แต่ในบางกรณีที่เป็นสามีภรรยา อาจมีความกังวลว่าจะมีครอบครัวใหม่เพราะความห่างเหินและไม่มีคนดูแล หรือบางครั้งไม่มีการติดต่อเยี่ยมเยียนก็จะทำให้วิตกกังวลนั่น

ความคิดว่าครอบครัวจะไม่ยอมรับและไม่ต้อนรับ ประชากรส่วนใหญ่ ร้อยละ 40.6 อายุในระดับน้อย และร้อยละ 31.6 อายุในระดับน้อยที่สุด ร้อยละ 18.8 อายุในระดับปานกลาง มีเพียงร้อยละ 5.7 และ 3.3 อายุในระดับมากและมากที่สุด ตามลำดับ โดยรวมค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับน้อยเท่ากับ 2.08 แสดงว่า ความคิดว่าครอบครัวจะไม่ยอมรับและไม่ต้อนรับอยู่ในระดับน้อยเนื่องจากการให้อภัยจากคนในครอบครัวของสังคมไทยและเชื่อว่าครอบครัวที่เข้าใจและให้กำลังใจมาโดยตลอด ยินดีที่จะต้อนรับกลับไปสู่ครอบครัวเหมือนเดิม

เมื่อพิจารณาในภาพรวมของประเด็นเรื่องผลกระทบด้านความสัมพันธ์ในครอบครัวของผู้ต้องขังระหว่างพิจารณาคดี พบว่า มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.17 แสดงว่า ผู้ต้องขังส่วนใหญ่เห็นว่าการถูกคุกขังระหว่างพิจารณาคดีมีผลต่อความสัมพันธ์ในครอบครัวของผู้ต้องขังระหว่างพิจารณาคดีอยู่ในระดับปานกลาง โดยหมายถึงครอบครัวยังให้กำลังใจและยอมรับเป็นอย่างดี โดยประเด็นในเรื่องความเข้าใจและให้กำลังใจในการต่อสู้คดีจากครอบครัวอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.23$)

ตารางที่ 3.6
จำนวน ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของประชากร
จำแนกตามประเด็นผลกรรมต่อครอบครัวในด้านเศรษฐกิจ

ด้านเศรษฐกิจ	ระดับความคิดเห็น					\bar{X}	S.D.	แปลผล
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด			
7. การเข้ามาอยู่ในเรือนจำทำให้ครอบครัวขาดรายได้ เนื่องจากท่านเป็นหลักในการหาเลี้ยงครอบครัว	144 (39.2)	112 (30.5)	53 (14.4)	31 (8.4)	27 (7.4)	3.85	1.23	มาก
8. ครอบครัวของท่านประสบปัญหาในการหาเงินเพื่อนำมาใช้ในการต่อสู้คดี	111 (30.2)	112 (30.5)	71 (19.3)	35 (9.5)	38 (10.4)	3.60	1.28	มาก
9. การที่ท่านเข้ามาอยู่ในเรือนจำทำให้ครอบครัวมีภาระหนี้สินเพิ่มมากขึ้น	61 (16.6)	118 (32.2)	83 (22.6)	55 (15.0)	50 (13.6)	3.23	1.27	ปานกลาง
10. ระบบงานในกระบวนการยุติธรรมให้ความเป็นธรรมกับคนที่มีฐานะจนหรือรายเท่าเทียมกัน	23 (6.3)	59 (16.1)	126 (34.3)	77 (21.0)	82 (22.3)	2.62	1.17	ปานกลาง
11. การที่ท่านเข้ามาอยู่ในเรือนจำทำให้คุณในครอบครัวทำงานหนักมากขึ้นเพื่อเป็นค่าใช้จ่ายในครอบครัว	116 (31.6)	161 (43.9)	42 (11.4)	27 (7.4)	21 (5.7)	3.88	1.10	มาก

$$\bar{X} = 3.44 \quad S.D = .75$$

ด้านเศรษฐกิจ

ในด้านผลกรรมต่อเศรษฐกิจของครอบครัวในการถูกคุมขังระหว่างพิจารณาคดีของผู้ต้องขัง มีประเด็นในเรื่องการขาดรายได้ของครอบครัว การหาเงินเพื่อใช้ต่อสู้คดี การมีภาระหนี้สินในครอบครัวเพิ่มขึ้น การให้ความเป็นธรรมกับคนจนหรือคนรวย คนในครอบครัวต้องทำงานหนักมากยิ่งขึ้น

ผลการศึกษาปรากฏดังนี้

การเข้ามาอยู่ในเรือนจำทำให้ครอบครัวขาดรายได้ ประชากรส่วนใหญ่ร้อยละ 39.2 เห็นว่า อยู่ในระดับมากที่สุด รองลงมาเรือร้อยละ 30.5 อยู่ในระดับมาก ร้อยละ 14.4 อยู่ในระดับปานกลาง ส่วนร้อยละ 8.4 และ 7.4 อยู่ในระดับน้อยและน้อยที่สุดตามลำดับ โดยรวมค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมากเท่ากับ 3.85 ซึ่งการเข้ามาอยู่ในเรือนจำทำให้ครอบครัวขาดรายได้ออยู่ในระดับมาก เนื่องจากผู้ต้องขังส่วนใหญ่เป็นหลักในการหารายได้เลี้ยงครอบครัว เมื่อต้องเข้ามาอยู่ในเรือนจำทำให้ครอบครัวขาดรายได้หลักไป

ครอบครัวประสบปัญหาในการหาเงินเพื่อนำมาใช้ในการต่อสู้คดี ประชากรส่วนใหญ่ร้อยละ 30.5 และ 30.2 อยู่ในระดับมากและมากที่สุด รองลงมาเรือร้อยละ 19.3 อยู่ในระดับปานกลาง ร้อยละ 9.5 และร้อยละ 10.4 อยู่ในระดับน้อยและน้อยที่สุด โดยรวมค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมากเท่ากับ 3.60 ซึ่งครอบครัวประสบปัญหาในการหาเงินเพื่อนำมาใช้ในการต่อสู้คดีในระดับมากเนื่องจากผู้ต้องขังระหว่างพิจารณาคดีที่ต่อสู้คดีจะต้องเสียค่าใช้จ่ายตั้งแต่การยื่นหลักทรัพย์ขอประกันตัวซึ่งมีค่าสูงตามแต่ศาลมีพิจารณาว่าจะให้ประกันในวงเงินจำนวนเท่าไร รวมทั้งการจ้างทนายความ ซึ่งต้องสูญเสียเงินไปเป็นจำนวนมาก

ครอบครัวต้องมีภาระหนี้สินเพิ่มมากขึ้น ประชากรส่วนใหญ่ร้อยละ 32.2 เห็นว่าอยู่ในระดับมาก ร้อยละ 22.6 อยู่ในระดับปานกลาง และร้อยละ 16.6 อยู่ในระดับมากที่สุด ส่วนร้อยละ 15 และ 13.6 อยู่ในระดับน้อยและน้อยที่สุด โดยรวมค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมากเท่ากับ 3.60 ซึ่งครอบครัวต้องมีภาระหนี้สินเพิ่มมากขึ้นจากการที่ผู้ต้องขังต้องโทยจำคุกอยู่ในระดับมากเนื่องจากผู้ต้องขังส่วนใหญ่เป็นครอบครัวที่มีฐานะยากจน การสูญเสียเงินไปในการต่อสู้คดีทำให้ต้องเป็นหนี้สินเพื่อนำมาเป็นค่าใช้จ่ายในการต่อสู้คดีและใช้จ่ายในการครอบครัวเนื่องจากขาดผู้ที่เป็นหลักในการหารายได้เลี้ยงครอบครัว

ระบบงานในกระบวนการยุติธรรมให้ความเป็นธรรมกับคนที่มีฐานะจนหรือรวยเท่าเทียมกัน ประชากรส่วนใหญ่ร้อยละ 34.3 อยู่ในระดับปานกลาง ร้อยละ 21.0 และ 22.3 อยู่ในระดับน้อยและน้อยที่สุด ส่วนร้อยละ 16.1 อยู่ในระดับมาก และร้อยละ 6.3 อยู่ในระดับน้อยที่สุด โดยรวมค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับปานกลางเท่ากับ 3.23 ซึ่งผู้ต้องขังส่วนใหญ่เห็นว่า ระบบงานในกระบวนการยุติธรรมให้ความเป็นธรรมกับคนที่มีฐานะจนหรือรวยเท่าเทียมกันอยู่ในระดับปานกลางเนื่องจากผู้ต้องขังที่มีฐานะยากจนนั้นไม่สามารถประกันตัวออกไปสู้คดีภัยนอกรีือนจำ ได้ทั้งที่ศาลมีสิทธิ

ในการประกันตัวแต่ไม่มีหลักทรัพย์เพราะต้องใช้หลักทรัพย์ที่มีมูลค่าสูง หรือคนที่มีฐานะดีสามารถจ้างทนายส่วนตัว แต่ถ้าไม่มีเงินก็จำเป็นต้องใช้ทนายศาลซึ่งอาจมีภารกิจมากอยู่แล้ว จึงมองว่าในกระบวนการบางส่วนยังไม่เอื้อต่อคนที่มีฐานะยากจน

ครอบครัวต้องทำงานหนักมากยิ่งขึ้นเมื่อต้องเข้ามาอยู่ในเรือนจำ ประชารถส่วนใหญ่ร้อยละ 43.9 เห็นว่าอยู่ในระดับมาก และร้อยละ 31.6 อยู่ในระดับมากที่สุด ส่วนร้อยละ 11.4 อยู่ในระดับปานกลาง ร้อยละ 7.4 และร้อยละ 5.7 อยู่ในระดับน้อยและน้อยที่สุดตามลำดับ โดยรวมค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.88 ซึ่งครอบครัวต้องทำงานหนักมากยิ่งขึ้นเมื่อต้องเข้ามาอยู่ในเรือนจำในระดับมาก เนื่องจากครอบครัวขาดหัวหน้าหรือหลักในการหารายได้เลี้ยงครอบครัว ทำให้สามาชิกในครอบครัวอื่น ๆ เช่น ภรรยา บิดามารดา ของผู้ต้องขังต้องทำงานเพื่อหารายได้เพิ่มเติมและในบางกรณีบุตรอาจต้องออกจากโรงเรียนเพื่อช่วยทำงานหารายได้ในครอบครัว ฯลฯ

เมื่อพิจารณาในภาพรวมของประเด็นเรื่องผลกระทบด้านเศรษฐกิจในครอบครัวของผู้ต้องขังระหว่างพิจารณาคดี พนบว่า มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.44 แสดงว่า ผู้ต้องขังส่วนใหญ่เห็นว่าการถูกคุมขังระหว่างพิจารณาคดีมีผลต่อเศรษฐกิจในครอบครัวของผู้ต้องขังอยู่ในระดับมาก โดยประเด็นในเรื่องครอบครัวต้องทำงานหนักมากยิ่งขึ้นเมื่อต้องเข้ามาอยู่ในเรือนจำ อยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.88$)

ตารางที่ 3.7
จำนวน ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของประชากร
จำแนกตามประเด็นผลกระทบต่อครอบครัวในด้านการยอมรับจากสังคม

ด้านการยอมรับจากสังคม	ระดับความคิดเห็น					\bar{X}	S.D.	แปลผล
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด			
12. สังคมไม่ให้โอกาสคนที่เคยผ่านการเข้ามาอยู่ในเรือนจำ รังเกียจและมองว่าเป็นคนชี้คุก	72 (19.6)	131 (35.7)	110 (30.0)	36 (9.8)	18 (4.9)	3.53	1.06	มาก
13. คนในครอบครัวต้องปิดบังญาติหรือเพื่อนบ้านที่ท่านต้องเข้ามาอยู่ในเรือนจำ	51 (13.9)	66 (18.0)	79 (21.5)	109 (29.7)	62 (16.9)	2.82	1.29	ปานกลาง
14. หากคนในชุมชนที่ท่านพักอาศัยทราบว่าท่านอยู่ในเรือนจำ คนในชุมชนจะมองครอบครัวของท่านไปในทางไม่ดีด้วย	68 (18.5)	105 (28.6)	83 (22.6)	80 (21.8)	31 (8.4)	3.26	1.23	ปานกลาง
15. หากออกจากเรือนจำไปแล้ว คิดว่าจะถูกผู้อื่นดูถูก และแสดงความรังเกียจ	46 (12.5)	105 (28.6)	117 (31.9)	69 (18.8)	30 (8.2)	3.18	1.12	ปานกลาง
16. หากออกจากเรือนจำไปแล้วจะไม่สามารถกลับไปศึกษาหรือประกอบอาชีพในสถานศึกษาหรือที่ทำงานเดิมได้อีก	56 (15.3)	102 (27.8)	70 (19.1)	100 (27.2)	39 (10.6)	3.09	1.25	ปานกลาง
17. การเคยถูกคุณพ่อในเรือนจำจะเป็นอุปสรรคต่อการหางานทำ	97 (26.4)	125 (34.1)	67 (18.3)	52 (14.2)	26 (7.1)	3.58	1.21	มาก

$\bar{X} = 3.25$ S.D = .83

ด้านการยอมรับจากสังคม

ในด้านผลกระทบด้านการยอมรับจากสังคมในการถูกคุณขังระหว่างพิจารณาคดีของผู้ต้องขัง มีประเด็นในเรื่องการให้โอกาสของสังคมต่อผู้ที่เข้ามาอยู่ในเรือนจำ การปิดบังเรื่องการถูกจำคุก บุน Mun ของบุคคลในชุมชนต่อครอบครัวผู้ต้องขัง การถูกผู้อื่นดูถูกหรือแสดงความรังเกียจ การกลับไปศึกษาหรือประกอบอาชีพในสถานศึกษาหรือสถานที่ทำงานเดิมหลังพ้นโทษ การเคยถูกคุณขังในเรือนจำเป็นอุปสรรคต่อการทำงานทำ

ผลการศึกษาปรากฏดังนี้

สังคมไม่ให้โอกาสคนที่เคยผ่านการเข้ามาอยู่ในเรือนจำ ประชากรส่วนใหญ่ร้อยละ 35.5 เห็นว่าอยู่ในระดับมาก รองลงมา ร้อยละ 30.0 อยู่ในระดับปานกลาง ร้อยละ 19.6 อยู่ในระดับมากที่สุด ส่วนร้อยละ 9.8 และ 4.9 อยู่ในระดับน้อยและน้อยที่สุดตามลำดับ โดยรวมค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมากเท่ากับ 3.53 ซึ่งผู้ต้องขังเห็นว่าสังคมไม่ให้โอกาสคนที่เคยผ่านการเข้ามาอยู่ในเรือนจำอยู่ในระดับมากเนื่องจากคนในสังคมส่วนมากยังมีมุ่งมองในภาพลบต่อผู้ต้องขังในเรือนจำว่าเป็นอาชญากรโดยไม่ได้พิจารณาถึงสาเหตุแห่งการกระทำผิดว่าอาจเป็นไปโดยความประมาท หรือพลาดพังทำให้ไม่อยากยุ่งเกี่ยวกับคนที่เคยติดคุก หรือไม่เชื่อว่าจะสามารถกลับตัวได้

คนในครอบครัวต้องปิดบังญาติหรือเพื่อนบ้านที่ต้องเข้ามาอยู่ในเรือนจำ ประชากรส่วนใหญ่ร้อยละ 29.7 อยู่ในระดับน้อย ร้อยละ 21.5 อยู่ในระดับปานกลาง รองลงมา ร้อยละ 18.0 อยู่ในระดับมาก ร้อยละ 16.9 อยู่ในระดับน้อยที่สุดและร้อยละ 13.9 อยู่ในระดับปานกลาง โดยรวมค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับปานกลาง เท่ากับ 2.82 เนื่องจากผู้ต้องขังส่วนหนึ่งอยู่ในชุมชนต่างจังหวัดซึ่งเป็นสังคมที่มีความสนใจสนับสนุนกันหมดและเป็นที่รู้จักเมื่อมีเหตุการณ์อะไรเกิดขึ้นก็ปิดบังได้ยาก หรือในกรณีที่สื่อเผยแพร่ข่าวก็ไม่สามารถปิดบังได้ซึ่งจะมีผลกระทบต่อผู้ต้องขังและครอบครัวโดยตรง บางรายต้องออกจากที่ทำงานหรือบุตรต้องย้ายโรงเรียน ฯลฯ ส่วนกลุ่มที่ปิดบังนั้นเนื่องจากเป็นบุคคลที่มีหน้ามีตาในสังคมอาจไม่ต้องการให้ผู้อื่นรับรู้ โดยเฉพาะการปิดบังบุตร ไม่ให้รู้เพรากลัวจะกระทบกระเทือนจิตใจ

หากคนในชุมชนทราบว่าสมาชิกในครอบครัวติดคุก จะมีมุ่งมองที่ไม่ดีต่อครอบครัวผู้ต้องขัง ประชากรส่วนใหญ่ร้อยละ 28.6 เห็นว่าอยู่ในระดับมาก ร้อยละ 22.6 อยู่ในระดับปานกลาง และร้อยละ 21.8 อยู่ในระดับน้อย ส่วนร้อยละ 18.5 อยู่ในระดับมากที่สุด และร้อยละ 8.4 อยู่ในระดับน้อยที่สุด โดยรวมค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับปานกลางเท่ากับ 3.26 ซึ่งหากคนในชุมชนทราบว่าสมาชิกในครอบครัวติดคุก จะมีมุ่งมองที่ไม่ดีต่อครอบครัวอยู่ในระดับปานกลาง ขึ้นอยู่กับลักษณะชุมชน ถ้าเป็นชุมชนในต่างจังหวัดจะไม่ค่อยมีปัญหานี้ เพราะส่วนใหญ่จะมีความใกล้ชิดกัน และช่วยเหลือกันแต่ปัญหานี้อาจเกิดในสังคมเมืองมากกว่า เพราะมีลักษณะต่างคนต่างอยู่เมื่อทราบว่าครอบครัวใดมี

สมาชิกในครอบครัวติดคุกก็จะมีผลลบต่อบุคคลในครอบครัวด้วย เช่น ไม่ออกพบญาติคน การนินทาหรือเด็ก ๆ อาจมีการล้อเลียนกัน ฯลฯ

หากพื้นที่ไปแล้วคิดว่าจะถูกคนในสังคมดูถูกและรังเกียจ ประชากรส่วนใหญ่ร้อยละ 31.9 อยู่ในระดับปานกลาง ร้อยละ 28.6 อยู่ในระดับมากและร้อยละ 18.8 อยู่ในระดับน้อย ส่วนร้อยละ 12.5 อยู่ในระดับมากที่สุด และร้อยละ 8.2 อยู่ในระดับน้อยที่สุด โดยรวมค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับปานกลางเท่ากับ 3.18 ซึ่งหากพื้นที่ไปแล้วคิดว่าจะถูกคนในสังคมดูถูกและรังเกียจ อยู่ในระดับปานกลางเนื่องจากพื้นฐานแต่ละบุคคลมีความแตกต่างกัน ดังนั้นต้องมีบางที่แสดงความรังเกียจหากทราบว่าเคยติดคุกมาก่อน เพราะก่อนที่ตนเองจะเข้ามาอยู่ในเรือนจำก็เคยมีความรู้สึกเช่นนี้เมื่อนอนกัน

หากพื้นที่ไปแล้วจะไม่สามารถกลับไปศึกษาหรือประกอบอาชีพในสถานศึกษาหรือที่ทำงานเดิมได้ ประชากรส่วนใหญ่ร้อยละ 27.8 เห็นว่าอยู่ในระดับมาก ร้อยละ 27.2 อยู่ในระดับน้อยส่วนร้อยละ 19.1 อยู่ในระดับปานกลาง ร้อยละ 15.3 อยู่ในระดับมากที่สุด และร้อยละ 10.6 อยู่ในระดับน้อยที่สุด โดยรวมค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับปานกลางเท่ากับ 3.09 ซึ่งเมื่อพื้นที่ไปแล้วจะไม่สามารถกลับไปศึกษาหรือประกอบอาชีพในสถานศึกษาหรือที่ทำงานเดิมได้ เนื่องจากการยอมรับของสถานศึกษาและสถานที่ทำงานว่าเคยต้องโทษจำคุกและการยอมรับของเพื่อนที่เรียนหรือเพื่อนร่วมงานควรไปเริ่มต้นใหม่ในสถานที่ใหม่ดีกว่า แต่ส่วนที่ไม่มีปัญหานั้นเนื่องจากประกอบอาชีพส่วนตัวซึ่งไม่จำเป็นต้องไปทำงานทำเมื่อพื้นที่ไปแล้วก็สามารถกลับไปประกอบอาชีพเดิมได้

การเคยถูกคุมขังในเรือนจำเป็นอุปสรรคต่อการทำงานทำ ประชากรส่วนใหญ่ร้อยละ 34.1 อยู่ในระดับมาก ร้อยละ 26.4 อยู่ในระดับมากที่สุดและร้อยละ 18.3 อยู่ในระดับปานกลาง ส่วนร้อยละ 14.2 อยู่ในระดับน้อย และร้อยละ 7.1 อยู่ในระดับน้อยที่สุด โดยรวมค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมากเท่ากับ 3.58 ซึ่งผู้ต้องขังส่วนใหญ่เห็นว่า การเคยถูกคุมขังในเรือนจำเป็นอุปสรรคต่อการทำงานทำในระดับมาก เนื่องจากสถานประกอบการทั้งภาครัฐและเอกชนส่วนใหญ่จะมีการตรวจสอบประวัติการกระทำผิดของผู้สมัคร ซึ่งทำให้ผู้ที่เคยต้องโทษขาดโอกาสในการประกอบอาชีพและเป็นอุปสรรคสำคัญในการทำงานทำ

เมื่อพิจารณาในภาพรวมของประเด็นเรื่องผลกระทบด้านการยอมรับของสังคมของผู้ต้องขังระหว่างพิจารณาคดี พนักงานสอบสวนมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.25 แสดงว่า ผู้ต้องขังส่วนใหญ่เห็นว่าการถูกคุมขังระหว่างพิจารณาคดีมีผลต่อการยอมรับจากสังคมต่อตัวผู้ต้องขังอยู่ในระดับปานกลาง โดยประเด็นในเรื่องการเคยถูกคุมขังในเรือนจำเป็นอุปสรรคต่อการทำงานทำ อยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.58$)

ส่วนที่ 4 ความคิดเห็นต่อแนวทางในการปฏิบัติต่อผู้ต้องขังระหว่างพิจารณาคดีในเรือนจำ

ตารางที่ 4.1

จำนวนและร้อยละของกลุ่มประชาชนจำแนกตาม

ความแตกต่างในการปฏิบัติต่อผู้ต้องขังระหว่างพิจารณาคดีและนักโทษเด็ก/ad

การปฏิบัติของเรือนจำ/ทัณฑสถาน	จำนวน	ร้อยละ
แตกต่าง	63	17.2
ไม่แตกต่าง	304	82.8
รวม	367	100

จากตารางที่ 4.1 พบว่าประชาชนส่วนใหญ่ ร้อยละ 82.8 เห็นว่าไม่มีความแตกต่างในการปฏิบัติต่อนักโทษเด็ก/ad และผู้ต้องขังระหว่างพิจารณาคดี มีเพียงร้อยละ 17.2 เห็นว่าความแตกต่างกัน แสดงว่าการปฏิบัติของเรือนจำต่อผู้ต้องขังทั้งสองกลุ่ม ไม่แตกต่างกัน

ตารางที่ 4.2

จำนวนและร้อยละของกลุ่มประชาชนจำแนกตาม

ความเหมาะสมในการปฏิบัติต่อผู้ต้องขังระหว่างพิจารณาคดี

ความเหมาะสม	จำนวน	ร้อยละ
เหมาะสม	188	51.2
ควรปรับปรุง	179	48.8
รวม	367	100

จากตารางที่ 4.2 พบว่าประชาชนมีความคิดเห็นใกล้เคียงกันระหว่างกลุ่มที่เห็นว่าการปฏิบัติของเรือนจำต่อผู้ต้องขังระหว่างพิจารณาคดีมีความเหมาะสม ร้อยละ 51.2 ส่วนกลุ่มที่เห็นว่าควรปรับปรุงคิดเป็นร้อยละ 48.8

ตารางที่ 4.3
จำนวนและร้อยละของกลุ่มประชาชนจำแนกตาม
ประเด็นที่ควรปรับปรุง

ประเด็นที่ควรปรับปรุง	จำนวน	ร้อยละ
ด้านอาหาร	95	31.6
ด้านการลงโทษเมื่อผิดวินัย	22	7.3
ด้านการรักษาพยาบาล	111	36.9
ด้านการรับรู้ข้อมูลข่าวสาร	48	15.9
อื่น ๆ	25	8.3
รวม	301	100

จากตารางที่ 4.3 พบว่าประชาชนแสดงความคิดเห็นในประเด็นที่เรื่องจำทัณฑสถานควรปรับปรุงในการปฏิบัติด้านต่าง ๆ ดังนี้

อันดับที่ 1	ด้านการรักษาพยาบาล	ร้อยละ 36.9
อันดับที่ 2	ด้านอาหาร	ร้อยละ 31.6
อันดับที่ 3	ด้านการรับรู้ข้อมูลข่าวสาร	ร้อยละ 15.9
อันดับที่ 4	อื่น ๆ	
	เช่น การเยี่ยมญาติ การใส่ใจตรวจ	ร้อยละ 8.3

สำหรับข้อเสนอแนะของผู้ต้องขังโดยรวมสามารถแยกเป็นด้าน ๆ ได้ดังต่อไปนี้

1. ด้านการรักษาพยาบาล

- การเพิ่มยา rarck ในสถานพยาบาล
- การตรวจรักษาที่มีความละเอียดและเอาใจใส่
- การให้สิทธิ์ในการพนแพทย์มากขึ้น
- การแยกผู้ต้องขังเจ็บป่วยออกจากผู้ต้องขังอื่นเพื่อป้องกันการแพร่กระจายของเชื้อโรคต่อผู้ต้องขังอื่น ๆ
- ให้จัดยา rarck ให้เหมาะสมกับผู้ต้องขังป่วย
- ต้องการได้รับการรักษาพยาบาลที่เร็วขึ้น โดยเฉพาะผู้ต้องขังที่เจ็บป่วยเวลากลางคืน
- อนุญาตให้ผู้ต้องขังป่วยเป็นโรคประจำตัว หรือป่วยร้ายแรงสามารถออกใบปรกษาที่โรงพยาบาลภายนอกได้ และควรอนุญาตให้นำยาจากภายนอกเข้ามาในเรือนจำ

2. ด้านอาหาร

- ปรับปรุงเรื่องความสะอาด ปริมาณของอาหาร ให้พอดีกับความต้องการของแต่ละบุคคลและคำนึงถึงคุณค่าทางโภชนาการของอาหาร
- การเพิ่มจุดบริการน้ำดื่ม
- การเพิ่มปริมาณ โปรดีนจากเนื้อสัตว์ให้มากขึ้น
- ในเรือนจำแต่ละแห่งควรจัดอาหารทั้งที่เป็นอาหารประจำภาคและอาหารในภาคอื่น ๆ ตามความเหมาะสมนึ่งจากในเรือนจำนั้นมีผู้ต้องขังที่มาจากหลากหลายพื้นที่

3. ด้านการรับรู้ข้อมูลข่าวสาร

- การให้ข้อมูลข่าวสารที่มากขึ้นทั้งทางสื่อหนังสือพิมพ์หรือทางโทรทัศน์
- เรือนจำควรให้ผู้ต้องขังรับทราบข่าวสารบ้านเมืองให้มากขึ้น ไม่จำกัดมากจนเกินไป เนื่องจากการอยู่ในเรือนจำเป็นเวลานานทำให้ไม่ได้รับรู้ถึงความเปลี่ยนแปลงต่าง ๆ ในสังคม

4. ด้านอื่น ๆ อันได้แก่'

4.1 ด้านการอบรมให้ความรู้

- การจัดทำหนังสือที่มีประโยชน์ทางการวิชาการและหนังสืออ่านเล่นเพื่อเป็นการคลายเครียดของผู้ต้องขัง
- การให้นักจิตวิทยาเข้ามาช่วยในสภาพจิตใจของผู้ต้องขัง
- การให้วิทยากรภายนอก เช่น ทนายความ เข้ามาให้คำปรึกษาเรื่องคดี เป็นที่ปรึกษาทางกฎหมายให้แก่ผู้ต้องขัง
- ต้องการให้เรือนจำเปิดการสอนในหลักสูตรที่หลากหลาย เพื่อให้ผู้ต้องขังสามารถเลือกเรียนในหลักสูตรที่ต้องการได้
- ให้กรมราชทัณฑ์/เรือนจำ ช่วยเหลือผู้ต้องขังที่ต้องเป็นผู้ต้องห้ามการกระทำการใดๆ ที่เป็นภัยต่อสังคม

4.2 ด้านสิทธิประโยชน์

- การปรับปรุงสิทธิในการเรียกร้องเรื่องการทำงาน
- ควรเพิ่มระยะเวลาในการติดต่อญาติทางโทรศัพท์
- การเพิ่มเวลาในการเยี่ยมญาติได้นานขึ้น
- การให้โอกาสในการเยี่ยมญาติกลั่นชิด

- การให้สิทธิ์ต่าง ๆ เช่นเดียวกับนักไทยเด็ขาด เช่น การกำหนดชั้น การเยี่ยมญาติ ใกล้ชิด ฯลฯ
- การแยกขังหรือแยกเรือนนอนระหว่างนักไทยเด็ขาดกับผู้ต้องขังระหว่างพิจารณาคดีเนื่องจากนักไทยเด็ขาดซึ่งอยู่มานานกว่าจะใช้อิทธิพลกับผู้ที่เข้ามาอยู่ภายใน
- การจัดกีฬาหรือกิจกรรมนันทนาการให้กับผู้ต้องขัง
- การขยายที่อาบน้ำให้กว้างขวางขึ้นและมีระยะเวลานานขึ้น
- เรือนนอนมีสภาพเก่าและชำรุดควรซ่อมแซม มีมุ่งลวด
- การเพิ่มพื้นที่นอนในเรือนนอนเพื่อลดความแออัด

4.3 ด้านการดูแลจากเจ้าหน้าที่

- การมีกิจกรรมสร้างความสัมพันธ์ของเจ้าหน้าที่และผู้ต้องขัง
- ความเสมอภาคในการปฏิบัติตามเจ้าหน้าที่ต่อผู้ต้องขังในทุกด้าน
- มีการให้ออกกำลังกายมากขึ้น
- การปรับปรุงความสะอาดของพื้นที่แต่ละแดนและเรือนนอนรวมทั้งห้องน้ำ
- การลงโทษเมื่อผิดวินัยไม่ควรให้มีการงดเยี่ยมญาติ
- ความเสมอภาคเท่าเทียมกันในการปฏิบัติต่อผู้ต้องขัง
- ให้เอกสารเข้ามามีส่วนร่วมในการหารายได้ของผู้ต้องขัง

ส่วนที่ 5 การทดสอบสมมติฐานการวิจัยและการวิเคราะห์ผลการศึกษา

การศึกษาวิจัยเรื่อง ระยะเวลาในการถูกคุณขังของผู้ต้องขังระหว่างพิจารณาคดี ได้กำหนดสมมติฐานในการวิจัยไว้ 2 ประการ ได้แก่

1. ปัจจัยภูมิหลัง ซึ่งประกอบด้วยตัวแปร เพศ อายุ ระดับการศึกษา สถานภาพสมรส อาชีพก่อนต้องโทษ รายได้ก่อนต้องโทษ ภาระหนี้สิน ภาระรับผิดชอบในครอบครัว ภูมิลำเนา มีความสัมพันธ์กับผลกระทบในการถูกคุณขังระหว่างพิจารณาคดีทั้งต่อตัวผู้ต้องขังในด้านการควบคุม ด้านสภาพร่างกาย ด้านสภาพจิตใจ ด้านสิทธิประโยชน์ และต่อครอบครัวในด้านความสัมพันธ์ในครอบครัว ด้านเศรษฐกิจในครอบครัว และด้านการยอมรับจากสังคม
2. ปัจจัยทางคดี ซึ่งประกอบด้วยตัวแปร ฐานความผิด การต่อสู้คดี การประกันตัว ขั้นตอนในการถูกคุณขัง ระยะเวลาในการถูกคุณขัง และการยอมรับในการกระทำ มีความสัมพันธ์กับผลกระทบในการถูกคุณขังระหว่างพิจารณาคดีทั้งต่อตัวผู้ต้องขัง ในด้านการควบคุม ด้านสภาพร่างกาย ด้านสภาพจิตใจ ด้านสิทธิประโยชน์ และต่อครอบครัวในด้านความสัมพันธ์ในครอบครัว ด้านเศรษฐกิจในครอบครัว และด้านการยอมรับจากสังคม

การทดสอบสมมติฐานที่ 1 ปรากฏผลการทดสอบตามตารางที่ 5.1 – 5.9

การทดสอบสมมติฐานที่ 2 ปรากฏผลการทดสอบตามตารางที่ 5.10 – 5.15

ตารางที่ 5.1

การทดสอบความแตกต่างระหว่างผลกระทนในแต่ละด้านจากการถูกคุณชังระหว่างพิจารณาคดี
ของกลุ่มประชาชนที่มีเพศต่างกัน

ผลกระทน	เพศ	N	\bar{X}	S.D.	t	P
1. ด้านการควบคุม	ชาย	210	3.44	.52	-.964	.336
	หญิง	157	3.49	.51		
รวม		362	3.46	.51	-.964	.336
2. ด้านร่างกาย	ชาย	210	3.17	.38	-1.305	.193
	หญิง	157	3.23	.40		
รวม		367	3.20	.39	-1.305	.193
3. ด้านจิตใจ	ชาย	210	3.47	.58	-4.592	.000*
	หญิง	157	3.74	.54		
รวม		367	3.58	.58	-4.592	.000*
4. ด้านสิทธิประโยชน์	ชาย	210	3.60	.33	-3.722	.000*
	หญิง	157	3.73	.31		
รวม		367	3.66	.33	-3.722	.000*
5. ด้านความสัมพันธ์ในครอบครัว	ชาย	210	3.07	.59	-3.801	.000*
	หญิง	157	3.30	.52		
รวม		367	3.17	.57	-3.801	.000*
6. ด้านเศรษฐกิจในครอบครัว	ชาย	210	3.42	.77	-.450	.653
	หญิง	157	3.46	.72		
รวม		367	3.44	.75	-.450	.653
7. ด้านการยอมรับจากสังคม	ชาย	210	3.16	.80	-2.306	.022*
	หญิง	157	3.36	.86		
รวม		367	3.25	.83	-2.306	.022*

ตารางที่ 5.1 เปรียบเทียบความสัมพันธ์ระหว่างเพศกับผลกระทบจากการถูกคุณขังระหว่างพิจารณาคดีในแต่ละด้าน

จากผลการศึกษาโดยการวิเคราะห์ (Independent Sample T-test) และทดสอบความมีนัยสำคัญโดยการหาค่า T-test เพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของเพศที่ต่างกันกับผลกระทบในแต่ละด้าน พบว่า ผลกระทบในด้านสภาพจิตใจ ด้านสิทธิประโยชน์ ด้านความสัมพันธ์ในครอบครัวและด้านเศรษฐกิจในครอบครัว มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยพบว่าเพศหญิงจะมีผลกระทบในการถูกคุณขังระหว่างพิจารณาคดีในทุกด้านที่ปรากฏ ($P = .000^*$, $.000^*$, $.000^*$ และ $.022^*$ ตามลำดับ)

โดยสรุปจากการแสดงให้เห็นว่าเพศหญิงเมื่อถูกควบคุมตัวในเรือนจำจะมีความอ่อนแอดอกในด้านสภาพจิตใจมากกว่าและยอมรับสภาพที่เกิดขึ้นได้ไม่เท่าเพศชาย และผู้หญิงจะเป็นฝ่ายดูแลโภคภาระมากกว่า ซึ่งเมื่อครอบครัวขาดแเม่บ้านจะทำให้เกิดปัญหาครอบครัว

ตารางที่ 5.2

การทดสอบความแตกต่างระหว่างผลกระทนในแต่ละด้านจากการถูกคุณขังระหว่างพิจารณาคดี
ของกลุ่มประชาชนที่มีอายุต่างกัน

ผลกระทน	อายุ	N	\bar{X}	S.D.	F	P
1. ด้านการควบคุม	ต่ำกว่า 25 ปี	154	3.46	.56		
	26-35 ปี	98	3.55	.42		
	36-45 ปี	66	3.40	.51		
	46-55 ปี	34	3.42	.54		
	56 ปีขึ้นไป	10	3.20	.53		
รวม		362	3.46	.51	1.718	.145
2. ด้านร่างกาย	ต่ำกว่า 25 ปี	158	3.18	.40		
	26-35 ปี	99	3.19	.36		
	36-45 ปี	66	3.20	.41		
	46-55 ปี	34	3.22	.40		
	56 ปีขึ้นไป	10	3.40	.28		
รวม		367	3.20	.39	.715	.582
3. ด้านจิตใจ	ต่ำกว่า 25 ปี	158	3.52	.57		
	26-35 ปี	99	3.74	.58		
	36-45 ปี	66	3.53	.61		
	46-55 ปี	34	3.59	.48		
	56 ปีขึ้นไป	10	3.31	.57		
รวม		367	3.58	.58	3.079	.016*
4. ด้านสิทธิประโยชน์	ต่ำกว่า 25 ปี	158	3.61	.34		
	26-35 ปี	99	3.74	.27		
	36-45 ปี	66	3.65	.33		
	46-55 ปี	34	3.65	.43		
	56 ปีขึ้นไป	10	3.66	.32		
รวม		367	.33	.33	2.639	.034*

ผลกรอบ	อายุ	N	\bar{X}	S.D.	F	P
5. ด้านความสัมพันธ์ในครอบครัว	ต่ำกว่า 25 ปี	158	3.13	.53		
	26-35 ปี	99	3.27	.60		
	36-45 ปี	66	3.16	.53		
	46-55 ปี	34	3.18	.73		
	56 ปีขึ้นไป	10	2.90	.46		
รวม		367	3.17	.57	1.513	.198
6. ด้านเศรษฐกิจในครอบครัว	ต่ำกว่า 25 ปี	158	3.30	.78		
	26-35 ปี	99	3.57	.72		
	36-45 ปี	66	3.46	.62		
	46-55 ปี	34	3.70	.77		
	56 ปีขึ้นไป	10	3.24	.89		
รวม		367	3.44	.75	3.49	.008*
7. ด้านการยอมรับจากสังคม	ต่ำกว่า 25 ปี	158	3.36	.75		
	26-35 ปี	99	3.27	.90		
	36-45 ปี	66	2.99	.81		
	46-55 ปี	34	3.35	.87		
	56 ปีขึ้นไป	10	2.61	.93		
รวม		367	3.25	.83	4.006	.003*

ตารางที่ 5.2 เปรียบเทียบความสัมพันธ์ระหว่างอายุกับผลกรอบจากการถูกคุณขังระหว่างพิจารณาคดีในแต่ละด้าน

จากผลการศึกษาโดยการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One-Way Analysis of Variance) และทดสอบความมีนัยสำคัญโดยการหาค่า F-test เพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของอายุที่ต่างกันกับผลกรอบในแต่ละด้าน พบว่า ผลกรอบในด้านสภาพจิตใจ ด้านสิทธิประโยชน์ ด้านเศรษฐกิจในครอบครัวและด้านการยอมรับจากสังคม มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยในแต่ละด้านปรากฏผลดังนี้

ผลกรอบด้านสภาพจิตใจ พบว่า กลุ่มที่มีอายุระหว่าง 26-35 ปีมีมากที่สุด และน้อยที่สุด คือกลุ่มที่มีอายุมากกว่า 56 ปีขึ้นไป ($P = .016^*$)

ผลกรอบด้านสิทธิประโยชน์ พบว่า กลุ่มที่มีอายุระหว่าง 26-35 ปีมีมากที่สุดและที่น้อยที่สุดคือกลุ่มที่มีอายุน้อยกว่า 25 ปี ($P = .034^*$)

ผลกระบวนการด้านเศรษฐกิจในครอบครัว พบว่า กลุ่มที่มีอายุระหว่าง 46-55 ปีมีมากที่สุดและที่น้อยที่สุดคือกว่าที่มีอายุมากกว่า 56 ปีขึ้นไป ($P = .008^*$)

ผลกระบวนการด้านการยอมรับจากสังคม พบว่า กลุ่มที่มีอายุน้อยกว่า 25 ปีมีมากที่สุด และที่น้อยที่สุดคือกลุ่มที่มีอายุมากกว่า 56 ปีขึ้นไป ($P = .003^*$)

โดยสรุปจากตารางแสดงให้เห็นว่ากลุ่มที่มีอายุ 26-35 ปีซึ่งอยู่ในช่วงเริ่มต้นของชีวิตครอบครัวส่วนใหญ่จึงมีผลทางด้านสภาพจิตใจมากกว่ากลุ่มอื่น ๆ ส่วนกลุ่มที่มีอายุระหว่าง 46-55 ปีซึ่งเป็นช่วงวัยผู้ใหญ่ต่อนปลายเป็นช่วงวัยที่มีหน้าที่การทำงานมั่นคงและระยะเวลาการทำงานที่นานกว่ากลุ่มอื่นย่อมมีรายได้สูงกว่าในกลุ่มอื่น ๆ เมื่อต้องถูกคุณหังในเรื่องจำจังมีผลต่อรายได้ของครอบครัวมากที่สุด ส่วนกลุ่มที่มีอายุมากกว่า 56 ปีขึ้นไปจะมีผลกระทบในด้านต่าง ๆ น้อยกว่าในกลุ่มอื่น ๆ เนื่องจากมีประสบการณ์ในการดำเนินชีวิตที่ยาวนานกว่ากลุ่มอื่น ๆ เป็นผู้สูงวัยซึ่งมีวุฒิภาวะทางอารมณ์มากกว่าและความมั่นคงในชีวิตสูงกว่าและหากมีบุตรก็จะอยู่ในช่วงวัยที่สามารถดูแลตัวเองได้แล้วจึงมีผลน้อยกว่าในทุกกลุ่ม

ตารางที่ 5.3

การทดสอบความแตกต่างระหว่างผลกระทนในแต่ละด้านจากการถูกคุณชั้นระหว่างพิจารณาคดี
ของกลุ่มประชาชนที่มีการศึกษาต่างกัน

ผลกระทน	การศึกษา	N	\bar{X}	S.D.	F	P
1. ด้านการควบคุม	ไม่ได้ศึกษา	20	3.20	.49		
	ประถม	178	3.41	.50		
	มัธยม	138	3.54	.52		
	อาชีว/อนุ	15	3.49	.63		
	ป.ตรีชั้นปี	11	3.81	.28		
รวม		362	3.46	.51	4.104	.003*
2. ด้านร่างกาย	ไม่ได้ศึกษา	21	3.24	.40		
	ประถม	178	3.24	.35		
	มัธยม	141	3.15	.42		
	อาชีว/อนุ	15	3.12	.44		
	ป.ตรีชั้นปี	12	3.25	.40		
รวม		367	3.20	.39	1.180	.319
3. ด้านจิตใจ	ไม่ได้ศึกษา	21	3.34	.51		
	ประถม	178	3.53	.58		
	มัธยม	141	3.66	.54		
	อาชีว/อนุ	15	3.71	.88		
	ป.ตรีชั้นปี	12	3.69	.56		
รวม		367	3.58	.58	2.089	.082
4. ด้านสิทธิประโยชน์	ไม่ได้ศึกษา	21	3.56	.46		
	ประถม	178	3.61	.32		
	มัธยม	141	3.69	.31		
	อาชีว/อนุ	15	3.80	.36		
	ป.ตรีชั้นปี	12	3.88	.32		
รวม		367	3.66	.33	3.607	.007*

ผลกระทบ	การศึกษา	N	\bar{X}	S.D.	F	P
5. ด้านความสัมพันธ์ในครอบครัว	ไม่ได้ศึกษา	21	2.93	.63		
	ประตอน	178	3.15	.55		
	มัชym	141	3.23	.56		
	อาชีว/อนุ	15	3.20	.88		
	ป.ตรีชื่นไป	12	3.23	.38		
รวม		367	3.17	.57	1.435	.222
6. ด้านเศรษฐกิจในครอบครัว	ไม่ได้ศึกษา	21	3.34	.73		
	ประตอน	178	3.53	.69		
	มัชym	141	3.34	.80		
	อาชีว/อนุ	15	3.25	.81		
	ป.ตรีชื่นไป	12	3.65	.82		
รวม		367	3.44	.75	1.740	.141
7. ด้านการยอมรับจากสังคม	ไม่ได้ศึกษา	21	2.67	.64		
	ประตอน	178	3.09	.84		
	มัชym	141	3.46	.77		
	อาชีว/อนุ	15	3.61	.80		
	ป.ตรีชื่นไป	12	3.65	.74		
รวม		367	3.25	.83	8.218	.000*

ตารางที่ 5.3 เปรียบเทียบความสัมพันธ์ระหว่างการศึกษากับผลกระทบจากการถูกคุกขังระหว่างพิจารณาคดีในแต่ละด้าน

จากผลการศึกษาโดยการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One-Way Analysis of Variance) และทดสอบความมีนัยสำคัญโดยการหาค่า F-test เพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของกลุ่มที่มีระดับการศึกษาที่ต่างกันกับผลกระทบในแต่ละด้าน พบว่า ผลกระทบในด้านการควบคุม ด้านสิทธิประโยชน์ และด้านการยอมรับจากสังคม มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยในแต่ละด้านปรากฏผลดังนี้

ผลกระทบด้านการควบคุม พบว่า กลุ่มที่จบการศึกษาในระดับปริญญาตรีชื่นไปมีมากที่สุด และน้อยที่สุดคือกลุ่มที่ไม่ได้รับการศึกษา ($P = .003 *$)

ผลกระทบด้านสิทธิประโยชน์ พบว่า กลุ่มที่จบการศึกษาในระดับปริญญาตรีชื่นไปมีมากที่สุด และน้อยที่สุดคือกลุ่มที่ไม่ได้รับการศึกษา ($P = .007 *$)

ผลกระบวนการด้านการยอมรับจากสังคม พนว่า กลุ่มที่จบการศึกษาในระดับปริญญาตรีขึ้นไปมีมากที่สุด และน้อยที่สุดคือกลุ่มที่ไม่ได้รับการศึกษา ($P = .000^*$)

โดยสรุปจากตารางแสดงให้เห็นว่ากลุ่มที่จบการศึกษาในระดับปริญญาตรีขึ้นไปจะมีผลกระบวนการมากกว่าทุกกลุ่มในทุกด้าน เนื่องจากกลุ่มนี้มีการศึกษาสูงและทราบในเรื่องสิทธิ์ต่าง ๆ รวมทั้งเป็นกลุ่มที่มีหน้าที่การงานและมีหน้ามีตัวในสังคมซึ่งต่างจากกลุ่มอื่น ๆ ที่จบการศึกษาในระดับที่น้อยกว่า ซึ่งจะเห็นได้ว่ากลุ่มที่ไม่ได้รับการศึกษาจะเป็นกลุ่มที่มีผลกระทบน้อยที่สุดในทุกด้าน

ตารางที่ 5.4

การทดสอบความแตกต่างระหว่างผลกระทบในแต่ละด้านจากการถูกคุณชั่งระหว่างพิจารณาคดีของกลุ่มประชาชนที่มีสถานภาพ ต่างกัน

ผลกระทบ	สถานภาพ	N	\bar{X}	S.D.	F	P
1. ด้านความคุณ	โสด	119	3.43	.56		
	สมรส	184	3.48	.50		
	หม้าย	13	3.26	.54		
	หย่าร้าง	46	3.52	.42		
รวม		362	3.46	.51	1.075	.360
2. ด้านร่างกาย	โสด	121	3.18	.40		
	สมรส	187	3.19	.38		
	หม้าย	13	3.23	.39		
	หย่าร้าง	46	3.24	.42		
รวม		367	3.20	.39	.275	.844
3. ด้านจิตใจ	โสด	121	3.50	.63		
	สมรส	187	3.61	.55		
	หม้าย	13	3.56	.59		
	หย่าร้าง	46	3.68	.53		
รวม		367	3.58	.58	1.477	.221
4. ด้านสิทธิ์ประโยชน์	โสด	121	3.61	.34		
	สมรส	187	3.68	.33		
	หม้าย	13	3.70	.39		
	หย่าร้าง	46	3.67	.31		
รวม		367	3.66	.33	1.027	.381

ผลกระทบ	สถานภาพ	N	\bar{X}	S.D.	F	P
5. ด้านความสัมพันธ์ในครอบครัว	โสด	121	3.08	.58		
	สมรส	187	3.21	.57		
	หม้าย	13	3.24	.61		
	หย่าร้าง	46	3.25	.53		
รวม		367	3.17	.57	1.483	.219
ผลกระทบ	สถานภาพ	N	\bar{X}	S.D.	F	P
6. ด้านเศรษฐกิจในครอบครัว	โสด	121	3.20	.81		
	สมรส	187	3.53	.71		
	หม้าย	13	3.49	.95		
	หย่าร้าง	46	3.65	.53		
รวม		367	3.44	.75	6.510	.000*
7. ด้านการยอมรับจากสังคม	โสด	121	3.26	.84		
	สมรส	187	3.24	.82		
	หม้าย	13	3.42	.75		
	หย่าร้าง	46	3.21	.91		
รวม		367	3.25	.83	.221	.882

ตารางที่ 5.4 เปรียบเทียบความสัมพันธ์ระหว่างการศึกษาสถานภาพสมรสกับผลกระทบจากการถูกคุณขังระหว่างพิจารณาคดีในแต่ละด้าน

จากการศึกษาโดยการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One-Way Analysis of Variance) และทดสอบความมั่นยำสำคัญโดยการหาค่า F-test เพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของกลุ่มที่มีสถานภาพสมรสที่ต่างกันกับผลกระทบในแต่ละด้าน พบว่า ผลกระทบในด้านเศรษฐกิจในครอบครัว มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยกลุ่มที่หย่าร้างมีผลกระทบมากที่สุดรองลงมาคือกลุ่มที่สมรสแล้ว กลุ่มที่เป็นหม้าย และกลุ่มที่น้อยที่สุดคือกลุ่มที่ยังโสด ($P = .000^*$)

โดยสรุปจากตารางแสดงให้เห็นว่ากลุ่มที่หย่าร้างซึ่งเป็นกลุ่มที่ต้องหาเลี้ยงชีพเพียงลำพังนั้น เมื่อต้องโทยาจำคุกทำให้บุตรหรือสามาชิกในครอบครัวขาดหลักในการหารายได้ให้ครอบครัวจึงเกิดผลกระทบมากที่สุด ส่วนในกลุ่มที่สมรสแล้วมีผลกระทบรองลงมาเนื่องจากยังมีผู้ที่สามารถทำหน้าที่แทนได้ไม่ว่าจะเป็นสามีหรือภรรยา ส่วนกลุ่มที่ยังโสดนั้นไม่ได้มีภาระรับผิดชอบในครอบครัวเหมือนกลุ่มอื่นจึงมีผลกระทบน้อยที่สุดในกลุ่ม

ตารางที่ 5.5

การทดสอบความแตกต่างระหว่างผลกระทนบในแต่ละด้านจากการถูกคุณขังระหว่างพิจารณาคดี
ของกลุ่มประชาชนที่มีอาชีพก่อนต้องโทษต่างกัน

ผลกระทนบ	อาชีพ	N	\bar{X}	S.D.	F	P
1. ด้านการควบคุม	ไม่มี	40	3.58	.45		
	เกษตรกรรม	38	3.51	.50		
	รับจ้างทั่วไป	179	3.41	.51		
	ค้าขาย	61	3.44	.51		
	ราชการ/รัฐวิสาหกิจ	9	4.06	.28		
	ธุรกิจส่วนตัว	20	3.51	.41		
	อื่น ๆ	15	3.37	.76		
รวม		362	3.46	.51	2.645	.008*
2. ด้านร่างกาย	ไม่มี	40	3.19	.42		
	เกษตรกรรม	38	3.19	.34		
	รับจ้างทั่วไป	182	3.21	.40		
	ค้าขาย	62	3.22	.37		
	ราชการ/รัฐวิสาหกิจ	9	3.15	.40		
	ธุรกิจส่วนตัว	21	3.23	.39		
	อื่น ๆ	15	3.04	.46		
รวม		367	3.20	.39	.516	.796
3. ด้านจิตใจ	ไม่มี	40	3.69	.52		
	เกษตรกรรม	38	3.54	.54		
	รับจ้างทั่วไป	182	3.52	.59		
	ค้าขาย	62	3.62	.60		
	ราชการ/รัฐวิสาหกิจ	9	3.85	.32		
	ธุรกิจส่วนตัว	21	3.80	.54		
	อื่น ๆ	15	3.58	.71		
รวม		367	3.08	.58	1.455	.193

ผลกรอบ	อาชีพ	N	\bar{X}	S.D.	F	P
4. ด้านสิทธิประโยชน์	ไม่มี	40	3.73	.29		
	เกษตรกรรม	38	3.56	.33		
	รับจ้างทั่วไป	182	3.63	.33		
	ค้าขาย	62	3.68	.32		
	ราชการ/รัฐวิสาหกิจ	9	3.86	.37		
	ธุรกิจส่วนตัว	21	3.68	.35		
	อื่นๆ	15	3.77	.34		
รวม		367	3.66	.33	1.837	.091
5. ด้านความสัมพันธ์ในครอบครัว	ไม่มี	40	3.28	.52		
	เกษตรกรรม	38	3.03	.55		
	รับจ้างทั่วไป	182	3.06	.56		
	ค้าขาย	62	3.42	.56		
	ราชการ/รัฐวิสาหกิจ	9	3.48	.58		
	ธุรกิจส่วนตัว	21	3.25	.57		
	อื่นๆ	15	3.22	.57		
รวม		367	3.17	.57	4.293	.000*
6. ด้านเศรษฐกิจในครอบครัว	ไม่มี	40	2.96	.73		
	เกษตรกรรม	38	3.65	.57		
	รับจ้างทั่วไป	182	3.44	.72		
	ค้าขาย	62	3.48	.84		
	ราชการ/รัฐวิสาหกิจ	9	4.04	.31		
	ธุรกิจส่วนตัว	21	3.59	.72		
	อื่นๆ	15	3.46	.79		
		367	3.44	.75	4.556	.000*

ผลกระ逼	อาชีพ	N	\bar{X}	S.D.	F	P
7. ด้านการยอมรับจากสังคม	ไม่มี	40	3.50	.69		
	เกย์ตระกูล	38	2.96	.67		
	รับเข้างหัวไป	182	3.24	.80		
	ค้ายา	62	3.17	.97		
	ราชการ/รัฐวิสาหกิจ	9	3.57	.86		
	ธุรกิจส่วนตัว	21	3.27	.92		
	อื่น ๆ	15	3.47	1.02		
รวม		367	3.25	.83	1.901	.080

ตารางที่ 5.5 เปรียบเทียบความสัมพันธ์ระหว่างอาชีพก่อนต้องโภยกับผลกระทบจากการถูกคุมขังระหว่างพิจารณาคดีในแต่ละด้าน

จากผลการศึกษาโดยการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One-Way Analysis of Variance) และทดสอบความมีนัยสำคัญโดยการหาค่า F-test เพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของกลุ่มที่มีอาชีพก่อนต้องไทยที่ต่างกันกับผลกระทบในแต่ละด้าน พบว่า ผลกระทบในด้านการควบคุม ด้านความสัมพันธ์ในครอบครัว และด้านเศรษฐกิจในครอบครัว มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยในแต่ละด้านปรากฏผลดังนี้

ผลกระทบด้านการควบคุม พบร่วมกับกลุ่มที่มีอาชีพรับราชการ/รัฐวิสาหกิจมากที่สุด และน้อยที่สุดคือกลุ่มที่มีอาชีพอื่น ๆ ซึ่งเป็นกลุ่มที่มีความไม่満คงในอาชีพมีน้อยที่สุด ($P = .008 *$)

ผลกระทบด้านความสัมพันธ์ในครอบครัว พนบ.ว่า กลุ่มที่มีอาชีพรับราชการ/รัฐวิสาหกิจมีมากที่สุด และน้อยที่สุดคือกลุ่มที่มีอาชีพรับจ้างทั่วไปมีน้อยที่สุด ($P = .000^*$)

ผลกระทบด้านเศรษฐกิจในครอบครัว พบว่า กลุ่มที่มีอาชีพรับราชการ/รัฐวิสาหกิจมีมากที่สุด และน้อยที่สุดคือกลุ่มที่ไม่ได้ประกอบอาชีพมีน้อยที่สุด ($P = .000^*$)

โดยสรุปจากตารางแสดงให้เห็นว่ากลุ่มที่เคยประกอบอาชีพรับราชการ/รัฐวิสาหกิจซึ่งเป็นอาชีพที่มีความมั่นคงที่สุดและมีเกียรติมีหน้าตาในสังคมทำให้ส่งผลกระทบในทุกด้าน ทั้งการต้องมาถูกความคุณด้วยในเรื่องจำ การแยกจากครอบครัวและรายได้ที่ต้องขาดหายไป ส่วนกลุ่มที่มีอาชีพรับจ้างทั่วไปหรือไม่ได้ประกอบอาชีพนั้นมีผลกระทบน้อยกว่าเนื่องจากไม่ได้เป็นหลักในการหารายได้ให้กับครอบครัวอยู่แล้วหรืองานรับจ้างทั่วไปซึ่งมีรายได้ไม่แน่นอนตั้งแต่ก่อนเข้ามาอยู่ในเรือนจำถึงประสบปัญหาน้อยกว่าจึงมองว่าปัญหาที่เกิดขึ้นมีน้อยกว่า

ตารางที่ 5.6

การทดสอบความแตกต่างระหว่างผลกระทนในแต่ละด้านจากการถูกคุณชังระหว่างพิจารณาคดี
ของกลุ่มประชาชนที่มีรายได้ต่างกัน

ผลกระทน	รายได้	N	\bar{X}	S.D.	F	P
1. ด้านการควบคุม	ไม่มีรายได้	47	3.55	.52		
	< 5,000/เดือน	133	3.39	.54		
	5,001-10,000/เดือน	117	3.49	.50		
	10,001-15,000/เดือน	31	3.49	.47		
	> 15,001/เดือน	32	3.52	.48		
รวม		361	3.46	.51	1.015	.409
2. ด้านร่างกาย	ไม่มีรายได้	47	3.21	.43		
	< 5,000/เดือน	134	3.23	.38		
	5,001-10,000/เดือน	118	3.17	.35		
	10,001-15,000/เดือน	32	3.19	.39		
	> 15,001/เดือน	33	3.18	.49		
รวม		365	3.20	.39	.321	.901
3. ด้านจิตใจ	ไม่มีรายได้	47	3.69	.51		
	< 5,000/เดือน	134	3.53	.60		
	5,001-10,000/เดือน	118	3.61	.58		
	10,001-15,000/เดือน	32	3.48	.60		
	> 15,001/เดือน	33	3.62	.59		
รวม		365	3.58	.58	.785	.561
4. ด้านสิทธิประโยชน์	ไม่มีรายได้	47	3.74	.28		
	< 5,000/เดือน	134	3.64	.36		
	5,001-10,000/เดือน	118	3.60	.28		
	10,001-15,000/เดือน	32	3.67	.35		
	> 15,001/เดือน	33	3.79	.36		
รวม		365	3.66	.33	2.469	.032*

ผลกระทบ	รายได้	N	\bar{X}	S.D.	F	P
5. ด้านความสัมพันธ์ในครอบครัว	ไม่มีรายได้	47	3.22	.52		
	< 5,000/เดือน	134	3.14	.56		
	5,001-10,000/เดือน	118	3.17	.58		
	10,001-15,000/เดือน	32	3.13	.59		
	> 15,001/เดือน	33	3.33	.65		
รวม		365	3.17	.57	.724	.606
6. ด้านเศรษฐกิจในครอบครัว	ไม่มีรายได้	47	3.02	.72		
	< 5,000/เดือน	134	3.46	.72		
	5,001-10,000/เดือน	118	3.48	.73		
	10,001-15,000/เดือน	32	3.55	.68		
	> 15,001/เดือน	33	3.78	.68		
รวม		365	3.44	.74	6.296	.000*
7. ด้านการยอมรับจากสังคม	ไม่มีรายได้	47	3.45	.69		
	< 5,000/เดือน	134	3.15	.88		
	5,001-10,000/เดือน	118	3.30	.79		
	10,001-15,000/เดือน	32	2.96	.85		
	> 15,001/เดือน	33	3.46	.87		
รวม		365	3.25	.83	2.198	.054

ตารางที่ 5.6 เปรียบเทียบความสัมพันธ์ระหว่างรายได้ก่อนต้องโทยกับผลกระทบจากการถูกคุณขั้งระหว่างพิจารณาคดีในแต่ละด้าน

จากผลการศึกษาโดยการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One-Way Analysis of Variance) และทดสอบความมีนัยสำคัญโดยการหาค่า F-test เพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของกลุ่มที่มีรายได้ต่างกันกับผลกระทบในแต่ละด้าน พบว่า ผลกระทบในด้านสิทธิประโยชน์ และด้านเศรษฐกิจในครอบครัว มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยในแต่ละด้านปรากฏผลดังนี้

ผลกระทบด้านสิทธิประโยชน์ พบว่า กลุ่มที่มีรายได้สูงกว่า 15,001 บาทขึ้นไป/เดือนมีมากที่สุด และกลุ่มที่มีรายได้ 5,001-10,000 บาท/เดือนมีน้อยที่สุด ($P = .032^*$)

ผลกระทบด้านเศรษฐกิจในครอบครัว พบว่า กลุ่มที่มีรายได้สูงกว่า 15,001 บาทขึ้นไป/เดือนมีมากที่สุด และกลุ่มที่ไม่มีรายได้มีน้อยที่สุด ($P = .000^*$)

โดยสรุปจากตารางแสดงให้เห็นว่ากลุ่มที่มีรายได้สูงชี้เป็นกลุ่มที่อยู่ในชนชั้นระดับกลางขึ้นไปในสังคมและเคยมีความเป็นอยู่ที่ดีในด้านนิสิตอยู่ในภายนอกเรือนจำเมื่อต้องเข้ามาอยู่ในระบบเรือนจำซึ่งมีกฎระเบียบต่าง ๆ เช่นงวดและถูกจำกัดสิทธิในหลายประการทำให้มีผลกระทบมากกว่ากลุ่มอื่น รวมทั้งในด้านเศรษฐกิจในครอบครัวที่ต้องสูญเสียรายได้ส่วนนี้ไปไม่สามารถประกอบอาชีพหาเลี้ยงครอบครัวได้ ส่วนกลุ่มที่ไม่มีรายได้สัมภานมีผลกระทบด้านเศรษฐกิจในครอบครัวน้อยที่สุดเนื่องจากไม่ได้เป็นหลักในการหารายได้เลี้ยงครอบครัวตั้งแต่ต่ออยู่ภายนอกเรือนจำจึงไม่มีผลกระทบมากนัก

ตารางที่ 5.7

การทดสอบความแตกต่างระหว่างผลกระทบในแต่ละด้านจากการถูกคุกขังระหว่างพิจารณาคดีของกลุ่มประชาชนที่มีภาระหนี้ต่างกัน

ผลกระทบ	ภาระหนี้	N	\bar{X}	S.D.	t	P
1. ด้านการควบคุม	ไม่มี	253	3.43	.53		
	มี	108	3.52	.46		
รวม		361	3.46	.51	-1.512	.131
2. ด้านร่างกาย	ไม่มี	256	3.19	.39		
	มี	110	3.21	.38		
รวม		366	3.20	.39	-.413	.680
3. ด้านจิตใจ	ไม่มี	256	3.57	.61		
	มี	110	3.62	.51		
รวม		366	3.58	.58	-.867	.387
4. ด้านสิทธิประโยชน์	ไม่มี	256	3.66	.33		
	มี	110	3.65	.34		
รวม		366	3.66	.33	-.266	.790
5. ด้านความสัมพันธ์ในครอบครัว	ไม่มี	256	3.17	.59		
	มี	110	3.18	.54		
รวม		366	3.17	.57	-.233	.816
6. ด้านเศรษฐกิจในครอบครัว	ไม่มี	256	3.34	.77		
	มี	110	3.69	.60		
รวม		366	3.44	.77	-4.218	.000*

ผลกรอบ	ภาระหนี้	N	\bar{X}	S.D.	t	P
7. ด้านการยอมรับจากสังคม	ไม่มี	256	3.23	.84		
	มี	110	3.30	.82		
รวม		366	3.25	.83	-.745	.457

ตารางที่ 5.7 เปรียบเทียบความสัมพันธ์ระหว่างภาระหนี้สินกับผลกรอบจากการถูกคุณขังระหว่างพิจารณาคดีในแต่ละด้าน

จากผลการศึกษาโดยการวิเคราะห์ (Independent Sample T-test) และทดสอบความมีนัยสำคัญโดยการหาค่า T-test เพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของประเด็นเรื่องภาระหนี้สินที่ต่างกันกับผลกรอบในแต่ละด้าน พบว่า ผลกรอบเศรษฐกิจในครอบครัว มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยพบว่ากลุ่มที่มีภาระหนี้สินจะได้รับผลกรอบมากกว่ากลุ่มที่ไม่มีภาระหนี้สิน ($P = .000^*$)

โดยสรุปจากตารางแสดงให้เห็นว่ากลุ่มที่มีภาระหนี้สินจะทำให้มีปัญหาในด้านการเงินในครอบครัวมากกว่ากลุ่มที่ไม่มีภาระหนี้สิน เนื่องจากส่วนใหญ่เป็นกลุ่มที่มีฐานะยากจนและยังต้องมีค่าใช้จ่ายต่าง ๆ ที่เพิ่มขึ้นทั้งในการต่อสู้คดี การที่ครอบครัวต้องขาดรายได้และยังต้องแบกรับภาระหนี้สินซึ่งต้องชดใช้ทำให้เป็นการเพิ่มภาระมากยิ่งขึ้น

ตารางที่ 5.8

การทดสอบความแตกต่างระหว่างผลกรอบในแต่ละด้านจากการถูกคุณขังระหว่างพิจารณาคดีของกลุ่มประชาชนที่มีภาระรับผิดชอบต่างกัน

ผลกรอบ	ภาระรับผิดชอบ	N	\bar{X}	S.D.	t	P
1. ด้านการควบคุม	ไม่มี	82	3.39	.53		
	มี	279	3.49	.51		
รวม		361	3.46	.51	-1.438	.153
2. ด้านร่างกาย	ไม่มี	84	3.11	.32		
	มี	282	3.22	.40		
รวม		366	3.20	.39	-2.183	.030*
3. ด้านจิตใจ	ไม่มี	84	3.43	.58		
	มี	282	3.63	.57		
รวม		366	3.58	.58	-2.743	.007*

ผลกระทบ	การรับผิดชอบ	N	\bar{X}	S.D.	t	P
4. ด้านสิทธิประโยชน์	ไม่มี	84	3.60	.36		
	มี	282	3.67	.32		
รวม		366	3.66	.33	-1.630	.104
5. ด้านความสัมพันธ์ในครอบครัว	ไม่มี	84	3.12	.57		
	มี	282	3.19	.57		
รวม		366	3.17	.57	-1.059	.290
6. ด้านเศรษฐกิจในครอบครัว	ไม่มี	84	2.82	.77		
	มี	282	3.63	.63		
รวม		366	3.44	.75	-9.730	.000*
7. ด้านการยอมรับจากสังคม	ไม่มี	84	3.10	.77		
	มี	282	3.29	.85		
รวม		366	3.25	.83	-1.894	.059

ตารางที่ 5.8 เปรียบเทียบความสัมพันธ์ระหว่างการรับผิดชอบในครอบครัวกับผลกระทบจากการถูกคุณขังระหว่างพิจารณาคดีในแต่ละด้าน

จากผลการศึกษาโดยการวิเคราะห์ (Independent Sample T-test) และทดสอบความมีนัยสำคัญโดยการหาค่า T-test เพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของกลุ่มที่มีการรับผิดชอบในครอบครัวที่ต่างกันกับผลกระทบในแต่ละด้าน พบว่า ผลกระทบด้านสภาพร่างกาย สภาพจิตใจ และด้านเศรษฐกิจในครอบครัว มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยพบว่ากลุ่มที่มีการรับผิดชอบในครอบครัวจะได้รับผลกระทบมากกว่ากลุ่มที่ไม่มีการรับผิดชอบในครอบครัว ($P = .030^*$, $.007^*$, $.000^*$ ตามลำดับ)

โดยสรุปจากตารางแสดงให้เห็นว่ากลุ่มที่มีการรับผิดชอบในครอบครัว คือผู้ที่ต้องเลี้ยงดูสมาชิกในครอบครัว ไม่ว่าจะเป็นบิดา มารดา ภรรยาหรือบุตรย่อมมีความวิตกกังวลและความเครียดในเรื่องสภาพความเป็นอยู่ของครอบครัวภายนอกเมื่อครอบครัวต้องขาดตอนเป็นหลักในการดูแลรับผิดชอบรวมทั้งปัญหาทางการเงินในครอบครัวซึ่งขาดรายได้และต้องมีค่าใช้จ่ายในการต่อสู้คดีหรือการมาเยี่ยมเยียนตนเองที่ต้องถูกคุณขังในเรือนจำทำให้มีผลต่อสภาพจิตใจและความเครียดและวิตกกังวลนี้มีผลต่อสภาพร่างกายซึ่งทำให้มีโอกาสที่เจ็บป่วยได้ง่าย

ตารางที่ 5.9

การทดสอบความแตกต่างระหว่างผลกระทนในแต่ละด้านจากการถูกคุณขังระหว่างพิจารณาคดี
ของกลุ่มประชาชนที่มีภูมิลำเนาต่างกัน

ผลกระทน	ภูมิลำเนา	N	\bar{X}	S.D.	F	P
1. ด้านการควบคุม	กรุงเทพฯ และปริมณฑล	92	3.50	.52		
	ภาคกลาง	34	3.45	.52		
	ภาคเหนือ	110	3.42	.47		
	ภาคใต้	41	3.49	.46		
	ภาคตะวันออก	8	3.65	.76		
	ภาคตะวันตก	5	3.56	.77		
	ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ	72	3.43	.55		
รวม		362	3.46	.51	.459	.839
2. ด้านร่างกาย	กรุงเทพฯ และปริมณฑล	94	3.20	.43		
	ภาคกลาง	34	3.36	.33		
	ภาคเหนือ	111	3.17	.37		
	ภาคใต้	41	3.03	.40		
	ภาคตะวันออก	8	3.31	.52		
	ภาคตะวันตก	5	3.20	.49		
	ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ	74	3.25	.33		
รวม		367	3.20	.39	2.810	.011*
3. ด้านจิตใจ	กรุงเทพฯ และปริมณฑล	94	3.70	.59		
	ภาคกลาง	34	3.75	.43		
	ภาคเหนือ	111	3.51	.63		
	ภาคใต้	41	3.42	.51		
	ภาคตะวันออก	8	3.64	.89		
	ภาคตะวันตก	5	3.73	.65		
	ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ	74	3.55	.52		
รวม		367	3.58	.58	1.953	.072

ผลกระ逼	ภูมิจำเนา	N	\bar{X}	S.D.	F	P
4. ด้านสิทธิประโยชน์	กรุงเทพฯ และปริมณฑล	94	3.72	.32		
	ภาคกลาง	34	3.78	.32		
	ภาคเหนือ	111	3.63	.35		
	ภาคใต้	41	3.56	.28		
	ภาคตะวันออก	8	3.62	.22		
	ภาคตะวันตก	5	3.71	.42		
	ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ	74	3.60	.34		
รวม		367	3.66	.33	2.373	.029*
5. ด้านความสัมพันธ์ในครอบครัว	กรุงเทพฯ และปริมณฑล	94	3.34	.54		
	ภาคกลาง	34	3.24	.66		
	ภาคเหนือ	111	3.13	.62		
	ภาคใต้	41	3.04	.51		
	ภาคตะวันออก	8	3.29	.55		
	ภาคตะวันตก	5	3.26	.45		
	ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ	74	3.05	.50		
รวม		367	3.17	.57	2.566	.019*
6. ด้านเศรษฐกิจในครอบครัว	กรุงเทพฯ และปริมณฑล	94	3.42	.73		
	ภาคกลาง	34	3.73	.56		
	ภาคเหนือ	111	3.36	.89		
	ภาคใต้	41	3.32	.58		
	ภาคตะวันออก	8	3.60	.62		
	ภาคตะวันตก	5	3.28	.60		
	ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ	74	3.51	.70		
รวม		367	3.44	.72	1.471	.187

ผลกระบวนการ	ภูมิลำเนา	N	\bar{X}	S.D.	F	P
7. ด้านการยอมรับจากสังคม	กรุงเทพฯ และปริมณฑล	94	3.46	.82		
	ภาคกลาง	34	3.17	.96		
	ภาคเหนือ	111	3.15	.87		
	ภาคใต้	41	2.99	.68		
	ภาคตะวันออก	8	3.14	.70		
	ภาคตะวันตก	5	3.60	.89		
	ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ	74	3.29	.77		
รวม		367	3.25	.83	2.236	.039

ตารางที่ 5.9 เปรียบเทียบความสัมพันธ์ระหว่างภูมิลำเนากับผลกระบวนการจากการลูกคุณขั้นระหัวงพิจารณาคดีในแต่ละด้าน

จากผลการศึกษาโดยการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One-Way Analysis of Variance) และทดสอบความมีนัยสำคัญโดยการหาค่า F-test เพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของกลุ่มที่มีภูมิลำเนาต่างกันกับผลกระบวนการในแต่ละด้าน พบว่า ผลกระบวนการในด้านสภาพร่างกาย ด้านสิทธิประโยชน์ และด้านความสัมพันธ์ในครอบครัว และด้านการยอมรับจากสังคม มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยในแต่ละด้านปรากฏผลดังนี้

ผลกระบวนการด้านสภาพร่างกาย พบว่า กลุ่มที่มีภูมิลำเนาจากภาคกลางมีมากที่สุด และกลุ่มที่มีภูมิลำเนาจากภาคใต้มีน้อยที่สุด ($P = .011 *$)

ผลกระบวนการด้านสิทธิประโยชน์ พบว่า กลุ่มที่มีภูมิลำเนาจากกรุงเทพและปริมณฑลมากที่สุด และกลุ่มที่มีภูมิลำเนาจากภาคใต้มีน้อยที่สุด ($P = .029 *$)

ผลกระบวนการด้านความสัมพันธ์ในครอบครัว พบว่า กลุ่มที่มีภูมิลำเนาจากกรุงเทพและปริมณฑลมากที่สุด และกลุ่มที่มีภูมิลำเนาจากภาคใต้มีน้อยที่สุด ($P = .019 *$)

ผลกระบวนการด้านการยอมรับจากสังคม พบว่า กลุ่มที่มีภูมิลำเนาจากกรุงเทพและปริมณฑลมากที่สุด และกลุ่มที่มีภูมิลำเนาจากภาคใต้มีน้อยที่สุด ($P = .039 *$)

โดยสรุปจากตารางแสดงให้เห็นว่ากลุ่มที่มีภูมิลำเนาจากภาคกลาง กรุงเทพและปริมณฑล จะมีผลกระบวนการในด้านต่าง ๆ มากกว่ากลุ่มที่มาจากการภูมิลำเนาอื่น ๆ เนื่องจากสภาพสังคมเป็นลักษณะสังคมเมืองประกอบด้วยประชากรที่มีการศึกษาสูงกว่ากลุ่มอื่นทำให้ทราบถึงสิทธิต่าง ๆ ที่พึงได้รับมากกว่ากลุ่มอื่น ๆ และความผูกพันกันระหว่างคนในชุมชนหรือสังคมจะไม่เหมือนกันในสังคมชนบททำให้มีลักษณะแข่งขันทางสังคมสูงและต่างคนต่างอยู่ก่อการยอมรับจากสังคมสำหรับผู้ที่ต้องไทยในเรื่องจำเจ ไม่เหมือนกับสังคมชนบท รวมทั้งความสัมพันธ์ในครอบครัวเป็นลักษณะครอบครัวเดียวและมีความแตกแยกในครอบครัวสูงจึงมีปัญหาในด้านความสัมพันธ์ในครอบครัว

และความเป็นอยู่ในสังคมเมืองซึ่งมีผลพิมพ์สูงทำให้มีสภาพร่างกายที่ไม่แข็งแรงเหมือนคนชนบทซึ่งไม่มีถวายและต้องทำงานทางการเกษตรซึ่งมีสภาพแข็งแรงกว่า

ตารางที่ 5.10

การทดสอบความแตกต่างระหว่างผลกระทบในแต่ละด้านจากการควบคุมขั้นระห่ำพิจารณาคดีของกลุ่มประชาชนที่มีฐานความผิดต่างกัน

ผลกระทบ	ฐานความผิด	N	\bar{X}	S.D.	F	P
1. ด้านการควบคุม	ทรัพย์	74	3.50	.55		
	ยาเสพติด	199	3.50	.47		
	ชีวิตและร่างกาย	50	3.43	.57		
	เพศ	18	3.36	.51		
	อื่น ๆ	21	3.47	.48		
รวม		362	3.46	.51	1.735	.112
2. ด้านร่างกาย	ทรัพย์	77	3.17	.40		
	ยาเสพติด	199	3.20	.40		
	ชีวิตและร่างกาย	50	3.18	.36		
	เพศ	19	3.21	.34		
	อื่น ๆ	22	3.42	.33		
รวม		367	3.20	.39	.413	.871
3. ด้านจิตใจ	ทรัพย์	77	3.54	.56		
	ยาเสพติด	199	3.67	.56		
	ชีวิตและร่างกาย	50	3.32	.55		
	เพศ	19	3.60	.48		
	อื่น ๆ	22	3.48	.69		
รวม		367	3.58	.58	3.057	.006*
4. ด้านสิทธิประโยชน์	ทรัพย์	77	3.59	.33		
	ยาเสพติด	199	3.70	.33		
	ชีวิตและร่างกาย	50	3.64	.31		
	เพศ	19	3.52	.28		
	อื่น ๆ	22	3.30	.29		
รวม		367	3.66	.33	2.662	.015*

ผลกระทบ	ฐานความพิเศษ	N	\bar{X}	S.D.	F	P
5. ด้านความสัมพันธ์ในครอบครัว	ทรัพย์	77	3.21	.50		
	ยาเสพติด	199	3.26	.57		
	ชีวิตและร่างกาย	50	2.85	.58		
	เพศ	19	3.11	.61		
	อื่น ๆ	22	3.28	.38		
รวม		367	3.17	.57	5.419	.000*
6. ด้านเศรษฐกิจในครอบครัว	ทรัพย์	77	3.45	.75		
	ยาเสพติด	199	3.46	.72		
	ชีวิตและร่างกาย	50	3.29	.84		
	เพศ	19	3.29	.86		
	อื่น ๆ	22	3.40	.62		
รวม		367	3.44	.75	.559	.763
7. ด้านการยอมรับจากสังคม	ทรัพย์	77	3.50	.75		
	ยาเสพติด	199	3.24	.86		
	ชีวิตและร่างกาย	50	3.00	.80		
	เพศ	19	3.18	.72		
	อื่น ๆ	22	3.54	.74		
รวม		367	3.25	.83	2.485	.023*

ตารางที่ 5.10 เปรียบเทียบความสัมพันธ์ระหว่างฐานความพิเศษกับผลกระทบจากการถูกคุกคาม ขั้งระหว่างพิจารณาคดีในแต่ละด้าน

จากการศึกษาโดยการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One-Way Analysis of Variance) และทดสอบความมั่นคงสำคัญโดยการหาค่า F-test เพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของกลุ่มที่มีฐานความพิเศษต่างกันกับผลกระทบในแต่ละด้าน พบว่า ผลกระทบในด้านสภาพจิตใจ ด้านสิทธิประโยชน์ และด้านความสัมพันธ์ในครอบครัว มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยในแต่ละด้านปรากฏผลดังนี้

ผลกระทบด้านสิทธิประโยชน์ พบว่า กลุ่มที่กระทำผิดในคดียาเสพติดมีมากที่สุด และกลุ่มที่กระทำผิดในคดีอื่น ๆ มีน้อยที่สุด ($P = .015 *$)

ผลกระทบด้านความสัมพันธ์ในครอบครัว พบว่ากลุ่มที่กระทำผิดในคดียาเสพติดมีมากที่สุด และกลุ่มที่กระทำผิดในคดีเกี่ยวกับชีวิตและร่างกายมีน้อยที่สุด ($P = .000 *$)

ผลกระบวนการด้านการยอมรับจากสังคม พบว่า กลุ่มที่กระทำผิดในคดีอื่น ๆ มีมากที่สุด และ กลุ่มที่กระทำผิดในคดีเกี่ยวกับชีวิตและร่างกายมีน้อยที่สุด ($P = .023 *$)

โดยสรุปจากตารางแสดงให้เห็นว่ากลุ่มที่กระทำผิดในคดียาเสพติดจะมีผลกระทบในด้าน ต่าง ๆ มากที่สุด เนื่องจากในปัจจุบันรัฐเน้นให้มีการป্রบกบ្រวนการค้ายาเสพติดและผลัก ดันให้ผู้เสพเป็นกลุ่มผู้ป่วยที่ให้การบำบัดรักษา ดังนั้นส่วนใหญ่การจับกุมผู้กระทำผิดซึ่งเข้ามาสู่ ระบบเรือนจำจะเป็นกลุ่มที่กระทำผิดในข้อหาจำหน่ายชิ้นส่วนของยาเสพติดในครอบ ครองจำนวนมาก เป็นผู้ค้ารายใหญ่ซึ่งบางครั้งจำเป็นต้องมีมาตรการเพื่อป้องกันการหลบหนี เช่น การใช้เครื่องพันธนาการสำหรับผู้ต้องขังระหว่างฯ ที่ศาลชั้นต้นได้ตัดสินกำหนดโทษตลอดชีวิต หรือประหารชีวิต และเรือนจำมีมาตรการในการป้องกันการลักลอบน้ำยาเสพติดเข้าเรือนจำซึ่งจำ เป็นต้องมีข้อจำกัดบางประการเพื่อประโยชน์ในการควบคุมคุกและ เช่น การงดฝากสิ่งของจากญาติ ส่วนในด้านความสัมพันธ์ในครอบครัวเป็นอีกประการหนึ่งที่เป็นผลกระทบสำหรับผู้ต้องขังคดียา เสพติดเนื่องจากคดียาเสพติดจะมีกระบวนการในการสืบพยานและใช้ระยะเวลาในการพิจารณาคดี นานกว่าในคดีอื่น ๆ ทำให้มีผลต่อความสัมพันธ์ระหว่างสมาชิกในครอบครัว ส่วนในคดีอื่น ๆ เช่น คดีปลอมแปลงเอกสาร หลอกโกง จะเป็นคดีความที่ไม่ได้ถือเป็นคดีร้ายแรงแต่ลักษณะผู้กระทำผิดจะ เป็นกลุ่มที่มีฐานะทางสังคมมีการวางแผนการต่าง ๆ ซึ่งจะมีผลในเรื่องของการยอมรับจากสังคม มากกว่า

ตารางที่ 5.11

การทดสอบความแตกต่างระหว่างผลกระทบในแต่ละด้านจากการถูกคุณขังระหว่างพิจารณาคดี
ของกลุ่มประชาชนที่มีการต่อสู้คดีต่างกัน

ผลกระทบ	การต่อสู้คดี	N	\bar{X}	S.D.	F	P
1. ด้านการควบคุม	ต่อสู้คดีและหาทนายเอง	153	3.55	.48		
	ต่อสู้คดีและใช้ทนายของเรց	62	3.52	.49		
	ไม่ต่อสู้เนื่องจากรับสารภาพ	147	3.35	.53		
รวม		362	3.46	.51	6.244	.002*
2. ด้านร่างกาย	ต่อสู้คดีและหาทนายเอง	155	3.20	.38		
	ต่อสู้คดีและใช้ทนายของเรց	62	3.32	.37		
	ไม่ต่อสู้เนื่องจากรับสารภาพ	150	3.14	.39		
รวม		367	3.20	.39	4.674	.010*
3. ด้านจิตใจ	ต่อสู้คดีและหาทนายเอง	155	3.73	.56		
	ต่อสู้คดีและใช้ทนายของเรց	62	3.69	.54		
	ไม่ต่อสู้เนื่องจากรับสารภาพ	150	3.39	.56		
รวม		367	3.58	.58	15.309	.000*
4. ด้านสิทธิประโยชน์	ต่อสู้คดีและหาทนายเอง	155	3.68	.32		
	ต่อสู้คดีและใช้ทนายของเรց	62	3.69	.36		
	ไม่ต่อสู้เนื่องจากรับสารภาพ	150	3.62	.33		
รวม		367	3.66	.33	1.768	.172
5. ด้านความสัมพันธ์ในครอบครัว	ต่อสู้คดีและหาทนายเอง	155	3.28	.55		
	ต่อสู้คดีและใช้ทนายของเรց	62	3.19	.65		
	ไม่ต่อสู้เนื่องจากรับสารภาพ	150	3.05	.54		
รวม		367	3.17	.57	6.124	.002*
6. ด้านเศรษฐกิจในครอบครัว	ต่อสู้คดีและหาทนายเอง	155	3.55	.71		
	ต่อสู้คดีและใช้ทนายของเรց	62	3.55	.73		
	ไม่ต่อสู้เนื่องจากรับสารภาพ	150	3.27	.76		
รวม		367	3.44	.75	6.248	.002*

ผลกระทบ	การต่อสู้คดี	N	\bar{X}	S.D.	F	P
7. ด้านการยอมรับจากสังคม	ต่อสู้คดีและหาทนายของ	155	3.31	.86		
	ต่อสู้คดีและใช้ทนายของแรง	62	3.30	.85		
	ไม่ต่อสู้เนื่องจากรับสารภาพ	150	3.16	.80		
รวม		367	3.25	.83	1.416	.244

ตารางที่ 5.11 เปรียบเทียบความสัมพันธ์ระหว่างการต่อสู้คดีกับผลกระทบจากการถูกคุมขังระหว่างพิจารณาคดีในแต่ละด้าน

จากผลการศึกษาโดยการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One-Way Analysis of Variance) และทดสอบความมั่นยำสำคัญโดยการหาค่า F-test เพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของกลุ่มที่มีการต่อสู้คดีต่างกันกับผลกระทบในแต่ละด้าน พบว่า ผลกระทบในด้านการควบคุม ด้านสภาพร่างกาย ด้านสภาพจิตใจ ด้านความสัมพันธ์ในครอบครัว และด้านเศรษฐกิจในครอบครัว มั่นยำสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยในแต่ละด้านปรากฏผลดังนี้

ผลกระทบด้านการควบคุม พบว่า กลุ่มที่ต่อสู้คดีและหาทนายของมีมากที่สุด และกลุ่มที่ไม่ได้ต่อสู้เนื่องจากรับสารภาพมีน้อยที่สุด ($P = .002 *$)

ผลกระทบด้านสภาพร่างกาย พบว่า กลุ่มที่ต่อสู้คดีและใช้ทนายของแรงมีมากที่สุด และกลุ่มที่ไม่ได้ต่อสู้เนื่องจากรับสารภาพมีน้อยที่สุด ($P = .010 *$)

ผลกระทบด้านสภาพจิตใจ พบว่า กลุ่มที่ต่อสู้คดีและหาทนายของมีมากที่สุด และกลุ่มที่ไม่ได้ต่อสู้เนื่องจากรับสารภาพมีน้อยที่สุด ($P = .000 *$)

ผลกระทบด้านความสัมพันธ์ในครอบครัว พบว่า กลุ่มที่ต่อสู้คดีและหาทนายของมีมากที่สุด และกลุ่มที่ไม่ได้ต่อสู้เนื่องจากรับสารภาพมีน้อยที่สุด ($P = .002 *$)

ผลกระทบด้านเศรษฐกิจในครอบครัว พบว่า ทั้งกลุ่มที่ต่อสู้คดีและหาทนายของและกลุ่มที่ต่อสู้คดีและใช้ทนายของแรงมีมากเท่ากัน ส่วนกลุ่มที่ไม่ได้ต่อสู้เนื่องจากรับสารภาพมีน้อยที่สุด ($P = .002 *$)

โดยสรุปจากตารางแสดงให้เห็นว่าส่วนใหญ่กลุ่มที่ได้รับผลกระทบมากที่สุดคือกลุ่มที่ต่อสู้คดีโดยหาทนายของเนื่องจากเป็นกลุ่มที่ปฏิเสธในการกระทำผิดและไม่ยอมรับในสิ่งที่เกิดขึ้น ดังนั้น เมื่อต้องมีการต่อสู้คดีจึงได้รับผลกระทบทั้งทางร่างกายและจิตใจ ความห่างไกลจากครอบครัวรวมทั้งค่าใช้จ่ายที่เกิดขึ้นในการต่อสู้คดี ซึ่งต่างจากกลุ่มที่ยอมรับสารภาพในการกระทำผิดซึ่งไม่มีการในค่าใช้จ่ายหรือความวิตกกังวลต่าง ๆ และยอมรับสภาพในสิ่งที่เกิดขึ้นได้

ตารางที่ 5.12

การทดสอบความแตกต่างระหว่างผลกระทบในแต่ละด้านจากการถูกคุณขังระหว่างพิจารณาคดีของกลุ่มประชาชนที่มีประเด็นเรื่องการประกันตัวต่างกัน

ผลกระทบ	การประกันตัว	N	\bar{X}	S.D.	F	P
1. ด้านการควบคุม	ศาลไม่อนุญาตให้ประกัน	111	3.57	.47		
	ขาดหลักทรัพย์ประกัน	140	3.47	.53		
	รับสารภาพ	101	3.37	.52		
	ไม่ทราบเรื่องประกัน	9	3.08	.42		
รวม		361	3.46	.51	4.326	.005*
2. ด้านร่างกาย	ศาลไม่อนุญาตให้ประกัน	111	3.18	.40		
	ขาดหลักทรัพย์ประกัน	143	3.27	.38		
	รับสารภาพ	103	3.11	.38		
	ไม่ทราบเรื่องประกัน	9	3.12	.33		
รวม		366	3.20	.39	3.508	.016*
3. ด้านจิตใจ	ศาลไม่อนุญาตให้ประกัน	111	3.72	.56		
	ขาดหลักทรัพย์ประกัน	143	3.63	.59		
	รับสารภาพ	103	3.37	.54		
	ไม่ทราบเรื่องประกัน	9	3.55	.51		
รวม		366	3.58	.58	7.487	.000*
4. ด้านสิทธิประโยชน์	ศาลไม่อนุญาตให้ประกัน	111	3.70	.34		
	ขาดหลักทรัพย์ประกัน	143	3.66	.33		
	รับสารภาพ	103	3.61	.32		
	ไม่ทราบเรื่องประกัน	9	3.50	.38		
รวม		366	3.65	.33	2.086	.102
5. ด้านความสัมพันธ์ในครอบครัว	ศาลไม่อนุญาตให้ประกัน	111	3.32	.53		
	ขาดหลักทรัพย์ประกัน	143	3.12	.59		
	รับสารภาพ	103	3.09	.57		
	ไม่ทราบเรื่องประกัน	9	2.96	.56		
รวม		366	3.17	.57	3.894	.009*

ผลกระทบ	ฐานความผิด	N	\bar{X}	S.D.	F	P
6. ด้านเศรษฐกิจในครอบครัว	ศาลไม่อนุญาตให้ประกัน	111	3.46	.75		
	ขาดหลักทรัพย์ประกัน	143	3.59	.70		
	รับสารภาพ	103	3.19	.76		
	ไม่ทราบเรื่องประกัน	9	3.40	.44		
รวม		366	3.43	.75	5.990	.001*
7. ด้านการยอมรับจากสังคม	ศาลไม่อนุญาตให้ประกัน	111	3.22	.90		
	ขาดหลักทรัพย์ประกัน	143	3.37	.82		
	รับสารภาพ	103	3.09	.77		
	ไม่ทราบเรื่องประกัน	9	3.27	.45		
รวม		366	3.24	.83	2.298	.077

ตารางที่ 5.12 เปรียบเทียบความสัมพันธ์ระหว่างการประกันตัวกับผลกระทบจากการถูกคุมขังระหว่างพิจารณาคดีในแต่ละด้าน

จากการศึกษาโดยการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One-Way Analysis of Variance) และทดสอบความมีนัยสำคัญโดยการหาค่า F-test เพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของกลุ่มที่มีการประกันตัวต่างกันกับผลกระทบในแต่ละด้าน พบว่า ผลกระทบในด้านการควบคุม ด้านสภาพร่างกาย ด้านสภาพจิตใจ ด้านความสัมพันธ์ในครอบครัว และด้านเศรษฐกิจในครอบครัว มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยในแต่ละด้านปรากฏผลดังนี้

ผลกระทบด้านการควบคุม พบว่า กลุ่มที่ศาลไม่อนุญาตให้ประกันตัวมีมากที่สุด และกลุ่มที่ไม่ทราบเรื่องการประกันตัวมีน้อยที่สุด ($P = .005 *$)

ผลกระทบด้านสภาพร่างกาย พบว่า กลุ่มที่ขาดหลักทรัพย์ในการประกันตัวมีมากที่สุด และกลุ่มที่ทราบเรื่องการประกันตัวมีน้อยที่สุด ($P = .016 *$)

ผลกระทบด้านสภาพจิตใจ พบว่า กลุ่มที่ศาลไม่อนุญาตให้ประกันตัวมีมากที่สุด และกลุ่มที่ยอมรับสารภาพมีน้อยที่สุด ($P = .000 *$)

ผลกระทบด้านความสัมพันธ์ในครอบครัว กลุ่มที่ศาลไม่อนุญาตให้ประกันตัวมีมากที่สุด และกลุ่มที่ไม่ทราบเรื่องการประกันตัวมีน้อยที่สุด ($P = .009 *$)

ผลกระทบด้านเศรษฐกิจในครอบครัว พบว่า กลุ่มที่ขาดหลักทรัพย์ในการประกันตัวมีมากที่สุด และกลุ่มที่ยอมรับสารภาพมีน้อยที่สุด ($P = .001 *$)

โดยสรุปจากตารางแสดงให้เห็นว่าส่วนใหญ่กลุ่มที่ศาลไม่อนุญาตให้ประกันตัวมีผลมากในเรื่องของสภาพจิตใจ การควบคุม และความสัมพันธ์ในครอบครัว เนื่องจากไม่ได้รับสิทธิในการขอประกันตัวด้วยเหตุผลในการพิจารณาจากศาล เช่น กรณีที่อาจมีผลต่อพยานหลักฐาน ความรุนแรงในการกระทำผิด ฯลฯ ทำให้มีความวิตกกังวลสูงกว่ากลุ่มอื่น ๆ ความไม่พร้อมกับสภาพในการถูกควบคุม และความสัมพันธ์ในครอบครัวที่ต้องแยกจากคนในครอบครัว ส่วนกลุ่มที่ขาดหลักทรัพย์ในการประกันตัวจะมีผลทางด้านการเงินในครอบครัวเนื่องจากส่วนใหญ่จะมีฐานะยากจน ไม่สามารถหาหลักทรัพย์มาประกันตัวได้ ทำให้ไม่มีโอกาสที่จะต่อสู้คดีภัยนอกรีอนจำ และกลุ่มที่มีผลน้อยที่สุดคือกลุ่มที่ไม่ทราบเรื่องการประกันตัว และกลุ่มที่ยอมรับสารภาพซึ่งเป็นกลุ่มที่ไม่ทราบในสิทธิหรือกลัวที่จะต่อสู้คดีและกรณีที่กระทำผิดจริงก็ยอมรับสภาพกับการกระทำผิดของตนเอง

ตารางที่ 5.13

การทดสอบความแตกต่างระหว่างผลกระบวนการแต่ละด้านจากการถูกคุมขังระหว่างพิจารณาคดีของกลุ่มประชาชนที่มีช่วงระหว่างการพิจารณาคดีต่างกัน

ผลกระทบ	ช่วงในการพิจารณาคดี	N	\bar{X}	S.D.	F	P
1. ด้านการควบคุม	ระหว่างสอบสวน	62	3.22	.54		
	ระหว่างพิจารณา-ไต่สวน	107	3.55	.54		
	ระหว่างอุทธรณ์-ฎีกា	198	3.49	.47		
รวม		367	3.46	.51	8.569	.000*
2. ด้านร่างกาย	ระหว่างสอบสวน	62	3.20	.35		
	ระหว่างพิจารณา-ไต่สวน	107	3.23	.36		
	ระหว่างอุทธรณ์-ฎีกា	198	3.18	.41		
รวม		367	3.20	.39	.709	.493
3. ด้านจิตใจ	ระหว่างสอบสวน	62	3.40	.59		
	ระหว่างพิจารณา-ไต่สวน	107	3.67	.56		
	ระหว่างอุทธรณ์-ฎีกា	198	3.60	.57		
รวม		367	3.58	.58	4.209	.016*
4. ด้านสิทธิประโยชน์	ระหว่างสอบสวน	62	3.63	.28		
	ระหว่างพิจารณา-ไต่สวน	107	3.73	.33		
	ระหว่างอุทธรณ์-ฎีกា	198	3.62	.34		
รวม		367	3.65	.33	3.314	.037

ผลกระทบ	ช่วงในการพิจารณาคดี	N	\bar{X}	S.D.	F	P	
5. ด้านความสัมพันธ์ในครอบครัว	ระหว่างสอบสวน	62	2.99	.44			
	ระหว่างพิจารณา-ไต่สวน	107	3.18	.60			
	ระหว่างอุทธรณ์-ฎีกา	198	3.23	.58			
รวม			367	3.17	.57	4.107	.017*
6. ด้านเศรษฐกิจในครอบครัว	ระหว่างสอบสวน	62	3.35	.79			
	ระหว่างพิจารณา-ไต่สวน	107	3.48	.81			
	ระหว่างอุทธรณ์-ฎีกา	198	3.44	.70			
รวม			367	3.44	.75	.590	.555
7. ด้านการยอมรับจากสังคม	ระหว่างสอบสวน	62	3.10	.82			
	ระหว่างพิจารณา-ไต่สวน	107	3.35	.84			
	ระหว่างอุทธรณ์-ฎีกา	198	3.23	.83			
รวม			367	3.24	.83	1.784	.169

ตารางที่ 5.13 เปรียบเทียบความสัมพันธ์ระหว่างช่วงระหว่างการพิจารณาคดีกับผลกระทบจากการถูกคุกขังระหว่างพิจารณาคดีในแต่ละด้าน

จากการศึกษาโดยการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One-Way Analysis of Variance) และทดสอบความมั่นยำสำคัญโดยการหาค่า F-test เพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของกลุ่มที่มีช่วงระหว่างการพิจารณาคดีที่ต่างกันกับผลกระทบในแต่ละด้าน พบว่า ผลกระทบในด้านการควบคุม ด้านสภาพจิตใจ และด้านความสัมพันธ์ในครอบครัว มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยในแต่ละด้านปรากฏผลดังนี้

ผลกระทบด้านการควบคุม พบว่า กลุ่มที่ถูกคุกขังในช่วงระหว่างการพิจารณา-ไต่สวนมีมากที่สุด และกลุ่มที่อยู่ในช่วงระหว่างการสอบสวนมีน้อยที่สุด ($P = .000 *$)

ผลกระทบด้านสภาพจิตใจ พบว่า กลุ่มที่ถูกคุกขังในช่วงระหว่างการพิจารณา-ไต่สวนมีมากที่สุด และกลุ่มที่อยู่ในช่วงระหว่างการสอบสวนมีน้อยที่สุด ($P = .016 *$)

ผลกระทบด้านความสัมพันธ์ในครอบครัว พบว่า กลุ่มที่ถูกคุกขังในช่วงระหว่างอุทธรณ์-ฎีกามีมากที่สุด และกลุ่มที่อยู่ในช่วงระหว่างการสอบสวนมีน้อยที่สุด ($P = .017 *$)

โดยสรุปจากตารางแสดงให้เห็นว่าส่วนใหญ่กลุ่มที่ถูกคุกขังในช่วงระหว่างการพิจารณา-ไต่สวน ซึ่งเป็นช่วงที่ศาลประทับรับฟ้องและยังไม่ได้ทราบผลการพิจารณาจากศาลอันดับต้นทำให้เป็นระยะเวลาที่มีความวิตกกังวลสูง รวมทั้งการถูกควบคุมตัวในระยะแรกนั้นยังไม่สามารถปรับตัวได้ส่วนกลุ่มที่อยู่ในช่วงระหว่างอุทธรณ์-ฎีกานั้นซึ่งทราบการตัดสินจากศาลอันดับต้นแล้วจะมีความวิตกกังวลน้อยกว่ารวมทั้งการปรับตัวเข้ากับสภาพเรือนจำได้ดีขึ้นเมื่อเวลาผ่านไประยะหนึ่งแต่จะมี

ความวิตกกังวลด้านความสัมพันธ์ในครอบครัวแทนที่เนื่องจากการถูกคุณพ่อไปในระยะเวลาหนึ่ง
อาจได้รับการเยี่ยมจากญาติคนน้อยลงหรือความกังวลถึงสภาพความเป็นอยู่ภายนอกของครอบครัว

ตารางที่ 5.14

การทดสอบความแตกต่างระหว่างผลกระทนในแต่ละด้านจากการถูกคุณพ่อไประหว่างพิจารณาคดี
ของกลุ่มประชาชนที่มีระยะเวลาในการถูกคุณพ่อไปเรือนจำต่างกัน

ผลกระทบ	ระยะเวลาในการถูกคุณพ่อไป	N	\bar{X}	S.D.	F	P
1. ด้านการควบคุม	น้อยกว่า 1 ปี	216	3.44	.55		
	1-3 ปี	108	3.44	.46		
	3 ปีขึ้นไป	38	3.64	.41		
รวม		362	3.46	.51	2.594	.076
2. ด้านร่างกาย	น้อยกว่า 1 ปี	221	3.20	.39		
	1-3 ปี	108	3.16	.37		
	3 ปีขึ้นไป	38	3.26	.44		
รวม		367	3.20	.39	.995	.371
3. ด้านจิตใจ	น้อยกว่า 1 ปี	221	3.52	.57		
	1-3 ปี	108	3.60	.58		
	3 ปีขึ้นไป	38	3.92	.50		
รวม		367	3.58	.58	8.313	.000*
4. ด้านสิทธิประโยชน์	น้อยกว่า 1 ปี	221	3.66	.32		
	1-3 ปี	108	3.62	.35		
	3 ปีขึ้นไป	38	3.72	.34		
รวม		367	3.66	.33	1.597	.204
5. ด้านความสัมพันธ์ในครอบครัว	น้อยกว่า 1 ปี	221	3.07	.55		
	1-3 ปี	108	3.31	.59		
	3 ปีขึ้นไป	38	3.37	.49		
รวม		367	3.17	.57	8.968	.000*
6. ด้านเศรษฐกิจในครอบครัว	น้อยกว่า 1 ปี	221	3.38	.77		
	1-3 ปี	108	3.54	.72		
	3 ปีขึ้นไป	38	3.48	.67		
รวม		367	3.44	.75	1.865	.156

ผลกระทบ	การต่อสู้คดี	N	\bar{X}	S.D.	F	P
7. ด้านการยอมรับจากสังคม	น้อยกว่า 1 ปี	221	3.21	.83		
	1-3 ปี	108	3.28	.80		
	3 ปีขึ้นไป	38	3.40	.93		
รวม		367	3.25	.83	.947	.389

ตารางที่ 5.14 เปรียบเทียบความสัมพันธ์ระหว่างระยะเวลาในการถูกคุกขังระหว่างพิจารณาคดีกับผลกระทบจากการถูกคุกขังระหว่างพิจารณาคดีในแต่ละด้าน

จากการศึกษาโดยการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One-Way Analysis of Variance) และทดสอบความมีนัยสำคัญโดยการหาค่า F-test เพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของกลุ่มที่มีระยะเวลาในการถูกคุกขังระหว่างพิจารณาคดีที่ต่างกันกับผลกระทบในแต่ละด้าน พบว่า ผลกระทบด้านสภาพจิตใจ และด้านความสัมพันธ์ในครอบครัว มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยในแต่ละด้านปรากฏผลดังนี้

ผลกระทบด้านสภาพจิตใจ พบว่า กลุ่มที่ถูกคุกขังระหว่างการพิจารณาคดีที่มีระยะเวลามากกว่า 3 ปีขึ้นไปมีมากที่สุด และกลุ่มที่มีระยะเวลาน้อยกว่า 1 ปีมีน้อยที่สุด ($P = .000 *$)

ผลกระทบด้านความสัมพันธ์ในครอบครัว พบว่า กลุ่มที่ถูกคุกขังระหว่างการพิจารณาคดีที่มีระยะเวลามากกว่า 3 ปีขึ้นไปมีมากที่สุด และกลุ่มที่มีระยะเวลาน้อยกว่า 1 ปีมีน้อยที่สุด ($P = .000 *$)

โดยสรุปจากตารางแสดงให้เห็นว่า การพิจารณาคดีมีระยะเวลานานเท่าไร ยิ่งส่งผลกระทบต่อสภาพจิตใจของผู้ต้องขังและความสัมพันธ์ในครอบครัวมากขึ้นเท่านั้น เนื่องจากความเครียดในผลของคดีที่ใช้ระยะเวลาในการพิจารณานานและการห่างเหินจากครอบครัว

ตารางที่ 5.15

การทดสอบความแตกต่างระหว่างผลกรอบในแต่ละด้านจากการถูกคุณขังระหว่างพิจารณาคดีของกลุ่มประชาชนที่มีการยอมรับในการกระทำผิดต่างกัน

ผลกรอบ	การยอมรับ	N	\bar{X}	S.D.	t	P
1. ด้านการควบคุม	ยอมรับ	205	3.38	.53		
	ปฏิเสธ	156	3.57	.48		
รวม		361	3.46	.51	-3.668	.000*
2. ด้านร่างกาย	ยอมรับ	210	3.17	.39		
	ปฏิเสธ	156	3.24	.39		
รวม		366	3.20	.39	-1.540	.124
3. ด้านจิตใจ	ยอมรับ	210	3.45	.56		
	ปฏิเสธ	156	3.76	.56		
รวม		366	3.58	.58	-5.299	.000*
4. ด้านสิทธิประโยชน์	ยอมรับ	210	3.64	.33		
	ปฏิเสธ	156	3.67	.33		
รวม		366	3.66	.33	-7.23	.470
5. ด้านความสัมพันธ์ในครอบครัว	ยอมรับ	210	3.09	.54		
	ปฏิเสธ	156	3.28	.60		
รวม		366	3.17	.57	-3.273	.001*
6. ด้านเศรษฐกิจในครอบครัว	ยอมรับ	210	3.37	.75		
	ปฏิเสธ	156	3.53	.74		
รวม		366	3.44	.75	-2.075	.039*
7. ด้านการยอมรับจากสังคม	ยอมรับ	210	3.19	.80		
	ปฏิเสธ	156	3.32	.87		
รวม		366	3.25	.83	-1.539	.125

ตารางที่ 5.15 เปรียบเทียบความสัมพันธ์ระหว่างการยอมรับในการกระทำผิดกับผลกรอบจากการถูกคุณขังระหว่างพิจารณาคดีในแต่ละด้าน

จากการผลการศึกษาโดยการวิเคราะห์ (Independent Sample T-test) และทดสอบความมีนัยสำคัญโดยการหาค่า T-test เพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของกลุ่มที่มีการยอมรับใน

การกระทำผิดที่ต่างกันกับผลกระทบในแต่ละด้าน พบว่า ผลกระทบด้านสภาพจิตใจ ด้านความสัมพันธ์ในครอบครัวและด้านเศรษฐกิจในครอบครัว มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยพบว่า กลุ่มที่ปฏิเสธในการกระทำผิดจะมีผลกระทบมากกว่ากลุ่มที่ยอมรับสารภาพ (P = .000* , .001*,.039* ตามลำดับ)

โดยสรุปจากตารางแสดงให้เห็นว่ากลุ่มที่ยอมรับสารภาพในการกระทำผิดจะสามารถยอมรับสภาพในการลูกคุณขังในเรือนจำได้มากกว่า รวมทั้งไม่ต้องวิตกกังวลในการต่อสู้คดีซึ่งกลุ่มที่ปฏิเสธจะต้องมีทั้งค่าใช้จ่ายในการต่อสู้คดีรวมทั้งความวิตกกังวลในเรื่องผลคดีซึ่งได้รับผลกระทบมากกว่า

ส่วน 6 กรณีศึกษา

จากการศึกษาถึงผลกระทบของระยะเวลาในการลูกคุณขังระหว่างพิจารณาคดีโดยการเก็บข้อมูลจากแบบสอบถาม คณะวิจัยเห็นว่าความมีการศึกษาข้อมูลเพิ่มเติมในเรื่องของการดำเนินชีวิตในเรือนจำ การปรับตัวในระยะแรกที่เข้ามาอยู่ในเรือนจำ ผลกระทบในด้านต่าง ๆ บทเรียนที่ได้รับ และความคาดหวังซึ่งในที่นี้ได้ทำการสัมภาษณ์ผู้ต้องขังทั้งเพศชายและหญิงจำนวน 5 คน โดยสรุปจัดทำเป็นกรณีศึกษาที่ 1-5 ดังนี้

กรณีศึกษาที่ 1

ชื่อ – สกุล บ.ณ. นำผึ้ง (นามสมมติ) ปัจจุบันอายุ 39 ปี
คดี กระทำการคุกคามในครอบครัว คดีลักษณะเดียวกันนี้เป็นการกระทำการคุกคามในครอบครัวที่ 2 ในคดีเดียวกัน
จากการศึกษาในระดับประถมศึกษาปีที่ 6 ประกอบอาชีพ รับจ้างซักผ้า รายได้ 2,000 บาท/เดือน
สถานภาพสมรสและสภาพครอบครัว สมรสแล้ว สามีเคยรับราชการทหาร แต่ถูกออกจากราชการ
แล้วเนื่องจากขาดการและติดยาเสพติด (ยาบ้า)อย่างหนัก บ.ณ. จึงต้องเลี้ยงดูบุตรเพียงลำพังทั้ง
หมด 4 คน รวมทั้งสามีด้วย (ขณะนี้ลูกสาวคนเล็กเสียชีวิตแล้ว เนื่องจากถูกบิดาคดีจงเสียชีวิต)

ลักษณะที่พิพากษา บ.ณ. มีลักษณะเก็บกด และไม่ค่อยให้ข้อมูลในตอนแรก แต่ในช่วงหลังที่รู้สึกคุ้น
เคยมากขึ้นก็ให้ข้อมูลอย่างเปิดเผยและร้องไห้ตลอดเวลาเมื่อพูดถึงเรื่องในอดีต

ພຸດີການຜົ່ນກາງກະທຳຜິດ

ข.ญ. มีพฤติกรรมลักษณะพิษของตามชูปเปอร์มาร์เก็ตในห้างสรรพสินค้าแห่งหนึ่งในจังหวัดนครสวรรค์ โดยเริ่มจากการซักชวนของเพื่อนซึ่งจะมีคนสั่งออร์เดอร์สินค้าที่ต้องการและจะรับซื้อสินค้าดังกล่าวครึ่งราคา ข.ญ. เคยถูกจับได้หลายครั้ง และทุกครั้งก็จะเสียค่าปรับถ้าไม่มีเงินเสียก็จะต้องถูกกักขังแทนค่าปรับ จนกระทั่งปี พ.ศ.2537 ข.ญ.ถูกศาลตัดสินจำคุกครั้งแรกเป็นเวลา 6 เดือน ที่เรือนจำกลางนครสวรรค์ หลังจากออกจากเรือนจำจึงได้ทราบว่า ลูกสาวคนเล็กเสียชีวิตแล้วเนื่องจากสามีของ ข.ญ. เมายาน้ำ และทำร้ายลูกจนเสียชีวิต ศาลตัดสินจำคุกสามี ข.ญ. เป็นเวลา 2 ปี ทำให้ ข.ญ. เครียดยิ่งขึ้นและสภาพมากขึ้นเมื่อไม่มีเงินจึงต้องหันไปลักทรัพย์เข่นเดิม ซึ่งครั้งนี้ได้มีปัญหาภักดิ์คนสั่งออร์เดอร์ เพราะไม่ยอมให้เงิน และในวันเกิดเหตุประมาณเดือนกันยายน 2544 ข.ญ.ก็ถูกตำรวจจับกุมในขณะลักทรัพย์ที่ห้างสรรพสินค้าเข่นเดิม ในครั้งนี้ ข.ญ. ไม่มีเงินเสียค่าปรับจึงถูกกักขังที่สถานีตำรวจนักวัฒน์ 1 เดือน หลังจากนั้นตำรวจนำให้อัยคตัวไว้เนื่องจากคนที่ลักของกับ ข.ญ. ซึ่งได้ทะเลาะวิวาทด้วยในครั้งนั้น ได้แจ้งความดำเนินคดีกับ ข.ญ. ในข้อหาพยายามชิงทรัพย์ส่วนของทาง ข.ญ. ได้ปฏิเสธข้อกล่าวหา และสู้คดีโดยใช้ทนายศาล โดยศาลชั้นต้นตัดสินจำคุก 18 ปี และเนื่องจาก ข.ญ. เคยต้องโทษจำคุกมาแล้ว จึงเพิ่มอีก 1 ใน 3 ของโทษ เป็น 24 ปี ข.ญ. ขออุทธรณ์ซึ่งหลังจากศาลชั้นต้นตัดสินแล้วมีโทษสูง จึงถูกนำเรื่องจากกลางนครสวรรค์มาอยู่ที่ทัณฑสถานหญิงกลาง

สาเหตุในการกระทำผิด

ข.ญ. ประสบปัญหาทางการเงินเนื่องจากสามีติดยาเสพติด ข.ญ. ต้องทำงานเลี้ยงบุตรทั้งหมด 4 คนเพียงคนเดียว และขณะนี้นั่นคนสองกีเริ่มติดยาเสพติดเนื่องจากประชดสามีที่ไม่ยอมเลิกยา

สภาพดีจึงหันมาสภาพด้วย เพื่อนของ ข.ญ. ได้ชักชวนให้มาร่วมลักษณะพยพเพื่อต้องการเงินมาสภาพ และใช้จ่ายในครอบครัวด้วย เป็นเงินที่ได้ม่าง่ายไม่ลำบาก จึงเริ่มทำเป็นประจำจนกระทั่งถูกจับกุม

การดำเนินชีวิตในเรือนจำ

เป็นระยะเวลา 2 ปี 4 เดือนแล้วในการใช้ชีวิตอยู่ในเรือนจำ ซึ่งเริ่มจากการถูกคุมขังที่เรือนจำกลางครสวรรค์เป็นเวลาเกือบ 2 ปี และข้ามมาอยู่ที่ทัณฑสถานหญิงกลางประมาณ 4 เดือนที่ผ่านมา การเข้ามาในครั้งแรกไม่ได้รับการอบรมแรกรับ เนื่องจากข้ามมาจากเรือนจำอื่นและที่เรือนจำกลางครสวรรค์ไม่ได้มีการอบรมอะไร โดยกิจกรรมที่ทำในเรือนจำกลางครสวรรค์นั้น ข.ญ. ได้เรียนสำเร็จนักธรรมโท และฝึกวิชาชีพทำดอกไม้ เมื่อข้ามมาอยู่ที่ทัณฑสถานหญิงกลางนั้นก็ทำงานปักเลื่อมผ้าม่าน

ที่ผ่านมา ข.ญ. ไม่มีใครให้คำปรึกษารือ่องคดี ทนายก็จะพบตอนขึ้นศาลเท่านั้น และทนายแนะนำให้รับสารภาพผิดเพียงอย่างเดียว จึงไม่รู้จะพึงไร ญาติก็ไม่เคยมาเยี่ยม เพราะ ข.ญ. ไม่ได้บอกให้พ่อแม่ทราบ ส่วนสามีก็ไม่ได้ติดต่อแล้ว ลูก ๆ อยู่กับพี่ของสามีดูแลอยู่ และพี่น้องของสามีเองก็ไม่ค่อยชอบ ข.ญ. ทำให้มีชีวิตอยู่ไปวัน ๆ เท่านั้น ทำหน้าที่ของตนเองและพยายามลืมเรื่องอดีต

ผลกระทบในการถูกคุมขังระหว่างพิจารณาคดี

การถูกคุมขังในเรือนจำนั้นย่อมแตกต่างจากโลกภายนอก เวลาที่ต้องสัมชุดนักโทษไปศาลนั้นรู้สึกอายได้แต่ก้มหน้าไม่ยอมมองใครเมื่อออกไปภายนอกเรือนจำ การปรับตัวในระยะแรกให้ทำใจยอมรับสภาพในเรือนจำ ใช้เวลาประมาณ 2 – 3 เดือน ด้วยความเป็นกันเอง และการช่วยเหลือของเจ้าหน้าที่ที่นี่ไม่เคยดูถูกผู้ต้องขัง ไม่รังเกียจ ทำให้อยู่ได้อย่างสบาย และคิดว่าถ้าเราอยู่ในกฎหมายก็ไม่มีปัญหา ความเครียดนั้นมีบ้าง ซึ่งเวลาคิดมากก็จะใช้การร้องเพลงเป็นการคลายเครียด เวลาทำงานก็ร้องเพลง และการที่เคยเรียนธรรมมาติทำให้จิตใจสงบยิ่งขึ้น ความรู้สึกเสียใจนั้นมีการได้พูดคุยในวันนี้เหมือนได้ระบายสิ่งที่อยู่ข้างใน ได้ร้องไห้ออกมาก็ทำให้รู้สึกดีขึ้น

ผลกระทบที่เกิดขึ้นกับลูก ๆ ก็คือทำให้ลูก ๆ ขาดความอบอุ่น ต้องอยู่กับญาติสามี กำพร้าทั้งพ่อและแม่ เพราะญาติสามีก็ไม่ให้สามีไปหาลูก ๆ เมื่อันกัน ตอนนี้อย่างเดียวจดหมายไปหาลูกก็ไม่กล้า เพราะทางบ้านเค้าไม่ชอบเคยเขียนไปขอเลขบัตรประชาชน 13 หลัก เพราะชื่ออยู่ในทะเบียนบ้านพี่สามี ก็เขียนกลับมาให้แค่ตัวเลข ไม่มีข้อความอะไรในจดหมาย จะเขียนไปหาลูกที่โรงเรียนก็กลัวรู้หรือเพื่อน ๆ ลูกจะรู้และทำให้เค้าอาย ทุกวันนี้เลยไม่ได้ติดต่อใคร พ่อและแม่ก็ไม่ทราบเรื่อง กลัวเค้าเสียใจ เพราะพ่อคือป่วยเป็นอัมพาต พี่น้องก็ไม่ยอมให้รู้ทุกอย่างเป็นเพราะเรามีดีเอง เพื่อน ๆ ส่วนใหญ่ก็เป็นเพื่อนที่ดีดายทุกคนก็เอื้อตัวเองจะไม่รอด คงไม่มีใครอยากมา

เยี่ยมการที่ไม่มีความเยี่ยมก็ทำให้ไม่มีเงินมาซื้อของใช้ที่จำเป็น ไม่มีโทรศัพท์มือถือ ไม่มีโทรศัพท์มือถือต้องอาศัยเงินปันผลที่ทำงานในเรือนจำ และการแบ่งปันจากเพื่อนผู้ต้องขังเท่านั้น

บทเรียนที่ได้รับ

การได้เข้ามาอยู่ในเรือนจำทำให้รู้ว่าการดำเนินชีวิตที่ผ่านมาผิดพลาดมากเพียงใด กว่าจะรู้ทุกอย่างก็สายไปแล้ว ทำให้รู้ว่าตลอดเวลาที่ผ่านมาได้ใช้ชีวิตอย่างขาดสติ จนทำอะไรผิดพลาดหลายอย่าง ในตอนนั้นคิดว่าตัวเองทำถูก ทำดีแล้ว คิดว่าตัวเองเก่งแต่ไม่ใช่เลย ไม่น่าประชดสามีหันมาเสพยาจนทำให้ทุกอย่างพัง เรียนจำสอนให้เราเรียนรู้ชีวิตตนของและคนรอบข้าง การใช้ชีวิตอยู่ร่วมกับคนที่มาจากการต่างที่ต่างทาง ซึ่งมีทั้งดีและไม่ดี เห็นแก่ตัว เพราะจะนั่นคนที่ดีก็จะสำนึกรู้ไป และกลับตัว แต่คนไหนคิดไม่ได้ก็จะเห็นแก่ตัวมากยิ่งขึ้น แล้วแต่ใจจะเลือกเก็บสิ่งที่ดีหรือไม่ดีไป ทุกวันนี้พยายามไม่ทำความเดือดร้อนให้คนอื่นและเลือกที่จะไม่เป็นคนเห็นแก่ตัว

การปฏิบัติต่อผู้ต้องขังระหว่างพิจารณาคดีในเรือนจำ

ทั้งกฎระเบียบต่าง ๆ และการคุ้มครองเจ้าหน้าที่ก็ดีอยู่แล้ว แต่ในเรื่องของสิทธิประโยชน์อย่างการเยี่ยมญาติใกล้ชิด หรือการเลื่อนชั้น ผู้ต้องขังระหว่าง ๆ น่าจะมีจะมีสิทธิได้เหมือนกัน ถึงแม้ตัวเองจะไม่มีความเยี่ยม แต่ก็อยากให้คนอื่น ๆ ที่มีญาติได้มีเวลาอยู่กับครอบครัวบ้าง และการเลื่อนชั้นก็จะเป็นแรงจูงใจให้คนอยากรักการทำดี รู้จักระตือรือร้น ส่วนการเรียนและฝึกวิชาชีพบางอย่าง ถ้าผู้ต้องขังระหว่าง ๆ อยากรีียน ก็น่าจะได้เรียน

ความคาดหวัง

การอยู่ร่วมกับของคนหมู่มาก ก็มีบ้างที่บางคนเห็นแก่ตัว บ่เมหงรังแกคนอื่น อยากให้เจ้าหน้าที่ค่อยดูแลและอบรมคนเหล่านี้บ้าง ซึ่งส่วนใหญ่จะเป็นคนที่อยู่มานาน ตอนนี้หวังแค่อยากรักสามีและลูกมาเยี่ยม แต่ไม่กล้าเขียนจดหมายกลัวเค้าจะไม่มา และไม่ทราบว่าสามีจะเป็นอย่างไรในตอนนี้ติดต่อไม่ได้ และไม่อยากให้ลูกรู้ว่าตัวเองเป็นแม่ที่ไม่ดี และไม่เคยให้ความอบอุ่นเค้าเลย อยากรักเค้าให้อภัยด้วย

กรณีศึกษาที่ 2

ชื่อ-สกุล บ.ช.สมชาย (นามสมมติ) ปัจจุบันอายุ 44 ปี
คดี กระทำผิดครั้งแรก ต้องโทษคดี ปลอมและใช้เอกสารลิขิปлом (ล้อโกง)
จناการศึกษาในระดับ มศ.3 ประกอบอาชีพรับจ้างทั่วไป (ทำระบบไฟฟ้า) รายได้ 10,000 บาท/เดือน
สถานภาพสมรสและสภาพครอบครัว

บ.ช.สมรสแล้ว (ไม่ได้จดทะเบียนสมรส) มีบุตรจำนวน 3 คน กำลังศึกษาอยู่ม.1 , ม.6 และอนุบาล
ภรรยาประกอบอาชีพค้าขายของชำ รายได้ไม่แน่นอน ช่วงหลังมีปัญหาจึงแยกกันอยู่โดยบุตรทั้งสามคนอยู่
กับภรรยาโดยที่บ.ช.เป็นผู้ให้เงินเลี้ยงดูบุตรกับภรรยา

ลักษณะที่พน อัชยาศัยดี ให้ความร่วมมือในการตอบคำถามด้วยดี

พฤติกรรมกระทำผิด

เมื่อวันที่ 30 เมษายน 2545 เวลาประมาณ 20.00 น. บ.ช.ได้เดินทางไปที่อพาร์ทเม้นของเพื่อนเนื่อง
จากเพื่อนได้โทรศัตต่อให้มาช่วยดูเครื่องคอมพิวเตอร์ที่เสีย หลังจากดูเครื่องคอมพิวเตอร์เสร็จเรียบร้อยแล้ว
ก็เดินออกจากห้องเพื่อจะกลับบ้านแต่ถูกเจ้าหน้าที่ตำรวจจับกุม และเมื่อเดินทางไปที่สถานีตำรวจน จึงทราบ
ว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจน ได้ตรวจสอบแผนจับกุมเพื่อนของบ.ช.อยู่เป็นอาทิตย์แล้วเนื่องจากได้รับเบาะแสว่าเพื่อนของบ.
ช.มีพฤติกรรมทำพาสปอร์ตปลอมมาเป็นเวลานานแล้ว บ.ช.ได้ปฏิเสธข้อกล่าวหา และขอประกันตัวโดยใช้
หลักทรัพย์จำนวน 4 แสนบาท และจ้างทนายต่อสู้คดีเอง ส่วนเพื่อนของบ.ช.ก็ประกันตัวด้วยเช่นกัน บ.ช.
สู้ดกิจอยู่ข้างนอกหอยดีอนจนศาลชั้นต้นตัดสินจำคุก 2 ปี เนื่องจากไม่เชื่อว่าบ.ช.ไม่มีส่วนรู้เห็นในการ
กระทำผิดครั้นนี้ประกอบกับให้การปฏิเสธข้อกล่าวหาจึงไม่มีการลดโทษ ส่วนเพื่อน บ.ช.ที่เป็นคู่คดียอมรับ
สารภาพจึงได้รับการลดโทษถูกตัดสินจำคุก 1 ปี 2 เดือน แต่ต่อมาก็ได้หลบหนีไปและไม่สามารถจับกุมตัวได้

สาเหตุในการกระทำผิด

บ.ช.อ้างว่าไม่มีส่วนรู้เห็นในการกระทำผิดของเพื่อน เป็นความรู้เท่าไม่ถึงการณ์และไม่เคยทราบว่า
เพื่อนเป็นคนปลอมแปลงเอกสารการเดินทาง

การดำเนินชีวิตในเรือนจำ

หลังจากศาลชั้นต้นตัดสิน บ.ช.ได้เข้ามาใช้ชีวิตในเรือนจำเป็นเวลาเกือบสองปีแล้ว ตั้งแต่วันที่
2 สิงหาคม 2545 ในช่วงแรกเรือนจำได้มีการอบรมและรับให้เรียนรู้ถึงกฎระเบียบวินัยผู้ต้องขัง และการ
ปรับตัวเป็นเวลา 1 อาทิตย์ การปรับตัวในระยะแรกมีความลำบาก นอนไม่หลับ เพราะกังวลแต่เรื่องภายใน
ห้อง ว่าเมื่อเข้ามาอยู่ในนี้แล้วก็ไม่สามารถทำงานหาเงินมาเลี้ยงดูลูกได้ การตัดขาดการติดต่อจากโลกภายนอก
ห่วงฟ่อและแม่ ยอมรับว่าก่อนจะเข้ามาเห็นสภาพเรือนจำก็รู้สึกกลัว แต่พอเข้ามาเห็นแล้วก็รู้สึกว่าไม่

น่ากลัวอย่างที่คิด ส่วนใหญ่จะเป็นความกังวลถึงคนข้างนอก ตรงจุดนี้ใช้เวลาปรับความคิดต่างๆ ประมาณเดือนกว่า ๆ ก็จะดีขึ้น จนรู้สึกสงบขึ้น ทำงานในหน้าที่ซึ่งได้รับมอบหมายให้อยู่กองงานปั่นถ่ายกระดาษ ตอนนี้ไม่คิดโทัยใครที่ต้องเข้ามาอยู่ในนี้ ถึงแม่ภารายจะไม่ได้มาเยี่ยมนานแล้ว มีแต่น้องชายและแม่มาเยี่ยม และคิดว่าจะเริ่มต้นชีวิตใหม่ให้ได้

ผลกระทบในการลูกคุณขั้งระหว่างพิจารณาคดี

การลูกคุณขั้งในเรือนจำรวมกับนักโทษเด็กขาดก์ไม่รู้สึกว่ามีปัญหาอะไร เพราะผู้ต้องขังทุกคนก็ต้องปฏิบัติตามกฎระเบียบเหมือนกัน จึงไม่จำเป็นต้องแยก ถ้าจะแยกกันจะมีความแตกต่างในการปฏิบัติต้าเหมือนเดิมคงไม่ต้องแยกการมาอยู่ในเรือนจำนาน ๆ ก็มองไม่เห็นความแตกต่าง และเวลาเดินทางไปศาล ต้องสวมชุดผู้ต้องขังก์ไม่ได้รู้สึกอะไร เพราะคิดแต่เรื่องคดีมากกว่าจะเป็นอย่างไร เพราะรู้ว่าเมื่อลูกต้องรับจับกุมสถานภาพก็ต้องต่างจากคนทั่วไปอยู่แล้ว

ที่สำคัญที่สุดเป็นผลกระทบกับสภาพจิตใจ ความวิตกกังวลในชีวิตครอบครัว และการเริ่มต้นใหม่ในอาชีพการงานจะทำอย่างไร จะออกไปทำงานปั่นถ่ายเหมือนในเรือนจำคงไม่ได้ งานที่เคยทำเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์คงตามไม่ทันการเปลี่ยนแปลงของระบบซอฟแวร์ต่าง ๆ ที่พัฒนาขึ้นทุกวัน ตอนนี้ไม่สามารถหาเงินเลี้ยงครอบครัว พ่อแม่ได้ ในช่วงแรกที่ภารายยังมาเยี่ยมก็มาเล่าถึงปัญหาว่าไม่มีเงินใช้ต้องเลี้ยงลูกตามลำพังและอยากให้หาเงินให้ แต่อยู่ในเรือนจำก์ไม่รู้จะช่วยเหลืออย่างไร ได้แต่บอกให้ไปขอความช่วยเหลือจากพี่น้อง ญาติ ๆ ไปก่อนและเมื่อออกไปจะหาเงินไปใช้หนี้ให้ ทำให้รู้สึกว่าลูก ๆ คงต้องลำบากขาดพ่อที่อยู่ดูแล ห่วงเรื่องเรียนของลูกตอนนี้ต้องปิดบังลูกว่าพ่อไปทำงานต่างประเทศไม่อยากให้รู้ และแม่ก็อายุมากแล้วมีเพียงญาติห่าง ๆ ดูแลอยู่

บทเรียนที่ได้รับ

การเข้ามาอยู่ในเรือนจำทำให้รู้จักคุณค่าของเวลา ใช้เวลาในนี้ให้คุ้มค่าต่อนี้ก็ได้ฝึกภาษาอังกฤษกับผู้ต้องขังต่างชาติได้หลายภาษา เป็นการเปลี่ยนวิถีชีวิตให้เป็นโอกาส โอกาสอุ่นที่เราเป็นคนเลือก และการเลือกคนคนอย่าประมาณ ไม่เข้าไปยุ่งเกี่ยวกับคนอื่นมาก

การปฏิบัติต่อผู้ต้องขั้งระหว่างพิจารณาคดีในเรือนจำ

การปฏิบัติของทางเรือนจำทุกวันนี้คืออยู่แล้ว ไม่มีอะไรกดดัน แต่ในเรื่องสิทธิบางอย่างยังได้ไม่เหมือนกันระหว่างนักโทษเด็กขาดกับผู้ต้องขั้งระหว่างพิจารณาคดี เช่น การศึกษาการให้สิทธิเท่ากัน เพราะผู้ต้องขั้งระหว่างพิจารณาคดีหากมีความต้องการที่จะเรียนก็น่าจะให้ เว้นแต่ว่าผู้ต้องขังคนนั้นจะประกันตัวออกไปถ้าไม่คิดจะประกันน่าจะให้เรียนได้ เพราะจะได้ไม่ปล่อยเวลาให้เปล่าประโยชน์ ถึงแม้จะมีการใช้ไฟต์ตรวจบ้างกับผู้ต้องขั้งระหว่างพิจารณาคดีเวลาเดินทางไปศาลแต่ก็เป็นระเบียบที่ทุกคนต้องปฏิบัติ เพราะสังคมบางกลุ่มอย่างสังคมผู้ต้องขังก์ต้องได้รับการปฏิบัติที่แตกต่างจากคนภายนอก

กรณีศึกษาที่ 3

ชื่อ-สกุล บ.ช. ทอง (นามสมมติ) อายุ 57 ปี
คดี กระทำผิดเป็นครั้งแรก ต้องโทษคดี จำหน่ายยาบ้า จำนวน 457 เม็ด
ขบการศึกษาในระดับประถมศึกษาปีที่ 4 ประกอบอาชีพพ่อค้า รายได้ 5,000 บาท/ปี
สถานภาพสมรสและสภาพครอบครัว

บ.ช. เป็นคนจังหวัดอุบลราชธานี แต่ไปสมรสกับภรรยาซึ่งเป็นคนประเทศลาว และจังหวัด
ไปอุบลราชธานี แต่ไปสมรสกับภรรยาซึ่งเป็นคนประเทศลาว และทำสวนผักปลูกข้าวโพด มีบุตรด้วยกัน 6
คน แต่ลูกคนจบเพียงชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 แล้วก็ออกมาราชวัตย์กันทำงานทำสวน
ลักษณะที่พน อยู่อย่างมากแล้ว แขนซ้ายพิการ มีลักษณะไม่ค่อยพูด

พฤติกรรมกระทำผิด

เมื่อวันที่ 1 พฤษภาคม 2544 บ.ช.ซึ่งเดินทางไปดูอาการของพี่ชายที่ป่วยเป็นโรคไข้มาลาเรียกับ
เพื่อนอีก 2 คน ได้ลูกขึ้นมาตอนตีห้า เพราะมีตัวร้อนมาเรียกว่า ได้ลืมบ้านไว้แล้ว ขณะที่ บ.ช.เดินออกจาก
บ้านโดยอ้างว่าจะออกไปบ่อนด้านหน้า ได้ลูกเจ้าหน้าที่ตัวร้อนยิงเข้าบริเวณขาสองข้าง และบริเวณขาหน้า
ด้านซ้ายและลูกน้ำตัวสั่งโรงพยาบาลอ่านงานเจริญเพื่อรักษาตัวเป็นเวลา 3 อาทิตย์ จากการถูกยิงในครั้งนี้ทำ
ให้แขนซ้ายของบ.ช.พิการ ไม่สามารถใช้งานได้อย่างปกติเพรากระสุนได้ตัดเส้นประสาท บ.ช.ยอมรับว่าได้
นำยาบ้าใส่ไว้ในกระเป๋าเดินทาง 457 เม็ดเพื่อที่จะนำมาเสพและขาย จึงถูกตัวร้อนจับกุมดำเนินคดีหลัง
จากการตัวแสวงหาอาชญากรรมให้ประกันตัวโดยใช้หลักทรัพย์จำนวน 5 แสนบาทแต่บ.ช.ไม่มีเงินจึงต้องถูก
คุมขัง ศาลชั้นต้นตัดสินจำคุกบ.ช.เป็นเวลา 10 ปี บ.ช.ยอมรับสารภาพและไม่ได้อุทธรณ์แต่เวลาล่วงเลยมา
ประมาณ 3 ปีแล้วยังไม่ได้รับหมายแดง(หมายเด็ดขาด) มาที่เรือนจำแต่อย่างใด ครั้งแรกได้ถูกส่งตัวไปที่
ทัณฑสถานบำบัดพิเศษกลาง อยู่ประมาณ 3 เดือนก็ถูกย้ายมาคุกขังที่เรือนจำพิเศษกรุงเทพมหานครตั้งแต่วัน
ที่ 14 มิถุนายน 2544

สาเหตุในการกระทำผิด

เนื่องจากบ.ช.เสพยามาตั้งแต่อายุ 23 ปี เพราทำงานรับจ้างทำไม่เพื่อนจึงได้แนะนำให้ใช้ยาเพื่อจะ
ได้ทำงานได้มากขึ้นจึงเสพมาเรื่อยๆ ในระยะหลังหันมาขายตัวยาเพราจะได้มีรายได้มีรายได้ต่อ
ประมาณ 50,000 บาทต่อเดือนจึงทำเรื่อยมาทำได้ประมาณ 5-6 เดือนจึงถูกจับกุม

การดำเนินชีวิตในเรือนจำ

บ.ช.ถูกคุกขังที่ทัณฑสถานบำบัดพิเศษกลาง ตั้งแต่วันที่ 10 พฤษภาคม 2543 และถูกย้ายมาคุกขังที่
เรือนจำพิเศษกรุงเทพ เมื่อวันที่ 14 มิถุนายน 2544 จนถึงปัจจุบันเป็นเวลาประมาณ 3 ปี 7 เดือนแล้วในการ
ใช้ชีวิตอยู่ในเรือนจำ บ.ช.ซึ่งแขนซ้ายพิการ ไม่สามารถยกของหนักหรือทำงานหนักได้จึงไม่ได้ฝึกวิชาชีพ

แต่เมื่อนำมาที่อยู่ในกองงานปั่นถ่ายกระดาย เพราะเป็นงานไม่หนักมาก การปรับตัวในระยะแรกใช้เวลาประมาณ 3 เดือนกว่าจึงทำให้ยอมรับสภาพได้ เพราะรู้ว่าต้องทนยอมรับในความผิดที่ทำ ความจริงแล้วอยู่ในนี้ก็ไม่ลำบากมากนัก

ผลกระทบในการถูกคุณขังระหว่างพิจารณาคดี

การควบคุมตัวประจำปั่นกันระหว่างผู้ต้องขังระหว่างพิจารณาคดีกับนักโทษเด็ดขาดนั้น ไม่จำเป็นอะไร เพราะมองว่าก็เป็นนักโทษเหมือนกัน แต่ในบางครั้งก็รู้สึกอย่างที่ต้องสัมผัสนักโทษและถูกตีตราไว้ระหว่างเดินทางไปศาล มันทำให้รู้สึกว่าการกระทำในวันนั้นทำให้ต้องมากลายเป็นนักโทษ กลัวและคิดว่าต่อไปจะไม่ทำผิดอีกแล้ว

ถึงแม้จะมีปัญหาที่แขนช้ำต้องพิการ แต่ก็ยังออกกำลังกายได้บ้าง ทำให้ไม่มีปัญหารื่องสุขภาพร่างกาย แต่ด้านจิตใจก็มีความเครียด โดยเฉพาะในระยะแรกจะกลัวเจ้าหน้าที่มาก เพราะเคยเข้าใจว่าในคุกมีแต่ความทารุณโหดร้ายแต่พออยู่ไปนาน ๆ ก็รู้ว่าไม่ได้น่ากลัวอย่างที่คิดและเจ้าหน้าที่ก็ให้ความช่วยเหลือดี ที่กังวลที่สุดคือกลัวโทษที่ได้รับจะหนักและห่วงครอบครัวรรยาที่ต้องทำงานลำพังกับบุตรซึ่งยังเล็กอยู่ การติดต่อเยี่ยมเยียนก็ไม่สามารถทำได้ เพราะอยู่ไกลทำให้ไม่มีเงินที่จะซื้อของใช้จำเป็นต่าง ๆ ในการใช้ชีวิตในเรือนจำเนื่องจากเงินปั้นผลที่ได้จากการทำถ่ายกระดายมีเพียงเดือนละ 40-50 บาทเท่านั้น

บทเรียนที่ได้รับ

การถูกจองจำทำให้ได้ทราบว่าเมื่อทำผิดแล้วผลตอบแทนที่ได้รับมันทรมาณ และรู้สึกเข็คหัวบาก การขาดอิสรภาพไม่สามารถไปไหนมาไหนได้เหมือนตอนอยู่นอกเรือนจำ แต่เรือนจำก็สอนให้เป็นคนที่รู้จักอดทน ทำงานเป็นเวลา มีระเบียบวินัยและการใช้ชีวิตร่วมกับผู้อื่น โดยไม่มีปัญหาขัดแย้งกัน

การปฏิบัติต่อผู้ต้องขังระหว่างพิจารณาคดี

อย่างให้มีการยกเลิกการใส่โซ่ตรวนในขณะเดินทางไปศาล ซึ่งอาจใช้กุญแจมือแทนจะดีกว่า เพราะการใส่โซ่ตรวนทำให้เดินไม่สะดวก และอย่างให้ผู้ต้องขังระหว่างมีสิทธิในการได้รับการเยี่ยมญาติ โกล์ชิดเหมือนกัน เพราะอย่างได้พูดคุยอย่างใกล้ชิด อย่างได้กำลังใจที่จะอดทนอยู่ในเรือนจำ อย่างให้มีการให้ชั้นกับผู้ต้องขังระหว่างบันทึกความดี社群ไว้ได้ ไม่ต้องรอให้กลับเป็นนักโทษเด็ดขาดก่อนแล้ว ค่อยเริ่มได้จากชั้นกลางขึ้นไป เพราะเวลาที่อยู่นานก็เสียไปโดยไม่ได้อะไร

สิ่งที่คาดหวังจะได้รับความช่วยเหลือจากทางเรือนจำ คือ เรื่องสิ่งของจำเป็นในการดำรงชีวิต เช่น สมุด ยาสีฟัน ผงซักฟอก ฯลฯ ซึ่งไม่มีเงินซื้อสิ่งของเหล่านี้ โดยเฉพาะกลุ่มที่ไม่มีญาติ หรือมีแต่ไม่เคยมาเยี่ยมก็จะมีปัญหารื่องน้ำมัน จริง ๆ แล้วก็อย่างให้ถูกและบรรยายมาเยี่ยม แต่ก็เข้าใจว่าคงเป็นไปได้ยาก เพราะไม่มีเงิน บัตรประชาชน หรือหนังสือเดินทาง ก็ไม่มี ตอนนี้ห่วงแค่เพียงอยากรู้โอกาสพากเรารีบผิดพลาดไปได้กลับตัว

กรณีศึกษาที่ 4

ชื่อ-สกุล บ.ช. กาน (นามสมมติ) อายุ 35 ปี
คดี กระทำผิดครั้งนี้เป็นครั้งแรกในคดีร่วมกันลักทรัพย์ มีคู่คดี 1 คน ตอนนี้ประกันตัวต่อสู้คดี จบการศึกษา ในระดับมัธยมศึกษาปีที่ 6
ประกอบอาชีพ ขับรถรับจ้างของบริษัทเอกชนแห่งหนึ่ง โดยเป็นลูกจ้างประจำ มีรายได้ต่อเดือน 8,500 บาท

สถานภาพสมรสและสภาพครอบครัว สมรสแล้ว โดยปัจจุบันภรรยาที่อยู่ด้วยเป็นภรรยาคนที่ 2 หลังจากเลิกกับภรรยาคนที่ 1 เมื่อประมาณ 3 ปีที่ผ่านมา โดยมีลูกติดมาจากการยาดิมหนึ่งคนเป็นผู้หญิงปัจจุบันอายุ 6 ขวบ เรียนอยู่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ซึ่งในขณะที่บช.อยู่ในเรือนจำภรรยาคนที่ 2 ก็คุ้ยแลเลี้ยงลูกให้และไม่พูดปัญหาระหว่างภรรยาคนใหม่กับลูกที่ติดมาจากการยาดิม ปัจจุบันภรรยาคนที่ 2 ต้องออกมากำรงงานเนื่องจากบช.อยู่ในเรือนจำโดยมาเป็นลูกจ้างบริษัทเจี่ยในพอยจากแต่เดิมที่ไม่ต้องทำงานเป็นมือบ้านอย่างเดียว

ลักษณะที่พน สภาพร่างกายปกติ ผิวคำแดง สูงประมาณ 163 เซนติเมตร ท่าทางคล่องแคล่ว พูดจา流利 ตอบคำถามตรงไปตรงมา

พฤติกรรมที่กระทำผิด

บ.ช.ทำงานเป็นพนักงานของบริษัทซีเคียวริตี้ซึ่งทำงานประมาณ 3 ปีแล้ว โดยมีหน้าที่ให้ตู้โทรศัพท์สาธารณะเพื่อเก็บโทรศัพท์ให้กับบริษัทที่มาทำสัญญาไว้จ้าง ในวันเกิดเหตุเมื่อวันที่ 3 มกราคม 2544. เมื่อช.ไปเก็บโทรศัพท์จะมีโทรศัพท์บานง่ายส่วนที่อยู่บริเวณด้านบนที่เมื่อไก่กุญแจเพื่อนำกล่องโทรศัพท์ออกมายังปีดอัตโนมติ จะมีเงินตกออกมากอีกส่วนหนึ่ง (โดยไม่ได้หล่นเข้าไปในกล่องที่ต้องจัดส่งบริษัท) จึงเก็บใส่ภาชนะ โดยรวมรวมไว้ได้ประมาณ 1,000 บาท เมื่อตระเวนไปตู้โทรศัพท์ไปจนถึงบริเวณห้างสรรพสินค้าแห่งหนึ่ง ได้มีเจ้าหน้าที่ของบริษัทว่าจ้างได้เข้ามาตรวจสอบและเห็นโทรศัพท์ที่บช.ได้รวมไว้จึงแจ้งตำรวจดำเนินคดีกับบช.และคู่คดีจากการสอบสวนชี้แจงว่าบช.ตั้งใจที่จะนำเงินที่รวมส่วนบริษัทเทเลคอมເອเชียอยู่แล้ว พร้อมกล่องโทรศัพท์อีกครั้งในตอนเลิกงานแต่มาโคนจับกุมตัวก่อน ซึ่งบช.ได้ปฏิเสธข้อกล่าวหา และต่อสู้คดีโดยใช้ทนายส่วนตัว โดยในช่วงแรกได้ประกันตัวไปต่อสู้คดีนอกรีอนประจำประมาณ 2 ปี โดยศาลชั้นต้นตัดสินจำคุก 1 ปี 6 เดือน ซึ่งหลังจากศาลมีชั้นตัดสิน บช.ก็ไม่ได้ประกันต่อเนื่องจากไม่มีเงิน ขณะนี้คืออยู่ในระหว่างการอุทธรณ์

สาระดูในภาระทำพิสดาร

ข.ช.อ้างว่าเป็นเรื่องของผลประโยชน์ที่ขัดกันของ 2 บริษัทที่ต้องการผลประโยชน์ทางธุรกิจเพื่อบริษัทของตน โดยมีขช.เป็นเหมือนแพะ (ขช.อ้างว่าเป็นความต้องการของบริษัทว่าจ้างที่ต้องการเปลี่ยนบริษัทในการไปเก็บเงินที่ตู้โทรศัพท์จากบริษัทที่ขช.เป็นพนักงานอยู่กับอีกบริษัทหนึ่งที่ให้ส่วนแบ่งที่ดีกว่า)

การดำเนินชีวิตในเรือนจำ

เป็นระยะเวลา 1 ปี 3 เดือนแล้วที่ต้องใช้ชีวิตอยู่ในเรือนจำ ในช่วงแรกที่เข้ามาอยู่ในเรือนจำ ก็จะได้รับการแนะนำในเรื่องกฎระเบียบ ข้อห้าม วิธีการในการใช้ชีวิตในเรือนจำโดยกิจกรรมที่ขช. ทำในเรือนจำพิเศษกรุงเทพมหานคร คืองานโยธารับผิดชอบดูแลทำความสะอาดอ่างอาบน้ำของแดน อีกทั้งปัจจุบันขช.ได้ลงเรียนคอมพิวเตอร์พื้นฐาน 300 ชั่วโมงเรียนทุกวันจันทร์-ศุกร์ และในทุกๆ เช้านช.จะออกกำลังกายประมาณวันละ 30 นาที

การต่อสู้คดีช่วงแรกขช.ได้ว่าจ้างนายความในการปรึกษาและต่อสู้คดี โดยใช้เงินของตัวเอง ซึ่งเป็นทนายที่ตัวเองก่อจดหมายให้ โดยบอกว่าคดีแบบของขช.ไม่น่าจะผิด ซึ่งในช่วง 2 ปีแรกตั้งแต่เกิดคดีขช.ก็ไปประกันต่อสู้คดีอยู่ภายนอก แต่หลังจากศาลชั้นต้นตั้งสินจำคุก 1 ปี 6 เดือน ขช.ไม่มีเงินประกันต่อคดีเข้ามาอยู่ในเรือนจำได้ 1 ปี 3 เดือน และไม่ได้พบทนายอีกเลย ขณะนี้ขช.รอศาลอุทธรณ์เรียกไปฟังคำตัดสินว่าจะลดโทษลงอีกหรือไม่จาก 1 ปี 6 เดือน ซึ่งชีวิตในเรือนจำขช.ก็ไม่มีปัญหาอะไร เพราะยอมรับสภาพที่ต้องมาอยู่ในเรือนจำแม้ว่าจะไม่ได้กระทำผิด

ผลกระทบในการถูกคุมขังระหว่างพิจารณาคดี

การที่ต้องมาถูกควบคุมตัวอยู่ในเรือนจำทำให้ขช.รู้สึกว่าคุณค่าและศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ในตัวเองลดลง และเมื่อต้องสวมชุดนักโทษไปศาลรู้สึกอยามากเพระ ไม่คิดว่าในชีวิตนี้จะต้องเข้ามาอยู่ในเรือนจำ ถือเป็นชุดที่ตกต่ำที่สุดในชีวิต เมื่อเข้ามาอยู่ในเรือนจำใช้เวลาในการปรับตัวประมาณ 3 เดือน กล่าวคือ พยายามยอมรับสภาพ ปฏิบัติตามกฎระเบียบที่เรือนจำกำหนดไว้ พยายามที่จะไม่คิดกังวลหรือเครียด ประกอบกับมีกำลังใจจากครอบครัวและญาติทำให้มีกำลังใจทำให้ขช.ปรับตัวกับชีวิตที่ต้องอยู่ในเรือนจำ พยายามผลิกวิกฤตให้เป็นโอกาส ปัจจุบันขช.ก็ได้มีโอกาสเรียนคอมพิวเตอร์เพื่อเป็นประโยชน์กับขช.เมื่อพ้นโทษออกไป

ผลกระทบที่เกิดขึ้นกับครอบครัว แม้ว่าความสัมพันธ์ในครอบครัวทั้งกับพ่อแม่ พี่น้อง ภรรยาจะเหมือนเดิมและเป็นกำลังใจให้ แต่การที่ต้องเข้ามาอยู่ในเรือนจำก็ทำให้ต้องห่างกับภรรยาและลูกซึ่งยังเล็กมาก ซึ่งปัจจุบันลูกสาวก็ไม่ทราบว่าพ่อเข้ามาอยู่ในเรือนจำ โดยทุกคนในครอบครัวบอกว่าพ่อไปทำงาน กับภรรยาที่แต่เดิมเป็นแม่บ้านดูแลบ้านและลูกปัจจุบันก็ต้องไปทำงานเงินเป็นค่าใช้จ่ายในครอบครัว จากการที่ต้องขาดรายได้ในการทำงานของขช.ที่เคยเป็นผู้ดูแลเลี้ยงดู ทำ

ค่าใช้จ่ายในครอบครัวทั้งหมด ซึ่งเป็นสิ่งที่ขาดสิ่งใดสิ่งหนึ่งไม่สามารถที่ต้องทำให้ภาระลำบาก ซึ่งในช่วง2-3เดือนที่ผ่านมาภาระไม่มาเยี่ยมเลยทำให้น้ำรู้สึกกังวลไม่รู้ว่าเป็นอย่างไรบ้าง หรือมีใครใหม่หรือเปล่า ในส่วนของพ่อแม่นั้นช.ก.รู้เป็นห่วงมาก เพราะแต่เดิมช.จะส่งเสียงพ่อแม่เดือนละประมาณ 3,000 บาท แต่ปัจจุบันพื้นท้องคนอื่นคุ้แลอยู่แต่ช.ก.เป็นกังวลและห่วงเนื่องจากพ่อแม่ก็อายุมากแล้ว

บทเรียนที่ได้รับ

การเข้ามาอยู่ในเรือนจำทำให้รู้จักกิจกรรมมากขึ้น ไม่ควรจะใช้ชีวิตอย่างประมาท ชีวิตไม่มีความแน่นอน รู้จักการปรับตัวในการอยู่ร่วมกับคนในเรือนจำที่มีหลายประเภท การอยู่ในเรือนจำทำให้เข้าใจคนมากขึ้นว่าแต่ละคนมีความแตกต่าง เมื่อเราจะอยู่ให้ได้ในสังคมไม่ว่าจะในเรือนจำหรือข้างนอกเราต้องรู้จักปรับตัว เป็นคนไข้เขียนมากขึ้นหลังเข้ามาอยู่ในเรือนจำ และที่สำคัญการเข้ามาอยู่ที่นี่ทำให้รู้ว่าเวลาที่เราเสียไปนั้น เป็นเวลาที่มีค่ามาก รู้สึกเสียเวลาและโอกาสในชีวิตที่ต้องหยุดไปขณะนี้เมื่อเข้ามาอยู่ในเรือนจำ แต่อย่างไรก็ตามเรือนจำก็สอนให้รู้จักอุดหนะพยายามใช้เวลาที่มีอยู่อย่างมีค่าโดยไม่สูญเปล่า

การปฏิบัติต่อผู้ต้องขังระหว่างพิจารณาคดีในเรือนจำ

ทั้งในเรื่องการปฏิบัติต่อผู้ต้องขังระหว่าง กฎระเบียบต่างๆและเจ้าหน้าที่ก็ปฏิบัติอยู่แล้ว มีความเสมอภาค รักษาภูริธรรมเป็นอย่างดี ปฏิบัติต่อทุกคนเสมอภาคกัน การลงโทษเมื่อทำผิด ระเบียบวินัยของเรือนจำก็มีความยุติธรรม ส่วนในเรื่องการใช้โซ่ตรวนกับผู้ต้องขังนั้นคิดว่าจะ พิจารณาเป็นรายๆไปตามคดี เรือนจำก็ทำหมายสมอยู่แล้วไม่คิดว่าเป็นการริบอนสิทธิมนุษยชน มองจะต้องคำนึงถึงความปลอดภัยของเจ้าหน้าที่และประชาชนเป็นหลัก และอยากรจะขอให้ผู้ต้องขังระหว่างได้รับสิทธิประโยชน์ในเรื่องของการเยี่ยมญาติใกล้ชิดเพื่อให้เกิดความอบอุ่นคลายความคิดถึงและเป็นห่วง อีกทั้งอยากรู้ว่าผู้ต้องขังระหว่างได้รับสิทธิในการกำหนดชั้นระหว่างอยู่ในเรือนจำ ในช่วงเป็นผู้ต้องขังระหว่างด้วยเพื่อว่าเมื่อเป็นผู้ต้องขังเดขาดแล้วจะได้มีประวัติกรีบันทึกความดีไว้สำหรับจัดชั้นที่น่าจะเร็วขึ้น สำหรับผู้ต้องขังที่ปฏิบัติระหว่างอยู่ในเรือนจำ

ความคาดหวัง

ถ้าเป็นความคาดหวังที่จะได้รับจากครอบครัวคือเมื่อออกไปแล้วก็ขอให้เข้าใจและเมื่อเดิน ในส่วนของเรือนจำไม่คาดหวังอะไร เพราะสิ่งที่เรือนจำปฏิบัติก็คือในระดับหนึ่งแล้ว ไม่มีการบีบคั้น อีกทั้งยังมีการเปิดโอกาสให้กับผู้ต้องขังหลายอย่าง ไม่ว่าจะเป็นการศึกษา การฝึกอาชีพฯ ขึ้นอยู่กับผู้ต้องขังมากกว่าจะไฟฟ้าห้ามโอกาสหรือเปล่า และในส่วนของความคาดหวังที่จะได้รับจากสังคม หวังเพียงแค่อย่างให้สังคมยอมรับคนที่เคยต้องโทษ เพราะสิ่งที่มองเห็นอาจจะไม่ใช่สิ่งที่เลวร้ายเกินไป คนบางคนที่เข้ามาอยู่ในเรือนจำบางคนก็ไม่ได้เป็นคนเลว คนข้างนอกอาจจะเป็นคนไม่ดีมากกว่าก็ได้ สำคัญที่สุดคือ “แค่สังคมเปิดโอกาสและยอมรับ”

กรณีศึกษาที่ 5

ชื่อ-สกุล บ.ญ. หญิง (นามสมมติ) ปัจจุบันอายุ 32 ปี
ข้อมูลคดี กระทำผิดครั้งนี้เป็นครั้งแรกในคดีจำหน่ายยาบ้า 186,000 เม็ด มีคู่คดี 2 คน คือน้าชาย (เสียชีวิตในเรือนจำจากโรคประจำตัว) และน้องสาวอายุ 15 ปี (ตอนนี้ศาลยกฟ้องแล้ว)
ขอบเขตศึกษา ในระดับประการนี้บัตรวิชาชีพชั้นสูง
ประกอบอาชีพ เป็นพนักงานบัญชีบริษัทนำเข้าและส่งออกแห่งหนึ่งแ太原 ประเทศจีน
มีรายได้ต่อเดือน 12,000 บาท
สถานภาพสมรสและสภาพครอบครัว เป็นโสด มีพี่น้องรวม 7 คน โดยญาญ เป็นคนโสด อาศัยอยู่กับแม่และน้องสาว 1 คน แม่เป็นแม่บ้านและช่วยเลี้ยงลูกของน้องๆ ไม่ได้ประกอบอาชีพ อายุ 58 ปี ส่วนน้องสาวอายุ 15 ปี
ลักษณะที่พบร สภาพร่างกายปกติ ผิวสองสี สูงประมาณ 150 เซนติเมตร ลักษณะเป็นคนเงียบๆ พูดน้อย แต่หลังจากพูดคุย ประยะหนึ่งเมื่อขญ.เริ่มคุ้นเคยมากขึ้น ขญ.ก.ให้ข้อมูลเปิดเผย ตอบคำถามตรงไปตรงมา

พฤติกรรมกระทำผิด

เหตุเกิด ณ บ้านเช่าหลังหนึ่งในซอยรัฐสินทางที่ 35 เมื่อวันที่ 16 กรกฎาคม 2545 เวลา ประมาณ 02.00น. ขณะที่ขญ. กำลังนอนพักผ่อนอยู่ในบ้านเช่าพร้อมแม่ น้าชาย น้องสาว ตำรวจ 191 ได้มีหมายเข้ามาตรวจสอบในบ้านที่ขญ.อาศัยอยู่ คันพับยาบ้าจำนวน 186,000 เม็ด ในตู้เสื้อผ้าของขญ. ตำรวจ 191 จึงได้เข้าจับกุมและดำเนินคดีกับขญ. น้าชายและน้องสาว(นอนอยู่ห้องเดียว กับขญ.) ในข้อหาเมียบ้าเพื่อจำหน่าย ซึ่งขญ.และคู่คดีปฏิเสธข้อกล่าวหา และต่อสู้คดีโดยใช้ทนายส่วนตัว ไม่ได้รับการอนุญาตให้ประกันตัวเนื่องจากไทยสูง ปัจจุบันน้าชายที่เป็นคู่คดีเสียชีวิตในเรือนจำจากโรคประจำตัวและน้องสาวอายุ 15 ปีซึ่งตอนนี้ศาลยกฟ้องแล้ว ศาลชั้นต้นตัดสินจำคุกขญ.ตลอดชีวิต ซึ่งหลังจากศาลชั้นต้นตัดสิน ขณะนี้คืออยู่ในชั้นอุทธรณ์

สาเหตุในการกระทำผิด

เป็นคนรับผิดแทนน้องชาย(เหมือนเพื่อต้องรับผิดแทนน้องชายที่ค้ายาบ้า) โดยน้องชายของขญ.ที่มีพฤติกรรมในการค้ายาบ้า ซึ่งขญ.และแม่ก็ทราบและพยายามตักเตือนให้เลิก แต่น้องชายก็ไม่เชื่อฟังยังคงค้ายาบ้าโดยตลอดประมาณรปีแล้ว ไม่มีอาชีพและไม่ได้อาศัยอยู่ที่บ้านที่ขญ.อาศัยอยู่ กลับมาบ้านบ้างเป็นบางครั้งแต่ไม่เคยนำยาเสพติดเข้าบ้าน ในวันที่เกิดเหตุน้องชายเข้ามาที่บ้านขญ.ก.ไม่ได้สังสัยอะไร ได้แอบนำยาบ้าเข้ามาซ่อนไว้ในตู้เสื้อผ้าในห้องนอนของขญ. โดยขญ.

ไม่รู้เรื่องเลย เมื่อตัวร่วจ191 เข้าจับกุมน้องชายไม่ได้อยู่ในบ้านแล้ว ญู. น้องชายและน้องสาวจึงถูกจับกุมแทน(หลังจากญู.และคุณคิดถูกจับกุม แม่มาเยี่ยมและบอกว่า�้องชายฝากรอไทยที่ต้องทำให้ต้องถูกจำคุกแทน โดยได้ยอมรับว่า�้องชายมาไปชั่วในตู้เสื้อผ้าในห้องของญู.จริงๆ แต่ปัจจุบันน้องชายก็ยังค้ายาบ้าอยู่)

การดำเนินชีวิตในเรือนจำ

เป็นระยะเวลา 2 ปี แล้วที่ต้องใช้ชีวิตอยู่ในเรือนจำ ซึ่งเริ่มจากการถูกคุมขังที่ทัณฑสถานหญิงธนบุรี ประมาณ 1 ปี 6 เดือน และข้ายามาอยู่ที่ทัณฑสถานหญิงกลางอีกประมาณ 6 เดือนหลังจากศาลชั้นต้นตัดสิน ในช่วงแรกที่เข้ามาอยู่ในทัณฑสถานหญิงธนบุรีได้รับการแนะนำในเรื่องกฎระเบียบ ข้อห้าม การปฏิบัติตัวในเรือนจำและเมื่อมาอยู่ที่ทัณฑสถานหญิงกลางก็ได้รับการแนะนำแบบเดียวกัน โดยกิจกรรมที่ญู..ทำระหว่างที่อยู่ในทัณฑสถาน ญู.ทำงานปืนตุ๊กตา ทำพิมเสน และปักเหลื่อม

การต่อสู้คดีญู. คนที่ขับปืนปรึกษาและต่อสู้คดีคือ ทนายความและแพน(ที่คบกันมา10 ปีและมีโครงการจะแต่งงานกันก่อนที่จะต้องเข้ามาอยู่ในเรือนจำ) โดยทนายที่ช่วยในการปรึกษาและต่อสู้คดีเป็นทนายที่ใช้เงินของแม่และแพนออกเงินจ้างทนายก่อน ก่อนที่ศาลชั้นต้นตัดสินจะพนทนายเดือนละ 2 ครั้ง แต่หลังศาลชั้นต้นตัดสินและข้ายามาอยู่ที่ทัณฑสถานหญิงกลางยังไม่ได้พนทนายอีกเลย ขณะนี้คดีอยู่ในชั้นอุทธรณ์ว่าจะลดโทษลงอีกหรือไม่จากตลอดชีวิต ปัจจุบันญู.ก็ได้รับกำลังใจจากแม่ น้องๆและแพนที่มาเยี่ยมสม่ำเสมอทุกอาทิตย์ซึ่งทำให้คลายความกังวลและเครียดไปได้บ้าง ชีวิตในเรือนจำญู.ก็ไม่มีปัญหาอะไร เพราะคิดว่าจะต้องอยู่ให้ได้ ทำใจให้ยอมรับสภาพที่ต้องมาอยู่ในเรือนจำแม้ว่าจะไม่ได้กระทำผิด มองว่าเพื่อนผู้ต้องขังคนอื่นๆก็มีโทษสูงๆเหมือนกันพยายามมีกำลังใจในการมีชีวิตในเรือนจำให้ได้

ผลกระทบในการถูกคุมขังระหว่างพิจารณาคดี

การที่ต้องมาถูกควบคุมตัวอยู่ในเรือนจำทำให้ญู.รู้สึกว่าคุณค่าและศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ในตัวเองลดลง รู้สึกว่าตัวเองไม่เหมือนเดิม มีตราบานปอยู่ในจิตใจและในชีวิต ต้องถูกจำกัดอิสระภาพต้องมาอยู่ในกฎระเบียบ จากการที่เป็นคนที่มีความสามารถ ทำงานเลี้ยงตัวเอง เลี้ยงแม่เลี้ยงน้องໄได้เมื่อต้องมาอยู่ที่นี่ก็ไม่สามารถทำໄได รู้สึกเหมือนเป็นการกดดันเราไว ในส่วนของการที่ต้องส่วนชุดนักโทษไปศาลไม่รู้สึกอ้ายเพราะคิดเป็นกฎเป็นระเบียบที่ตั้งไว ไม่ว่าจะชอบหรือไม่ชอบก็ต้องໄส หลังจากเข้ามาอยู่ในทัณฑสถานใช้เวลาในการปรับตัวประมาณ 1 เดือน กล่าวคือ พยายามปฏิบัติตามกฎระเบียบที่ทัณฑสถานกำหนดไว ทำตามเพื่อนๆที่อยู่มาก่อน ค่อยๆพยายามเรียนรู้การอยู่ในเรือนจำ และยอมรับความเป็นจริงว่าอย่างไรเราที่ต้องอยู่ในเรือนจำแม้ว่าไม่ได้กระทำผิด พยายามไม่

คิดมากประกอบกับมีกำลังใจจากครอบครัวและแฟ芬ที่ยังเหมือนเดิม ทำให้มีกำลังใจในการมีชีวิตอยู่ในเรือนจำ

ผลกระทบที่เกิดขึ้นกับครอบครัว แม้ว่าความสัมพันธ์ในครอบครัวทั้งกับแม่ และน้อง แฟ芬 จะเหมือนเดิมและเป็นกำลังใจให้ แต่การที่ต้องเข้ามาอยู่ในเรือนจำก็ทำให้ต้องห่างกับแม่ น้องและแฟ芬 ขย.ก.ล่าว่าทั้งนี้หากว่ารู้สึกเป็นห่วงแม่มากเพราะแม่ก็แก่แล้ว จากเมื่อก่อนที่เป็นคนดูแลเด็กๆ แม่แต่ปัจจุบัน ไม่รู้ว่าแม่จะลำบากมากหรือไม่ แม้ว่าจะรู้จากแม่ว่าน้องๆและแฟ芬ช่วยกันดูแล แต่ก็ กังวลเพราะน้องๆไม่ได้มีอาชีพที่มั่นคงมากนัก กลัวแม่จะลำบาก และการที่ต้องมาอยู่ที่นี่รู้สึกเสียใจ ว่าทำให้แม่ลำบากขึ้นแทนที่เราจะดูแลแม่ แต่ต้องให้แม่มาดูแลเราแทน เพราะแม่มาเยี่ยมทุกอาทิตย์ล้วนแฟ芬ก็เป็นกำลังใจให้มาตลอดเวลา 2 ปีที่ผ่านมาเก็บอยู่แล้ว มาเยี่ยม อยู่เป็นกำลังใจให้เสมอ แต่ไม่รู้ว่าในชีวิตนี้จะมีโอกาสที่จะได้ไปอยู่ด้วยกันหรือเปล่า เพราะต้องไทยในคดีที่หนักมาก

บทเรียนที่ได้รับ

การเข้ามาอยู่ในทัณฑสถานทำให้รู้ว่าจะต้องมีความระมัดระวังในชีวิตให้มากขึ้น อะไรในชีวิตก็ไม่แน่นอน บางครั้งสิ่งที่เราไม่รู้เรื่องหรือเกี่ยวข้องเลย แต่อาจส่งผลต่อชีวิตอย่างมากโดยไม่สามารถแทนสิ่งที่เสียไป ทำให้ได้คิดว่าอะไรก็ตามที่ไม่ดีที่เข้ามาเกี่ยวข้องกับชีวิตของเรารือ คนในครอบครัว ควรที่จะต้องมีการจัดการให้เด็ดขาด อย่าปล่อยไว้หรือไม่แก่ใจ เพราะไม่เข่นนั้นปัญหาอยู่จะเกิดตามมาแน่ๆ ซึ่งการที่ต้องเข้ามาอยู่ในทัณฑสถานยังทำให้เข้าใจคนมากขึ้นว่าคนมีมิหนายประเทกเมื่อต้องมาอยู่ร่วมกันเราต้องรู้จักปรับตัว ทำให้ตัวเองเป็นคนมีความอดทนมากขึ้น และที่สำคัญการเข้ามาอยู่ที่นี่ทำให้รู้เสียดายเวลาและโอกาสในชีวิตที่ควรจะมีวิธีชีวิตแบบปกติธรรมชาติมาก

การปฏิบัติต่อผู้ต้องขังระหว่างพิจารณาคดีในเรือนจำ

ทั้งในเรื่องการปฏิบัติต่อผู้ต้องขังระหว่าง กฎระเบียบต่างๆและเจ้าหน้าที่ก็ปฏิบัติดีอยู่แล้ว มีความเสมอภาค รักษากฎระเบียบเป็นอย่างดี ส่วนในเรื่องการใช้โทรศัพท์ร่วมกับผู้ต้องขังนั้นคิดว่าไม่ควร เพราะเห็นแล้วหดหู่แล้วก็ส่งผลกระทบต่อ แต่ยกให้เจ้าหน้าที่เข้ามาพูดคุย แนะนำกับผู้ต้องขังให้มากขึ้น เพื่อลดความกดดัน ลดความเครียดทั้งในเรื่องของคดีและสภาพจิตใจ อีกทั้งอย่างให้ผู้ต้องขังมีโอกาสฝึกอาชีพมากขึ้น ไม่จำกัดว่าไทยสูงแล้วไม่ได้รับโอกาสในการฝึกอาชีพ ในเรื่องของการเยี่ยมญาติใกล้ชิดอย่างให้ผู้ต้องขังระหว่างได้รับสิทธิในการเยี่ยมญาติใกล้ชิด เพราะทำให้เรามีกำลังใจ ผ่อนคลาย รวมทั้งควรได้รับสิทธิในการให้ผู้ต้องขังระหว่างมีการกำหนดชั้นนักโทษเพื่อเมื่อถึงเวลาที่คดีเด็ดขาดไปแล้วก็สามารถอาชีวะหรือบันทึกความดีไปพิจารณาเพื่อประโยชน์ในการลดวันต้องไทยหรือภัยไทย

ความคาดหวัง

ถ้าเป็นความคาดหวังที่จะได้รับจากครอบครัวและแฟfnคืออย่างให้เข้าใจและเป็นกำลังให้เราตลอดไป เพราะจะทำให้เรามีกำลังใจ ในส่วนของเรื่องจำไม่คาดหวังอะไร เพราะสิ่งที่ทัณฑสถานปฏิบัติก็คือในระดับหนึ่งแล้วสำหรับการต้องควบคุมคนหมู่มาก แต่อย่างให้ทัณฑสถานเจ้าหน้าที่อีกอันนวยในเรื่องการติดตามคดีให้ว่าจะมีคดีเป็นอย่างไร และผู้ต้องขังจะต้องทำอย่างไรกับคดีต่อไปเพื่อให้เกิดประโยชน์ในการพิจารณาคดี และในส่วนของความคาดหวังที่จะได้รับจากสังคม หวังเพียงแค่อย่างให้สังคมยอมรับคนที่เคยต้องโทษเมื่อพื้นโทษออกไป ว่าไม่ใช่ทุกคนที่ผ่านเรื่องจำ ทัณฑสถานจะเป็นคนเลวหรือเป็นคนไม่ดี บางครั้งเหตุการณ์หรือสถานการณ์นี้บีบบังคับให้คนดีๆ ให้ต้องเข้ามายู่ในเรื่องจำ ทัณฑสถานก็ได้

ส่วนที่ 7 ปัญหาและอุปสรรคในการปฏิบัติต่อผู้ต้องขังระหว่างพิจารณาคดี

จากการศึกษาลักษณะข้อมูลทางกายภาพของเรือนจำ/ทัณฑสถานและสภาพปัญหาอุปสรรคต่าง ๆ ทำให้ทราบแนวทางปฏิบัติของเรือนจำ/ทัณฑสถานซึ่งได้ทำการศึกษาโดยแยกตามเรือนจำต่าง ๆ ได้ดังนี้

เรือนจำกลางเชียงราย

1. โครงสร้างทางกายภาพของแต่ละแดนในเรือนจำไม่สามารถรองรับได้ การแบ่งแดนของเรือนจำเป็นการแบ่งแดนที่มีขนาดใหญ่เป็นจำนวนกว่าพันคนทำให้ไม่สามารถแยกนักโทษเด็ดขาดและผู้ต้องขังระหว่างพิจารณาคดีได้เหมือนเรือนจำที่แบ่งจำนวนแดนมากกว่า ในขณะนี้สามารถแยกได้เฉพาะแดนแรกรับ ส่วนในแดนอื่น ๆ ต้องมีการปะปนกันบ้าง
2. ปัญหาด้านการรับรู้ข้อมูลข่าวสารเนื่องจากโทรศัพท์มีจำนวนจำกัด ไม่สามารถติดตั้งในห้องขังของเรือนนอนได้ทำให้มีโอกาสสูญโทรศัพท์ในช่วงกลางวัน เมื่อขึ้นเรือนนอนจึงไม่มีกิจกรรมทำ ส่วนใหญ่ผู้ต้องขังมีความต้องการมากแต่ทางเรือนจำขาดงบประมาณเนื่องจากมีจำนวนห้องขังถึง 192 ห้องทำให้ไม่สามารถจัดหาได้ ถ้าติดตั้งไม่ครบถ้วนห้องอาจมองว่าไม่เสมอภาคกัน รวมทั้งถ้าติดตั้งต้องมีค่าไฟอีกจำนวนมากจึงเป็นข้อจำกัดในการรับรู้ข่าวสารของผู้ต้องขัง
3. การเยี่ยมญาติปกตินั้นผู้ต้องขังระหว่างสามารถเยี่ยมได้ทุกวัน แต่นักโทษเด็ดขาดจะสามารถเยี่ยมได้ในวันจันทร์ พุธ ศุกร์เท่านั้น แต่ผู้ต้องขังระหว่างฯ ก็ยังมีความต้องการในการเยี่ยมญาติใกล้ชิดเช่นเดียวกับนักโทษเด็ดขาดซึ่งถ้าหากกรมฯ สั่งการก็สามารถทำได้แต่ควรลดระยะเวลาด้วย
4. การใช้เครื่องพันธนาการสำหรับผู้ต้องขังระหว่างฯ ปัจจุบันทางเรือนจำได้ลดจำนวนผู้ต้องขังที่ต้องตีตรวนลง โดยกำหนดให้ผู้ต้องขังในคดียาเสพติดที่มีจำนวน 6,000 เม็ดขึ้นไปจะใส่ไว้ 1 ปีซึ่งยังเป็นเพื่อประโยชน์ในการควบคุมของทางเรือนจำและทำให้ผู้ต้องมีจิตใจที่สงบนิ่งขึ้น

เรือนจำพิเศษกรุงเทพมหานคร

1. การควบคุมผู้ต้องขังระหว่างฯ จะอยู่ในแดน 1 และแดน 4 แต่ในแดน 4 มีข้อจำกัดที่เป็นสถานที่ตั้งของโรงพยาบาลชั่ว ไม่ซึ่งส่วนใหญ่จะเป็นนักโทษเด็ดขาดที่ทำงานในโรงพยาบาลชั่ว ไม่ เพราะฉะนั้นจึงมีข้อยกเว้นที่นักโทษเด็ดขาดในสังกัดชั่วไม่ต้องปะปนอยู่ในแดน 4

2. การใช้เครื่องพันธนาการ เรือนจำไม่สามารถแยกได้ว่าใครจะคิดหนีหรือไม่ซึ่งจะดูที่พฤติกรรมในระหว่างอยู่ในเรือนจำว่าเป็นอันตรายเสี่ยงต่อการหลบหนีหรือไม่ แม้ว่าในคดีลักษรพย์เล็กน้อยเรอาจคิดว่าไม่หนีแต่จริง ๆ เลวผู้ต้องขังอาจกระทำผิดหลายคดีเมื่อนำไทยมาร่วมกันอาจจะสูงกว่าคดีอุกฤษร์เพียงคดีเดียว เพราะฉะนั้นในส่วนนี้ยังจำเป็นต้องใช้เครื่องพันธนาการกับผู้ต้องขัง
3. เครื่องแต่งกายทางเรือนจำอนุญาตให้ผู้ต้องขังใช้เสื้อผ้าส่วนตัวได้แต่กรณีที่ออกไปพนญาตหรือไปศาลจำเป็นต้องใส่ชุดผู้ต้องขังเพื่อป้องกันการปะปนกับผู้อื่น ในส่วนของอาหารทุกคนทานเหมือนกันทางเรือนจำจัดให้ตามมาตรฐานขั้นต่ำที่ควรได้รับ
4. การรักษาพยาบาล เรือนจำมีแพทย์เต็มเวลา 1 คน และแพทย์ประจำเวลา 1 คน ในขณะที่มีผู้ต้องขังจำนวน 5,000 กว่าคน เพราะฉะนั้นทางเรือนจำต้องคัดกรองคนไข้ที่ป่วยให้แพทย์เท่าที่จำเป็นจริง ๆ เพราะไม่ เช่นนั้นก็ไม่สามารถรองรับได้
5. การรับรู้ข้อมูลข่าวสารจะเปิดให้เสรี แต่อาจมีบางช่วงที่ต้องจำกัดบ้าง เช่น ในการณีที่มีข่าวการแยกหักหลบหนีของผู้ต้องขังทางโตรทันนี่ ซึ่งอาจมีผลต่อการเดินแบบพุติกรรมได้

หัมทดสอบหญิงกลาง

1. ปัญหาด้านความแออัดของผู้ต้องขังหญิงซึ่งเกินอัตราความจุของเรือนจำ ทำให้ไม่สามารถแยกกลุ่มผู้ต้องขังระหว่างออกจากนักโทษเด็ดขาดได้ เนื่องจากหัมทดสอบหญิงกลางควบคุมผู้ต้องขังตึ้งแต่กำหนดโดยไม่ได้รับความร่วมกับนักโทษเด็ดขาด
2. การนำผู้ต้องขังระหว่างพิจารณาคดีมาควบคุมไว้โดยเฉพาะมิให้รวมกับนักโทษเด็ดขาด เป็นไปได้ยากเนื่องจากการทำงานกองนักเรียนต้องใช้แรงงานของนักโทษเด็ดขาด หากมีเฉพาะผู้ต้องขังระหว่างฯ ที่ไม่สามารถออกไปทำงานได้
3. ส่วนใหญ่ผู้ต้องขังหญิงจะเป็นความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดซึ่งมีตั้งแต่จำนวนเล็กน้อยไปจนถึงผู้ค้ายาใหญ่ซึ่งสิทธิ์ต่าง ๆ อาจไม่เท่ากัน เช่น จำนวนยาเสพติดไม่มากจะสามารถเยี่ยมได้ทุกวัน แต่ถ้าจำนวนยาเสพติดสูงจะเยี่ยมได้อาทิตย์ลักษร และทางเรือนจำไม่รับฝากอาหารจากญาติผู้ต้องขังซึ่งตรวจสอบยากเพื่อป้องกันการลักลอบสิ่งของต้องห้ามเข้าเรือนจำ
4. การรับรู้ข้อมูลข่าวสารจะมีการตรวจสอบ ซึ่งจะให้ข้อมูลข่าวสารที่เป็นความรู้หรือความบันเทิงเท่านั้น ทางหัมทดสอบจะให้คุ้มครองรปด ซึ่งให้คุ้มข่าวในพระราชสำนัก คณตรี ลักษรทีวี หรือจัดวีดีโอให้คุ้มตั้งแต่เวลา 18.00 – 21.30 น.
5. เครื่องแต่งกายของผู้ต้องขังไม่เพียงพอ เพราะงบประมาณมีจำกัด

เรื่องจำกัดน้ำท่วม

1. พื้นที่ของเรื่องจำกัดแยกเป็นเรื่องนอนไม่ได้แยกเด่น จึงมีการจำแนกผู้ต้องขังระหว่างฯ ด้วยการแยกห้องนอนท่าน้ำ
2. การปฏิบัติเมื่อแรกรับจะให้อยู่เด่นกลางซึ่งจะให้ความรู้เรื่องระเบียบวินัย และสภาพความเป็นอยู่ในเรื่องจำกัด มีการตรวจสุขภาพร่างกาย และจิตใจส่วนทางคดีให้ฝ่ายควบคุมจัดหาทนายความให้ และมีการให้ความรู้จากทนายอาสาในคลินิกยุติธรรมซึ่งจัดโดยกรมคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพ
3. หากจะมีการแยกเรื่องจำกัดพิเศษจำนวน 4 แห่งเพื่อรับผู้ต้องขังระหว่างฯ โดยเฉพาะน้ำจะสามารถทำได้แต่ปัญหาคือสถานที่ร่องรับเพียงพอหรือไม่จากทั่วประเทศ

เรื่องจำกัดสุราษฎร์ธานี

1. เรื่องจำกัดสถานที่จำกัดสภาพพื้นที่ไม่อำนวย ซึ่งแบ่งได้เพียง 2 แดนคือเขตควบคุมและเรื่องนอน การรับผู้ต้องขังเข้าใหม่จะควบคุมไว้ในส่วนกลางซึ่งเป็นเขตควบคุมเพื่อบรรรจุระเบียบวินัย ทดสอบสภาพร่างกาย จึงจำแนกเข้าโรงงาน
2. การออกกำลังกายไม่สามารถทำได้ เพราะสถานที่มีจำกัด
3. ขาดแคลนแพทย์มีพยาบาลเทคนิคเพียง 2 คนต้องให้แพทย์จากโรงพยาบาลสุราษฎร์ธานีเข้ามารักษาป่วย และยารักษาโรคไม่เพียงพอ

บทที่ 5

บทสรุปและข้อเสนอแนะ

การศึกษารือง “ระยะเวลาการถูกคุมขังของผู้ต้องขังระหว่างพิจารณาคดี” เป็นการวิจัยเชิงปริมาณ (Quantitative Research) ซึ่งประชากรที่ใช้ในการศึกษาแบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม คือ นักโทษเดือดขาด และผู้ต้องขังระหว่างพิจารณาคดี ซึ่งถูกควบคุมตัวอยู่ในเรือนจำ/ทัณฑสถานเป้าหมายทั้ง 5 แห่ง ประกอบด้วย เรือนจำพิเศษกรุงเทพมหานคร ทัณฑสถานหญิงกลาง เรือนจำกลางเชียงราย เรือนจำกลางสุราษฎร์ธานี และเรือนจำกลางนครราชสีมา ทั้งนี้โดยมีการสุ่มตัวอย่างจากประชากรทั้ง 2 กลุ่ม ดังนี้ ซึ่งcombeวิจัยได้ดำเนินการเก็บข้อมูลระยะเวลาเฉลี่ยในการถูกคุมขังระหว่างพิจารณาคดีจากทะเบียนรายตัว (รท.101) จำนวน 6,884 คน คิดเป็นร้อยละ 60 ของจำนวนประชากรทั้งหมด ส่วนกลุ่มผู้ต้องขังระหว่างพิจารณาคดี ดำเนินการเก็บข้อมูลภาคสนาม ณ เรือนจำ/ทัณฑสถานเป้าหมายทั้ง 5 แห่ง โดยใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือในการเก็บข้อมูลจากผู้ต้องขังระหว่างพิจารณาคดี จำนวน 367 ชุด

นอกจากนี้ ได้ดำเนินการสัมภาษณ์ข้อมูลในเชิงลึกกับผู้ต้องขังระหว่างพิจารณาคดี เพื่อจัดทำเป็นกรณีศึกษา (Case Study) จำนวน 5 คน ในเรื่องสภาพชีวิตในเรือนจำ ผลกระทบของการถูกคุมขังระหว่างพิจารณาคดี บทเรียนที่ได้รับจากการถูกคุมขัง และการปฏิบัติต่อผู้ต้องขังของเรือนจำ

ในบทนี้ คณะผู้วิจัยจะสรุปผลการศึกษาจากการศึกษาวิจัยเอกสารและการศึกษาวิจัยภาคสนาม ซึ่งได้กล่าวมาในบทที่ 4 โดยแบ่งออกเป็น 4 ส่วนใหญ่ ๆ คือ ส่วนแรกเรื่องระยะเวลาเฉลี่ยในการถูกคุมขังระหว่างพิจารณาคดีของนักโทษเดือดขาด และส่วนที่ 2 เรื่องข้อมูลทั่วไปของกลุ่มประชากร ส่วนที่ 3 เรื่องผลกระทบในการถูกคุมขังของผู้ต้องขังระหว่างพิจารณาคดี และส่วนที่ 4 การทดสอบสมมติฐาน ซึ่งนำมาสู่บทสรุปในการเสนอแนะแนวทางในการแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้นจากการคุมขังผู้ต้องขังระหว่างการพิจารณาคดีต่อไป

ส่วนที่ 1 ระยะเวลาเฉลี่ยในการถูกคุมขังระหว่างพิจารณาคดีของนักโทษเดือดขาด

โดยสรุปการศึกษาเปรียบเทียบระยะเวลาเฉลี่ยในการถูกคุมขังระหว่างพิจารณาคดีของทั้ง เพศชายและเพศหญิง พบว่า ค่าเฉลี่ยโดยรวมเพศหญิงจะมีระยะเวลาที่ถูกคุมขังระหว่างพิจารณาคดี ยาวนานกว่าเพศชายในทุกคดี ซึ่งคดีเกี่ยวกับเพศของเพศหญิงจะมีระยะเวลาเฉลี่ยถึง 2 ปี 2 เดือน 19 วัน ส่วนในเพศชายคดีข้าสเปติดใช้เวลานานที่สุด เป็นเวลาเฉลี่ย 1 ปี 5 เดือน 25 วัน ซึ่งค่าเฉลี่ย

โดยรวมในทุกประเภทคดีพบว่า เพศชายมีระยะเวลาเฉลี่ย 11 เดือน 10 วัน ในขณะที่เพศหญิงมีระยะเวลาเฉลี่ยถึง 1 ปี 9 เดือน 11 วัน และโดยภาพรวมทั้งหญิงและชายเท่ากัน 1 ปี 2 เดือน

โดยสรุปประเด็นเรื่องระยะเวลาเฉลี่ยในการถูกคุมขังระหว่างพิจารณาคดีของนักโทษเด็ดขาดโดยเฉลี่ยคือ 1 ปี 2 เดือนจะเห็นได้ว่าปัจจุบันการพิจารณาคดีของศาลซึ่งมีการเปลี่ยนแปลงเป็นการพิจารณาแบบต่อเนื่องนั้นสามารถทำให้ระยะเวลาในการพิจารณาคดีมีความรวดเร็วขึ้น แต่ในคดียาเสพติดพบว่าขึ้นมาความล่าช้ากว่าในคดีอื่น ๆ โดยเฉลี่ยใช้เวลา 1 ปี 7 เดือน 14 วัน และเป็นคดีที่มีจำนวนมากที่สุดในกลุ่ม ทำให้กลุ่มผู้ต้องขังในคดียาเสพติดได้รับผลกระทบมากที่สุด

จากข้อมูลดังกล่าวจะหันให้เห็นว่าเพศหญิงจะใช้เวลาในการพิจารณาคดีนานกว่าเพศชาย ซึ่งน่าจะมีสาเหตุส่วนหนึ่งมาจากการที่ส่วนใหญ่เพศหญิงจะปฏิเสธในการกระทำผิดและต่อสู้คดีมากกว่าเพศชายที่จะตัดสินใจยอมรับสารภาพเพื่อไม่ให้เสียเวลาในการต่อสู้คดี ซึ่งสิ่งดังกล่าวมีผลต่อคดีตรงที่การยอมรับสารภาพนั้นทำให้ศาลตัดสินคดีได้โดยเร็วและมีผลในการลดโทษลงกึ่งหนึ่งเมื่อรับสารภาพ แต่หากปฏิเสธสู้คดีซึ่งนอกจากจะใช้เวลาในการสืบพยานหลักฐานต่าง ๆ นานแล้ว หากว่าสู้แล้วแพ้คดีศาลจะไม่ลดโทษให้เหมือนกรณีที่รับสารภาพทำให้เพศหญิงมีระยะเวลาในการพิจารณาคดีและมีโทษสูงกว่าเพศชาย

ส่วนที่ 2 ปัจจัยภูมิหลังของผู้ต้องขังระหว่างพิจารณาคดี

ปัจจัยภูมิหลังของกลุ่มประชาชนจะประกอบด้วยกลุ่มเพศชายมากกว่าเพศหญิง ซึ่งมีอายุต่ำกว่า 25 ปี จบการศึกษาในระดับประถมศึกษา มีครอบครัวแล้ว โดยประกอบอาชีพรับจ้างทั่วไปมากที่สุด รายได้โดยประมาณจะต่ำกว่า 5,000 บาทต่อเดือน และส่วนใหญ่จะมีภาระหนี้สินเนื่องจากมีภาระรับผิดชอบในครอบครัว มีภูมิลำเนาทางภาคเหนือสูงที่สุดและรองลงมาคือในเขตกรุงเทพฯและปริมณฑล

ในส่วนของคดีนี้จะกระทำผิดในคดียาเสพติดมากกว่ากลุ่มอื่น และจะต่อสู้คดีโดยหากนายของหรือรับสารภาพโดยไม่ต่อสู้คดีใกล้เคียงกัน แต่ส่วนใหญ่จะไม่มีหลักทรัพย์ในการประกันตัวจึงต้องถูกคุมขังในเรือนจำ ส่วนระยะเวลาในการถูกคุมขังน้อยกว่า 1 ปี คิดเป็นร้อยละ 55 ส่วนการยอมรับว่ากระทำผิด ร้อยละ 57.2 ปฏิเสธ ร้อยละ 42.8

ส่วนที่ 3 ผลกระทบในการถูกคุณขังของผู้ต้องขังระหว่างพิจารณาคดี

ในภาพรวมของประเด็นเรื่องผลกระทบด้านการควบคุมต่อผู้ต้องขังระหว่างพิจารณาคดี พบว่า มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.46 แสดงว่า ผู้ต้องขังส่วนใหญ่เห็นว่ามีผลกระทบด้านการควบคุมอยู่ในระดับมาก โดยเฉพาะในด้านการขาดโอกาสในการศึกษาและประกอบอาชีพเพื่อช่วยเหลือครอบครัว ($\bar{X} = 4.38$)

ในภาพรวมของประเด็นเรื่องผลกระทบด้านสภาพร่างกายต่อผู้ต้องขังระหว่างพิจารณาคดี พบว่า มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.20 แสดงว่า ผู้ต้องขังส่วนใหญ่เห็นว่ามีผลกระทบด้านสภาพร่างกายอยู่ในระดับปานกลาง โดยเฉพาะในเรื่องความแอดดของเรือนนอนผู้ต้องขัง ($\bar{X} = 3.44$)

ในภาพรวมของประเด็นเรื่องผลกระทบด้านสภาพจิตใจต่อผู้ต้องขังระหว่างพิจารณาคดี พบว่า มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.58 แสดงว่า ผู้ต้องขังส่วนใหญ่เห็นว่ามีผลกระทบด้านสภาพจิตใจอยู่ในระดับมาก โดยเฉพาะในเรื่องความวิตกกังวลในเรื่องสภาพความเป็นอยู่ของครอบครัวและการต่อสู้คดี ($\bar{X} = 4.17$)

ในภาพรวมของประเด็นเรื่องผลกระทบด้านสิทธิประโยชน์ของผู้ต้องขังระหว่างพิจารณาคดี พบว่า มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.66 แสดงว่า ผู้ต้องขังส่วนใหญ่เห็นว่าการได้รับสิทธิประโยชน์ของผู้ต้องขังระหว่างพิจารณาคดีอยู่ในระดับมากจึงได้รับผลกระทบน้อยในที่นี้หมายถึงได้รับสิทธิในการศึกษาฝึกวิชาชีพ หรือการร้องทุกข์ต่าง ๆ จากเรือนจำเป็นอย่างดีแต่ต้องการสิทธิประโยชน์ต่าง ๆ เพิ่มเติม โดยเฉพาะในเรื่องความต้องการในการได้รับสิทธิในการเยี่ยมญาติใกล้ชิด เช่นเดียวกับนักโทษเด็ขาดอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.61$)

ในภาพรวมของประเด็นเรื่องผลกระทบด้านความสัมพันธ์ในครอบครัวของผู้ต้องขังระหว่างพิจารณาคดี พบว่า มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.17 แสดงว่า ผู้ต้องขังส่วนใหญ่เห็นว่าการถูกคุณขังระหว่างพิจารณาคดีมีผลต่อความสัมพันธ์ในครอบครัวของผู้ต้องขังระหว่างพิจารณาคดีอยู่ในระดับปานกลาง ซึ่งหมายถึงได้รับการยอมรับและให้กำลังใจจากครอบครัวเป็นอย่างดี โดยประเด็นในเรื่องความเข้าใจและให้กำลังใจในการต่อสู้คดีจากครอบครัวอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.23$)

ในภาพรวมของประเด็นเรื่องผลกระทบด้านเศรษฐกิจในครอบครัวของผู้ต้องขังระหว่างพิจารณาคดี พบว่า มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.44 แสดงว่า ผู้ต้องขังส่วนใหญ่เห็นว่าการถูกคุณขังระหว่างพิจารณาคดีมีผลต่อเศรษฐกิจในครอบครัวของผู้ต้องขังอยู่ในระดับมาก โดยประเด็นในเรื่องครอบครัวต้องทำงานหนักมากยิ่งขึ้นเมื่อต้องเข้ามาอยู่ในเรือนจำ อยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.88$)

ในภาพรวมของประเด็นเรื่องผลกระทบด้านการยอมรับของสังคมของผู้ต้องขังระหว่างพิจารณาคดี พบว่า มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.25 แสดงว่า ผู้ต้องขังส่วนใหญ่เห็นว่าการถูกคุณขังระหว่างพิจารณาคดีมีผลต่อการยอมรับจากสังคมต่อตัวผู้ต้องขังอยู่ในระดับปานกลาง โดยประเด็นในเรื่องการเคยถูกคุณขังในเรือนจำเป็นอุปสรรคต่อการทางานทำ อยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.58$)

ส่วนที่ 4 การทดสอบสมมติฐาน

สมมติฐานที่ 1 ปัจจัยภูมิหลังของผู้ต้องขังระหว่างพิจารณาคดีมีความสัมพันธ์กับผลกระทบของระยะเวลาในการถูกคุมขังของผู้ต้องขังระหว่างพิจารณาคดี ประกอบด้วย

เพศมีความสัมพันธ์กับผลกระทบในด้านสภาพจิตใจ ด้านสิทธิประโยชน์ ด้านความสัมพันธ์ในครอบครัวและด้านเศรษฐกิจในครอบครัว อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยพบว่าเพศหญิงจะมีผลกระทบในการถูกคุมขังระหว่างพิจารณาคดีในทุกด้านที่ปรากฏ ($P = .000^*$, $.000^*$, $.000^*$ และ $.022^*$ ตามลำดับ) โดยสรุปจากตารางแสดงให้เห็นว่าเพศหญิงเมื่อถูกควบคุมตัวในเรือนจำจะมีความอ่อนแอกว่าในด้านสภาพจิตใจมากกว่าและยอมรับสภาพที่เกิดขึ้นได้ไม่เท่าเพศชาย และผู้หญิงจะเป็นผู้ดูแลใกล้ชิดลูกมากกว่า ซึ่งเมื่อครอบครัวขาดแยะบ้านจะทำให้เกิดปัญหาครอบครัว

อายุมีความสัมพันธ์กับผลกระทบในด้านสภาพจิตใจ ด้านสิทธิประโยชน์ ด้านเศรษฐกิจในครอบครัวและด้านการยอมรับจากสังคม มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ($P = .016^*$, $.034^*$, $.008^*$ และ $.003^*$ ตามลำดับ) โดยสรุปจากตารางแสดงให้เห็นว่ากลุ่มที่มีอายุ 26-35 ปีซึ่งอยู่ในช่วงเริ่มต้นของชีวิตรอบครัวส่วนใหญ่จะมีผลกระทบด้านสภาพจิตใจมากกว่ากลุ่มอื่น ๆ ส่วนกลุ่มที่มีอายุระหว่าง 46-55 ปีซึ่งเป็นช่วงวัยผู้ใหญ่ตอนปลายเป็นช่วงวัยที่มีหน้าที่การงานมั่นคงและระยะเวลาการทำงานที่นานกว่ากลุ่มอื่นย่อมมีรายได้สูงกว่าในกลุ่มอื่น ๆ เมื่อต้องถูกคุมขังในเรือนจำจึงมีผลต่อรายได้ของครอบครัวมากที่สุด ส่วนกลุ่มที่มีอายุมากกว่า 56 ปีขึ้นไปจะมีผลกระทบในด้านต่าง ๆ น้อยกว่าในกลุ่มอื่น ๆ เนื่องจากมีประสบการณ์ในการดำเนินชีวิตที่ยาวนานกว่ากลุ่มอื่น ๆ เป็นผู้สูงวัยซึ่งมีวุฒิภาวะทางอารมณ์มากกว่าและความมั่นคงในชีวิตสูงกว่าและหากมีบุตรก็จะอยู่ในช่วงวัยที่สามารถดูแลตัวเองได้แล้วจึงมีพลน้อยกว่าในทุกกลุ่ม

ระดับการศึกษามีความสัมพันธ์กับผลกระทบในด้านการควบคุม ด้านสิทธิประโยชน์ และด้านการยอมรับจากสังคม มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ($P = .003^*$, $.007^*$ และ $.000^*$ ตามลำดับ) โดยสรุปจากตารางแสดงให้เห็นว่ากลุ่มที่จบการศึกษาในระดับปริญญาตรีขึ้นไปจะมีผลกระทบมากกว่าทุกกลุ่มในทุกด้าน เนื่องจากกลุ่มนี้มีการศึกษาสูงและทราบในเรื่องสิทธิต่าง ๆ รวมทั้งเป็นกลุ่มที่มีหน้าที่การงานและมีหน้ามีตาในสังคมซึ่งต่างจากกลุ่มอื่น ๆ ที่จบการศึกษาในระดับที่น้อยกว่า ซึ่งจะเห็นได้ว่ากลุ่มที่ไม่ได้รับการศึกษาจะเป็นกลุ่มที่มีผลกระทบน้อยที่สุดในทุกด้าน

สถานภาพสมรสมีความสัมพันธ์กับผลกระทบในแต่ละด้าน พนบว่า ผลกระทบในด้านเศรษฐกิจในครอบครัว มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยกลุ่มที่หย่าร้างมีผลกระทบมากที่สุด รองลงมาคือกลุ่มที่สมรสแล้ว กลุ่มที่เป็นหม้าย และกลุ่มที่น้อยที่สุดคือกลุ่มที่ยังโสด ($P = .000^*$) โดยสรุปจากการแสดงให้เห็นว่ากลุ่มที่หย่าร้างซึ่งเป็นกลุ่มที่ต้องหาเลี้ยงชีพเพียงลำพังนั้น เมื่อต้องโภยจำคุกทำให้บุตรหรือสามาชิกในครอบครัวขาดหลักในการหารายได้ให้ครอบครัว จึงเกิดผลกระทบมากที่สุด ส่วนในกลุ่มที่สมรสแล้วมีผลกระทบรองลงมาเนื่องจากยังมีผู้ที่สามารถทำหน้าที่แทนได้ไม่ว่าจะเป็นสามีหรือภรรยา ส่วนกลุ่มที่ยังโสดนั้นไม่ได้มีภาระรับผิดชอบในครอบครัวเหมือนกลุ่มอื่นจึงมีผลกระทบน้อยที่สุดในกลุ่ม

อาชีพก่อนต้องโภยมีความสัมพันธ์กับ ผลกระทบในด้านการควบคุม ด้านความสัมพันธ์ในครอบครัว และด้านเศรษฐกิจในครอบครัว มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ($P = .008^*, .000^*$ และ $.000^*$ ตามลำดับ) โดยสรุปจากการแสดงให้เห็นว่ากลุ่มที่เคยประกอบอาชีพรับราชการ/รัฐวิสาหกิจซึ่งเป็นอาชีพที่มีความมั่นคงที่สุดและมีเกียรติมีหน้าตาในสังคมทำให้ส่งผลกระทบในทุกด้าน ทั้งการต้องมาถูกควบคุมตัวในเรือนจำ การแยกจากครอบครัวและรายได้ที่ต้องขาดหายไป ส่วนกลุ่มที่มีอาชีพรับจ้างทั่วไปหรือไม่ได้ประกอบอาชีพนั้นมีผลกระทบน้อยกว่าเนื่องจากไม่ได้เป็นหลักในการหารายได้ให้กับครอบครัวอยู่แล้วหรืองานรับจ้างทั่วไปซึ่งมีรายได้ไม่แน่นอนตั้งแต่ก่อนเข้ามาอยู่ในเรือนจำก็ประสบปัญหานี้อยู่แล้วจึงมองว่าปัญหาที่เกิดขึ้นมีน้อยกว่า

รายได้มีความสัมพันธ์กับผลกระทบในด้านสิทธิประโยชน์ และด้านเศรษฐกิจในครอบครัว มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ($P = .032^*$ และ $.000^*$) โดยสรุปจากการแสดงให้เห็นว่า กลุ่มที่มีรายได้สูงซึ่งเป็นกลุ่มที่อยู่ในชนชั้นระดับกลางขึ้นไปในสังคมและเคยมีความเป็นอยู่ที่ดีในด้านนิเวศวัตถุในภายนอกเรือนจำเมื่อต้องเข้ามาอยู่ในระบบเรือนจำซึ่งมีกฎระเบียบต่าง ๆ เข้มงวด และถูกจำกัดสิทธิในหลายประการทำให้มีผลกระทบมากกว่ากลุ่มอื่น รวมทั้งในด้านเศรษฐกิจในครอบครัวที่ต้องสูญเสียรายได้ส่วนนี้ไปไม่สามารถประกอบอาชีพหาเลี้ยงครอบครัวได้ ส่วนกลุ่มที่ไม่มีรายได้นั้นมีผลกระทบด้านเศรษฐกิจในครอบครัวน้อยที่สุดเนื่องจากไม่ได้เป็นหลักในการหารายได้เลี้ยงครอบครัวตั้งแต่อยู่ภายนอกเรือนจำจึงไม่มีผลกระทบ

ภาระหนี้สินมีความสัมพันธ์กับ ผลกระทบเศรษฐกิจในครอบครัว มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยพบว่ากลุ่มที่มีภาระหนี้สินจะได้รับผลกระทบมากกว่ากลุ่มที่ไม่มีภาระหนี้สิน ($P = .000^*$) โดยสรุปจากการแสดงให้เห็นว่ากลุ่มที่มีภาระหนี้สินจะทำให้มีปัญหาในด้านการเงินในครอบครัวมากกว่ากลุ่มที่ไม่มีภาระหนี้สิน เนื่องจากส่วนใหญ่เป็นกลุ่มที่มีฐานะยากจนและยังต้องมี

ค่าใช้จ่ายต่าง ๆ ที่เพิ่มขึ้นทั้งในการต่อสู้คดี การที่ครอบครัวต้องหาคราบได้แลงต้องแบกรับภาระหนี้สินซึ่งต้องชดใช้ทำให้เป็นการเพิ่มภาระมากยิ่งขึ้น

การรับผิดชอบในครอบครัวมีความสัมพันธ์กับ ผลกระทบด้านสภาพร่างกาย สภาพจิตใจ และด้านเศรษฐกิจในครอบครัว มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยพบว่ากลุ่มที่มีการรับผิดชอบในครอบครัวจะได้รับผลกระทบมากกว่ากลุ่มที่ไม่มีการรับผิดชอบในครอบครัว ($P = .030^*$, $.007^*, .000^*$ ตามลำดับ) โดยสรุปจากตารางแสดงให้เห็นว่ากลุ่มที่มีการรับผิดชอบในครอบครัวคือผู้ที่ต้องเลี้ยงดูสมาชิกในครอบครัว ไม่ว่าจะเป็นบิดา มารดา ภรรยาหรือบุตรย่อมมีความวิตกกังวลและความเครียดในเรื่องสภาพความเป็นอยู่ของครอบครัวภายนอกเมื่อครอบครัวต้องหาดูแล เป็นหลักในการดูแลรับผิดชอบรวมทั้งปัญหาทางการเงินในครอบครัวซึ่งขาดรายได้และต้องมีค่าใช้จ่ายในการต่อสู้คดีหรือการมาเยี่ยมเยียนคนในครอบครัวซึ่งในเรื่องจำทำให้มีผลต่อสภาพจิตใจและความเครียดและวิตกกังวลนี้มีผลต่อสภาพร่างกายซึ่งทำให้มีโอกาสที่เจ็บป่วยได้ง่าย

ภูมิลำเนามีความสัมพันธ์กับ ผลกระทบในด้านสภาพร่างกาย ด้านสิทธิประโยชน์ และด้านความสัมพันธ์ในครอบครัว และด้านการยอมรับจากสังคม มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ($P = .011^*$, $.029^*$, $.029$ และ $.039^*$) โดยสรุปจากตารางแสดงให้เห็นว่ากลุ่มที่มีภูมิลำเนาจากภาคกลาง กรุงเทพและปริมณฑลจะมีผลกระทบในด้านต่าง ๆ มากกว่ากลุ่มที่มาจากภูมิลำเนาอื่น ๆ เนื่องจากสภาพสังคมเป็นลักษณะสังคมเมืองประกอบด้วยประชากรที่มีการศึกษาสูงกว่ากลุ่มอื่นทำให้ทราบถึงสิทธิต่าง ๆ ที่พึงได้รับมากกว่ากลุ่มอื่น ๆ และความผูกพันกันระหว่างคนในชุมชนหรือสังคมจะไม่เหมือนกันในสังคมชนบททำให้มีลักษณะแบ่งขันทางสังคมสูงและต่างคนต่างอยู่การยอมรับจากสังคมสำหรับผู้ที่ต้องโถยในเรื่องจำเจ ไม่เหมือนกับสังคมชนบทรวมทั้งความสัมพันธ์ในครอบครัวเป็นลักษณะครอบครัวเดียวและมีความแตกแยกในครอบครัวสูงจึงมีปัญหาในด้านความสัมพันธ์ในครอบครัว และความเป็นอยู่ในสังคมเมืองซึ่งมีมลพิษสูงทำให้มีสภาพร่างกายที่ไม่แข็งแรงเหมือนคนชนบทซึ่งไม่มีลักษณะและต้องทำงานทางการเกษตรซึ่งมีสภาพแข็งแรงกว่า

สมมติฐานที่ 2 ปัจจัยด้านคดีของผู้ต้องขังระหว่างพิจารณาคดีมีความสัมพันธ์กับผลกระทบของระยะเวลาในการถูกคุมขังของผู้ต้องขังระหว่างพิจารณาคดี
ฐานความผิดมีความสัมพันธ์กับ ผลกระทบในด้านสภาพจิตใจ ด้านสิทธิประโยชน์ และด้านความสัมพันธ์ในครอบครัว มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ($P = .015^*$, $.000^*$ และ $.023^*$) โดยสรุปจากตารางแสดงให้เห็นว่ากลุ่มที่กระทำการผิดในคดียาเสพติดจะมีผลกระทบในด้านต่าง ๆ มากที่สุด เนื่องจากในปัจจุบันรัฐเน้นให้มีการปราบปรามกระบวนการค้ายาเสพติดและผลักดันให้ผู้เสพ

เป็นกลุ่มผู้ป่วยที่ให้การบำบัดรักษา ดังนั้นส่วนใหญ่การจับกุมผู้กระทำผิดซึ่งเข้ามาสู่ระบบเรือนจำ จะเป็นกลุ่มที่กระทำผิดในข้อหาจำหน่ายซึ่งมีโทษสูง หรือมีจำนวนยาเสพติดในครอบครองจำนวนมาก เป็นผู้ค้ารายใหญ่ซึ่งบางครั้งจำเป็นต้องมีมาตรการเพื่อป้องกันการหลบหนี เช่น การใช้เครื่องพันธนาการสำหรับผู้ต้องขังระหว่างฯ ที่ศาลชั้นต้นได้ตัดสินกำหนดโทษตลอดชีวิตหรือประหารชีวิต และเรือนจำมีมาตรการในการป้องกันการลักลอบนำยาเสพติดเข้าเรือนจำซึ่งจำเป็นต้องมีข้อจำกัดบางประการเพื่อประโยชน์ในการควบคุมดูแล เช่น การงดฝากรสิ่งของจากญาติ ส่วนในด้านความสัมพันธ์ในครอบครัวเป็นอีกประการหนึ่งที่เป็นผลกระทบสำหรับผู้ต้องขังคดียาเสพติดเนื่องจากคดียาเสพติดจะมีกระบวนการในการสืบพยานและใช้ระยะเวลาในการพิจารณาคดีนานกว่าในคดีอื่น ๆ ทำให้มีผลต่อความสัมพันธ์ระหว่างสมาชิกในครอบครัว ส่วนในคดีอื่น ๆ เช่น คดีปลอมแปลงเอกสาร ฉ้อโกง จะเป็นคดีความที่ไม่ได้ถือเป็นคดีร้ายแรงแต่ลักษณะผู้กระทำผิดจะเป็นกลุ่มที่มีฐานะทางสังคมมีการวางแผนการต่าง ๆ ซึ่งจะมีผลในเรื่องของการยอมรับจากสังคมมากกว่า

การต่อสู้คดีมีความสัมพันธ์กับ ผลกระทบในด้านการควบคุม ด้านสภาพร่างกาย ด้านสภาพจิตใจ ด้านความสัมพันธ์ในครอบครัว และด้านเศรษฐกิจในครอบครัว มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ($P = .002^*, .010^*, .000$ และ $.002^*$) โดยสรุปจากตารางแสดงให้เห็นว่าส่วนใหญ่กลุ่มที่ได้รับผลกระทบมากที่สุดคือกลุ่มที่ต่อสู้คดีโดยหาทนายของเนื่องจากเป็นกลุ่มที่ปฏิเสธในการกระทำผิดและไม่ยอมรับในสิ่งที่เกิดขึ้น ดังนั้นมีอัตราการต่อสู้คดีซึ่งได้รับผลกระทบทั้งทางร่างกายและจิตใจ ความห่างไกลจากครอบครัวรวมทั้งค่าใช้จ่ายที่เกิดขึ้นในการต่อสู้คดี ซึ่งต่างจากกลุ่มที่ยอมรับสารภาพในการกระทำผิดซึ่งไม่มีภาระในการใช้จ่ายหรือความวิตกกังวลต่าง ๆ และยอมรับสภาพในสิ่งที่เกิดขึ้นได้

การประกันตัวต่างกันมีความสัมพันธ์กับ ผลกระทบในด้านการควบคุม ด้านสภาพร่างกาย ด้านสภาพจิตใจ ด้านความสัมพันธ์ในครอบครัว และด้านเศรษฐกิจในครอบครัว มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ($P = .005^*, .016^*, .000, .009$ และ $.001^*$) โดยสรุปจากตารางแสดงให้เห็นว่าส่วนใหญ่กลุ่มที่ศาลไม่อนุญาตให้ประกันตัวมีผลมากในเรื่องของสภาพจิตใจ การควบคุม และความสัมพันธ์ในครอบครัว เนื่องจากไม่ได้รับสิทธิในการขอประกันตัวด้วยเหตุผลในการพิจารณาจากศาล เช่น กรณีที่อาจมีผลต่อพยานหลักฐาน ความรุนแรงในการกระทำผิด ฯลฯ ทำให้มีความวิตกกังวลสูงกว่ากลุ่มอื่น ๆ ความไม่พร้อมกับสภาพในการถูกควบคุม และความสัมพันธ์ในครอบครัวที่ต้องแยกจากคนในครอบครัว ส่วนกลุ่มที่ขาดหลักทรัพย์ในการประกันตัวจะมีผลทางด้านการเงินในครอบครัวเนื่องจากส่วนใหญ่จะมีฐานะยากจน ไม่สามารถหาหลักทรัพย์มาประกันตัวได้ ทำให้ไม่มีโอกาสที่จะต่อสู้คดีภัยนอกรีอนจำ และกลุ่มที่มีผลน้อยที่สุดคือกลุ่มที่ไม่ทราบเรื่อง

การประกันตัว และกลุ่มที่ยอมรับสารภาพซึ่งเป็นกลุ่มที่ไม่ทราบในสิทธิหรือกลัวที่จะต่อสู้คดีและกรณีที่กระทำการพิจารณาคดีที่ยอมรับสภาพกับการกระทำการพิจารณาของตนเอง

ช่วงระหว่างการพิจารณาคดีมีความสัมพันธ์กับ ผลกระทบในด้านการควบคุม ด้านสภาพจิตใจ และด้านความสัมพันธ์ในครอบครัว มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ($P = .000^*, .016^*$ และ $.017^*$) โดยสรุปจากตารางแสดงให้เห็นว่าส่วนใหญ่กลุ่มที่ถูกคุมขังในช่วงระหว่างการพิจารณาได้ส่วน ซึ่งเป็นช่วงที่ศาลประทับรับฟ้องและยังไม่ได้ทราบผลการพิจารณาจากศาลชั้นต้นทำให้เป็นระยะเวลาที่มีความวิตกกังวลสูง รวมทั้งการถูกควบคุมตัวในระยะแรกนั้นยังไม่สามารถปรับตัวได้ ส่วนกลุ่มที่อยู่ในช่วงระหว่างอุทธรณ์-ฎีกาซึ่งทราบการตัดสินจากศาลชั้นต้นแล้วจะมีความวิตกกังวลน้อยกว่ารวมทั้งการปรับตัวเข้ากับสภาพเรือนจำได้ดีขึ้นเมื่อเวลาผ่านไปในระยะนานนี้แต่จะมีความวิตกกังวลด้านความสัมพันธ์ในครอบครัวแทนที่เนื่องจากการถูกคุมขังไปในระยะนานนี้ ขึ้นอาจได้รับการเยี่ยมจากญาติลดน้อยลงหรือความกังวลถึงสภาพความเป็นอยู่ภายนอกของครอบครัว

ระยะเวลาในการถูกคุมขังระหว่างพิจารณาคดีมีความสัมพันธ์กับ ผลกระทบในด้านสภาพจิตใจและด้านความสัมพันธ์ในครอบครัว มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ($P = .000^*$ และ $.000^*$) โดยสรุปจากตารางแสดงให้เห็นว่าสิ่งที่มีระยะเวลาเท่าไรยิ่งส่งผลกระทบต่อสภาพจิตใจของผู้ต้องขังและความสัมพันธ์ในครอบครัวมากขึ้นเท่านั้น เนื่องจากความเครียดในผลของคดีที่ใช้ระยะเวลาในการพิจารณาและ การห่างเหินจากครอบครัว

การยอมรับในการกระทำการพิจารณาคดีมีความสัมพันธ์กับ ผลกระทบด้านสภาพจิตใจ ด้านความสัมพันธ์ในครอบครัวและด้านเศรษฐกิจในครอบครัว มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยพบว่า กลุ่มที่ปฏิเสธในการกระทำการพิจารณาคดีมีผลกระทบมากกว่ากลุ่มที่ยอมรับสารภาพ ($P = .000^*$, $.001^*, .039^*$ ตามลำดับ) โดยสรุปจากตารางแสดงให้เห็นว่ากลุ่มที่ยอมรับสารภาพในการกระทำการพิจารณาคดีสามารถยอมรับสภาพในการถูกคุมขังในเรือนจำได้มากกว่า รวมทั้งไม่ต้องวิตกกังวลในการต่อสู้คดีซึ่งกลุ่มที่ปฏิเสธจะต้องมีทั้งค่าใช้จ่ายในการต่อสู้คดีรวมทั้งความวิตกกังวลในเรื่องผลคดีซึ่งได้รับผลกระทบมากกว่า

จากการศึกษาถึงผลกระทบในการถูกคุมขังของผู้ต้องขังระหว่างพิจารณาคดีทั้งผลกระทบโดยตรงต่อตัวผู้ต้องขัง และผลกระทบโดยอ้อมต่อครอบครัวของผู้ต้องขังในการที่ต้องถูกคุมขังในระหว่างการพิจารณาคดี พบร่วมกัน คือ การถูกคุมขังระหว่างพิจารณาคดีมีผลกระทบทั้งสองส่วนคือทั้งตัวผู้ต้องขังเองและครอบครัวของผู้ต้องขัง ซึ่งส่วนใหญ่ผู้ต้องขังระหว่างพิจารณาคดีจะเป็นกลุ่มวัย

ทำงานเป็นกำลังของประเทศไทยซึ่งยังสามารถสร้างรายได้ให้กับครอบครัวและสังคมได้ เป็นกลุ่มที่มีครอบครัวแล้วเป็นส่วนใหญ่ซึ่งเป็นหลักในการหาเลี้ยงครอบครัวและมีภาระรับผิดชอบสมาชิกในครอบครัว แต่อีกพาร์กงานจะเป็นกลุ่มแรงงานรับจ้างทั่วไปซึ่งมีรายได้ไม่แน่นอนถือเป็นชนชั้นล่างในสังคมซึ่งมีการศึกษาน้อยทำให้ขาดความรู้ในเรื่องกฎหมายหรือสิทธิ์ต่าง ๆ ของตนเองทำให้ส่วนใหญ่ยอมรับสารภาพเพื่อให้คิดถึงสุดและไม่ต้องมีค่าใช้จ่ายในการต่อสู้คดี

การลูกคุณข้างในระหว่างพิจารณาคดีส่งผลต่อผู้ต้องขังในด้านสภาพจิตใจมากที่สุด เพราะความเครียดและวิตกกังวลทั้งในเรื่องคดีและความเป็นอยู่ของครอบครัวภายนอกที่ต้องขาดหลักพึ่งพิงขาดหัวหน้าครอบครัวซึ่งสภาพจิตใจของผู้ต้องขังจะส่งผลต่อสุขภาพร่างกายได้เช่นเดียวกัน ส่วนผลกระทบต่อครอบครัวนั้นส่งผลทั้งต่อความสัมพันธ์ในครอบครัวและเศรษฐกิจในครอบครัวเนื่องจากระยะเวลาในการพิจารณาคดียังนานเท่าไร ค่าใช้จ่ายยิ่งสูงขึ้นในขณะที่รายได้ของครอบครัวต้องขาดหายไปทำให้เกิดภาระหนี้สินและปัญหาสังคมตามมาอีกหลายประการ และส่วนหนึ่งก็ทำให้เกิดความแตกแยกของครอบครัว จากการศึกษาพบว่า กลุ่มผู้ต้องขังระหว่างพิจารณาคดี ส่วนใหญ่มีการศึกษาน้อยและมีฐานะค่อนข้างยากจนส่วนใหญ่จึงขาดความรู้ในการต่อสู้คดี และไม่มีหลักทรัพย์ที่จะประกันตัวออกไปสู้คดีภัยนักงานอကต้องใช้ทนายขอแรงที่มีภารกิจมากและมีคดีความที่ต้องรับผิดชอบจำนวนมาก ซึ่งโอกาสที่จะชนะคดีมีน้อย เพราะขาดความรู้และคนที่ให้คำปรึกษาแนะนำเรื่องคดี นอกจากนั้นการลูกคุณตัวในระหว่างการพิจารณาคดียังกระทบต่อสิทธิ์ประโยชน์ต่าง ๆ เพราะจะเบี่ยงปฏิบัติต่าง ๆ ไม่มีความแตกต่างจากการเป็นนักโทษเด็ขาดทำให้ผู้ต้องขังระหว่างพิจารณาคดีซึ่งตามกฎหมายรัฐธรรมนูญยังถือเป็นผู้บริสุทธิ์อยู่นั้นมีสภาพไม่ต่างจากนักโทษเด็ขาดซึ่งได้รับการพิพากษากล่าวโทษแล้วเหตุผลที่ไม่สามารถทำได้ในทางปฏิบัตินี้ของจากข้อจำกัดต่าง ๆ ของทางเรือนจำทั้งความแออัดของสถานที่ และขาดแคลนบุคลากร รวมทั้งสิทธิ์ประโยชน์ต่างๆ ไม่เท่าเทียมกับนักโทษเด็ขาดทำให้ผู้ต้องขังระหว่างพิจารณาคดีส่วนใหญ่ตัดสินใจยอมรับสารภาพเพื่อตัดปัญหาเรื่องการต่อสู้คดี อันจะส่งผลต่อการให้ความเป็นธรรมของหน่วยงานในกระบวนการยุติธรรม ซึ่งหากมองปัญหาดังกล่าวคงต้องมองปัญหาทั้งระบบในกระบวนการยุติธรรมที่นำคนเข้าสู่ระบบเรื่องจำ犴กันเกินไปทำให้กรมราชทัณฑ์ไม่สามารถปฏิบัติต่อผู้ต้องขังระหว่างพิจารณาคดีได้ตามหลักการของรัฐธรรมนูญ ดังนั้นหากลดปริมาณผู้ต้องขังระหว่างพิจารณาคดีที่จะเข้าสู่ระบบเรื่องจำ犴ให้ลดลงและมีการกำหนดแนวทางในการปฏิบัติที่ชัดเจนต่อผู้ต้องขังระหว่างพิจารณาคดีให้มีความแตกต่างจากนักโทษเด็ขาดน่าจะทำให้กระบวนการยุติธรรมสร้างความยุติธรรมให้กับคนในสังคมได้ดียิ่งขึ้น

ขั้นตอนก่อนเข้าสู่กระบวนการพิจารณาคดี

การลดจำนวนผู้ต้องขังระหว่างพิจารณาคดีที่จะเข้าสู่ระบบในกระบวนการยุติธรรม เป็นการป้องกันปัญหาในเชิงรุก โดยเบี่ยงเบนผู้กระทำผิดออกจากกระบวนการยุติธรรม ก่อร้ายคือ

1. การให้ความรู้เกี่ยวกับกฎหมายเบื้องต้นและสิทธิเสรีภาพของบุคคล (Citizens Right Education) การมีสิทธิที่จะรู้สิทธิเบื้องต้นตามกฎหมายของตนจะช่วยลดความไม่ถูกต้องเหมาะสมของกรุกจับกุมคุณจังชั่งเป็นค่านำรากของการเข้าสู่กระบวนการยุติธรรมได้บางส่วน รวมทั้งกระบวนการต่าง ๆ หลังการจับกุมว่าสิทธิมีอะไรบ้าง เช่น การขอประกันตัว การสู้คดี ฯลฯ เนื่องจากผู้กระทำผิดส่วนใหญ่เป็นผู้ที่มีการศึกษาน้อยขาดความรู้ความเข้าใจในสิทธิต่าง ๆ ที่พึงได้รับ

2. การผลักดันให้มีมาตรการในการเบี่ยงเบนผู้กระทำผิดออกจากระบบ (Diversion) ก่อนเข้าสู่กระบวนการศาล ได้แก่

- พระราชบัญญัติชั่วคราวฟ้อง (Suspended in Prosecution) เพื่อลดปริมาณคดีขึ้นสู่ศาล เป็นการให้คุดยพินิจของอัยการที่จะสั่งชั่วคราวฟ้องคดีที่อยู่ในหลักเกณฑ์ตามที่กฎหมายกำหนด เพื่อลดปริมาณคดีบางประเภทขึ้นสู่ศาลลงได้โดยต้องเป็นโทษจำคุกไม่เกิน 5 ปี เป็นการกระทำโดยประมาท ผู้ต้องหารับสารภาพและยื่นคำร้องต่ออัยการขอให้มีการชะลอการฟ้องและผู้เสียหายต้องให้ความยินยอม

- การแก้ไขกฎหมายให้คดีอาญาบางประเภทยอมความได้ เนื่องจากในปัจจุบันคดีที่ยอมความได้นั้นมีอยู่มาก เช่น หมิ่นประมาท บั่นยอก ฉ้อโกง ฯลฯ แต่มีคดีจำนวนมากที่เกิดขึ้นในชีวิตประจำวันของสังคมและฟ้องเป็นประจำ ซึ่งบางกรณีอาจจะอยากรถลงแต่ทำไม่ได้ เช่น คดีลักทรัพย์เล็กน้อย คดีทำร้ายร่างกาย เด็กตีกัน ผู้ใหญ่ทะเลาะวิวาทกัน บางที่สามารถลงกันได้หมดแล้ว บางแห่งก็ไม่ร้ายแรง แต่ต้องฟ้อง เพราะเป็นคดีที่ยอมความกันไม่ได้ เป็นต้น

ขั้นตอนการดำเนินกระบวนการพิจารณาพิพากย์คดี

1. การเปิดทำการศาลในวันหยุดและภาคค่ำ (Weekend and night courts) เป็นการเพิ่มเวลาในการทำงานสำหรับหน่วยงานศาล เพื่อให้มีช่วงเวลาที่เหมาะสมและเพิ่มการให้บริการแก่ประชาชนเพิ่มขึ้น

2. การเร่งรัดพิจารณาพิพากย์คดีบางประเภท(short determinate sentences) เป็นแนวคิดเชิงบริหารจัดการที่ช่วยให้คดีความบางประเภทที่สมควรได้รับการพิจารณาให้แล้วเสร็จโดยเร็ว สามารถดำเนินการได้เพื่อไม่ก่อให้เกิดผลกระทบในทางเสียหายขึ้น

3. เพิ่มอำนาจการพิจารณาคดีของศาลแขวง โดยการเพิ่มอำนาจในการพิจารณาพิพากย์คดีที่มีอัตราโทษเพิ่มขึ้นจาก 3 ปี เป็น 5 ปี และในกรณีผู้ต้องหารับสารภาพ ซึ่งมีอัตราโทษไม่เกิน 5 ปี ให้ศาลลงโทษได้โดยไม่ต้องสืบพยาน

4. การให้สิทธิที่จะได้รับการประกันตัว (Right to Bail) การให้ศาลตรวจสอบถึงความจำเป็นที่จะควบคุมตัวผู้ต้องหา กำหนดหลักทรัพย์ที่จะใช้เป็นหลักประกันในการปล่อยตัวชั่วคราวไม่สูงเกินไป หรือเปลี่ยนจากการใช้การประกันตัวโดยใช้เงิน Money Bail มาเป็น Alternative Bail เช่น การยินยอมให้ผู้ต้องหารือจำเลยใช้ตนเองเป็นประกันได้ โดยต้องมีหลักการตรวจสอบประวัติผู้ต้องหาว่ามีความสัมพันธ์กับชุมชนอย่างไร ภูมิหลังทางสังคม ภูมิทางเศรษฐกิจ ประวัติการกระทำผิดในการพิจารณาประกันตัว เนื่องจากอิสรภาพของผู้ต้องหาในช่วงเวลา ก่อนพ้องคดีถือเป็นประโยชน์อย่างมากในการต่อสู้คดีของผู้ต้องหา ทำให้ไม่ต้องได้รับผลร้ายหรือถูกลงโทษก่อนการพิจารณาคดี และเป็นการที่ให้หลักการสันนิษฐานไว้ก่อนว่าจำเลยเป็นผู้บริสุทธิ์ (presumption of innocence) ได้รับการปฏิบัติตามอย่างแท้จริง

5. ระบบการพิจารณาคดีในศาลของไทยควรวางแผนครอบเวลา โดยเฉพาะในคดีที่ผู้ต้องหาไม่ได้รับการประกันตัวให้วางกรอบเวลาไว้ว่าในแต่ละศาลจะใช้ระยะเวลาเท่าใด แต่ถ้าทำไม่ทันตามกรอบเวลาสามารถขอขยายเวลาได้เป็นช่วง ๆ

ขั้นตอนภายหลังการพิจารณาพิพากษาคดี

หลังจากที่ผู้ต้องหาเข้าสู่ระบบเรื่องจำในการควบคุมดูแลของกรมราชทัณฑ์ ควรมีการปรับปรุงแนวทางในการปฏิบัติต่อผู้ต้องขังระหว่างพิจารณาคดี ดังนี้

1. การกำหนดนโยบายในการปฏิบัติต่อผู้ต้องขังระหว่างพิจารณาคดีให้แยกแนวทางปฏิบัติออกจากกลุ่มนักโทษเด็ดขาดอย่างชัดเจนเพื่อคุ้มครองสิทธิจำเลยที่ถูกคุมขังระหว่างพิจารณาคดีซึ่งถือว่าเป็นผู้บริสุทธิ์ รวมทั้งการให้สิทธิต่าง ๆ เท่าเทียมหรือมากกว่านักโทษเด็ดขาด

2. ควรมีการจัดการบริหารระบบในเรือนจำพิเศษให้มีลักษณะเดียวกับ ตะราง (Jail) ซึ่งมิใช่เรือนจำ (Prison) โดยมิติต่าง ๆ ที่สะท้อนให้เห็นถึงการเคารพในสิทธิของผู้ต้องขังประเภทนี้อย่างชัดเจน

3. การเสนอให้ผู้ต้องขังระหว่างฯ ได้ทำการบันทึกความประพฤติของผู้ต้องขังในช่วงถูกควบคุมตัวระหว่างการพิจารณาคดีแม้ว่าศาลจะยังมิได้ตัดสิน ทั้งนี้สามารถนำข้อมูลความประพฤติของผู้ต้องขังนำเสนอประกอบการพิจารณาการเลื่อนชั้นเมื่อมีสถานภาพเป็นนักโทษเด็ดขาดโดยไม่ต้องเริ่มจากการเป็นนักโทษเด็ดขาดชั้นกลางซึ่งทำให้เสียเวลาและเสียประโยชน์ที่ต้องถูกคุมขังระหว่างพิจารณาคดีเป็นระยะเวลาหนึ่ง เพื่อเป็นการส่งเสริมให้ผู้ต้องขังมีแรงกระตุ้นในการประพฤติดีในทางที่ดีและได้รับสิทธิประโยชน์ได้อย่างเสมอภาคและเท่าเทียมกัน

4. เรือนจำ/ทัณฑสถานควรจัดทำหมายหรือผู้ให้ความรู้ด้านกฎหมายให้กำปรึกษาและนำในเรื่องคดี เช่น การยื่นอุทธรณ์ การไม่ขออุทธรณ์หรือถูกใจฯ ฯ

5. การให้สิทธิในการเยี่ยมญาติใกล้ชิด ควรให้สิทธิกับกลุ่มผู้ต้องขังระหว่างพิจารณาคดีเช่นเดียวกับนักโทษเด็ดขาด ซึ่งเป็นผลดีต่อสภาพจิตใจของผู้ต้องขังและญาติที่มาเยี่ยมเพื่อรักษาสภาพความสัมพันธ์ของครอบครัว รวมทั้งผู้ต้องขังระหว่างฯ ต้องการกำลังใจและการปรึกษาด้านคดีกับญาติมากกว่านักโทษเด็ดขาดซึ่งมีความเครียดน้อยกว่า

6. การทดลองทำเรือนจำร่องในการควบคุมผู้ต้องขังระหว่าง โดยเฉพาะเพื่อศึกษาสภาพความเป็นไปได้ ปัญหาอุปสรรคต่าง ๆ และนำมาปรับปรุงแก้ไขเพื่อให้นำไปสู่การปฏิบัติได้จริง

7. การอบรมหรือทำความเข้าใจกับเจ้าหน้าที่ผู้ปฏิบัติงานให้ทราบถึงอำนาจและหน้าที่ต่าง ๆ เพื่อมิให้มีการละเมิดสิทธิของผู้ต้องขังและปรับเปลี่ยนทัศนะต่อผู้ต้องขังกลุ่มนี้เนื่องจากยังมิได้มีสถานภาพเป็นนักโทษหรือผู้กระทำผิดจนกว่าศาลจะมีการพิพากษา

8. จัดบุคลากรที่ได้รับการฝึกฝนมาโดยเฉพาะในการปฏิบัติต่อผู้ต้องขังระหว่างพิจารณาคดีโดยเน้นการปฏิบัติที่คำนึงถึงสิทธิตามกฎหมายของผู้ต้องขังกลุ่มนี้

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรมีการศึกษาวิจัยที่ครอบคลุมกลุ่มผู้ต้องขังระหว่างพิจารณาคดีที่อยู่ในเรือนจำที่มีความมั่นคงสูงซึ่งมีกำหนดโทษสูง
2. ควรมีการศึกษาถึงทัศนะของเจ้าหน้าที่และผู้บริหารของกรมราชทัณฑ์ในการปฏิบัติกับผู้ต้องขังระหว่างพิจารณาคดี

ภาคผนวก

แบบสอบถาม

โครงการศึกษาวิจัย เรื่อง “ระยะเวลาการถูกคุมขังของผู้ต้องขังระหว่างพิจารณาคดี”

คำชี้แจง

1. แบบสอบถามนี้ใช้ในการศึกษาเท่านั้น คำตอบจะถือเป็นความลับและไม่มีผลประการใดต่อตัวท่าน
 2. กรุณายกตัวอย่างความเป็นจริง
 3. กรุณายกตัวอย่างความไม่จริง

ส่วนที่ 1 ข้อมูลทั่วไป (ปัจจัยภูมิหลัง)

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงใน □ ที่ตรงกับตัวท่าน

1. เพศ

1. ชาย 2. หญิง

2. ปัจจุบันอายุ.....ปี

3. จบการศึกษาในระดับใด

1. ไม่ได้ศึกษา 2. ประถมศึกษา

3. มัธยมศึกษา 4. อาชีวศึกษา/อนุปริญญา

5. ปริญญาตรีขึ้นไป

4. สถานภาพสมรส

1. โสด 2. สมรส

3. หม้าย 4. หย่าร้าง

5. อาชีพก่อนต้องไทย

1. ไม่ได้ประกอบอาชีพ 2. เกษตรกรรม

3. รับจ้างทั่วไป 4. ค้าขาย

5. รัฐวิสาหกิจ 6. ธุรกิจส่วนตัว

7. อื่นๆ ระบุ.....

6. รายได้จากการประกอบอาชีพ

1. ไม่มีรายได้ 2. ต่ำกว่า 5,000 บาท/เดือน

3. 5,001 – 10,000 บาท/เดือน 4. 10,001 – 15,000 บาท/เดือน

5. 15,001 บาทขึ้นไป

7. ท่านมีภาระหนี้สินหรือไม่

ไม่มี มี ระบุจำนวนบาท

8. ท่านมีภาระรับผิดชอบสมาชิกในครอบครัว

ไม่มี มี (ระบุจำนวน)คน

9. ภูมิลำเนาของท่าน

☐ 1. กรุงเทพและปริมณฑล	☐ 2. ภาคกลาง
☐ 3. ภาคเหนือ	☐ 4. ภาคใต้
☐ 5. ภาคตะวันออก	☐ 6. ภาคตะวันตก
☐ 7. ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ	

ส่วนที่ 2 ข้อมูลเกี่ยวกับคดี

10. ท่านถูกกล่าวหาว่าได้กระทำการผิดทางอาญาในความผิดฐานใด

1. ความผิดเกี่ยวกับทรัพย์
 2. ความผิดต่อพ.ร.บ.ยาเสพติด/สารระเหย
 3. ความผิดต่อชีวิต
 4. ความผิดต่อร่างกาย
 5. ความผิดเกี่ยวกับเพศ
 6. ความผิดเกี่ยวกับการก่อให้เกิดภัยนตรายต่อประชาชน
 7. ความผิดอื่นๆ ระบุ.....

11. ท่านกระทำการผิดเมื่อวันที่.....เดือน.....พ.ศ.....

12. ท่านถูกคุมขังในเรือนจำเมื่อวันที่.....เดือน.....พ.ศ.....

13. ท่านต่อสู้คดีความหรือไม่

1. ต่อสู้คดีและจัดหาทนายความด้วยตนเอง 2. ต่อสู้คดีและใช้ทนายขอแรงที่รัฐจัดหาให้
 3. ไม่ต่อสู้เนื่องจากรับสารภาพ

14. เหตุผลที่ท่านไม่ประกันตัว

1. ศาลไม่อนุญาตให้ประกันตัว 2. ไม่มีหลักทรัพย์ในการประกัน
 3. รับสารภาพว่าทำผิด 3. ไม่ทราบเรื่องการประกันตัว

15. ปัจจุบันท่านถูกคุมขังในขั้นตอนใด

1. ระหว่างสอบสวน ระบุระยะเวลา.....
 2. ระหว่างพิจารณา – ได้ส่วน ระบุระยะเวลา.....
 3. ระหว่างอุทธรณ์ - ถูกฯ

16. ท่านถูกคุมขังในเรือนจำมาเป็นระยะเวลา.....ปี.....เดือน.....วัน

17. ท่านยอมรับว่าได้กระทำผิดจริง

1. ยอมรับ 2. ไม่ยอมรับ

ส่วนที่ 3

ข้อมูลเกี่ยวกับผลกระทบของระยะเวลาในการพิจารณาคดี

คำชี้แจง กรุณาใส่เครื่องหมาย ✓ ลงในช่องตรงกับความคิดเห็นของท่านมากที่สุด

ข้อความ	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
<u>ผลกระทบต่อตัวผู้ต้องขัง</u> (ด้านการควบคุม)					
1. ท่านได้รับการปฏิบัติระหว่างอยู่ในเรือนจำด้วยความเสมอภาค					
2. ท่านถูกควบคุมตัวปะปนกับนักโทษเดือดขาด					
3. ในความเห็นของท่านเรือนจำมีการแยกความคุ้มผู้ต้องขังระหว่างกับนักโทษเดือดขาดออกจากกัน					
4. การถูกคุมขังระหว่างพิจารณาคดีทำให้ท่านขาดโอกาสในการศึกษาหรือประกอบอาชีพเพื่อช่วยเหลือครอบครัว					
5. ใน การถูกควบคุมตัวไปยังศาลเพื่อพิจารณาคดีท่านต้องสัมภรรรื่น แต่งกายของทางเรือนจำซึ่งทำให้รู้สึกอับอาย					

ข้อความ	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
(ด้านสภาพร่างกาย)					
6. ท่านประสบปัญหาด้านสุขภาพร่างกายหลังจากเข้ามาอยู่ในเรือนจำ					
7. ท่านได้รับประทานอาหารในปริมาณที่เพียงพอและมีประโยชน์ใน การบำรุงสุขภาพร่างกายให้แข็งแรง					
8. ท่านมีโอกาสได้ออกกำลังกายและทำกิจกรรมนันทนาการร่วมกับ ผู้ต้องขังอื่น ๆ อยู่เสมอ					
9. ท่านพักอาศัยในเรือนนอนที่สะอาด มีอากาศถ่ายเทและมีแสงสว่าง เพียงพอ					
10. ท่านพักอาศัยในเรือนนอนที่มีพื้นที่นอนเพียงพอ ไม่แออัด					
11. เรือนจำได้จัดหาน้ำสะอาดและของใช้จำเป็นในการทำความสะอาด ร่างกายตามสมควร					
12. เรือนจำได้จัดที่อาบน้ำและห้องสุขาเพียงพอถูกสุขลักษณะ					
13. การรักษาพยาบาลในเรือนจำ ยังขาดแพทย์ และยารักษาโรค					
(ด้านสภาพจิตใจ)					
14. ระหว่างถูกคุมขังในเรือนจำทำให้ท่านรู้สึกเครียดและไม่อยากเข้า ร่วมกิจกรรมของทางเรือนจำ					
15. การเข้ามาอยู่ในเรือนจำทำให้ท่านรู้สึกว่าตนเองไม่มีคุณค่าหรือเป็น ภาระต่อสังคม					
16. ท่านเห็นว่าสังคมมักดีตรัพผู้ที่เข้ามาอยู่ในเรือนจำ แม้ว่าเมื่อคดีถูกยก ฟ้องหรือศาลตัดสินว่าไม่ได้เป็นผู้กระทำผิด					
17. ท่านมีความวิตกกังวลในเรื่องสภาพความเป็นอยู่ของครอบครัวและ การต่อสู้คดี					
18. เมื่อท่านรู้สึกเครียดหรือวิตกกังวลจะรู้สึกอยากอยู่คนเดียวมากกว่า ระยะทางให้ผู้อื่นรับรู้					

ข้อความ	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
19. การได้พูดคุยกับครูกับเพื่อนผู้ต้องขังหรือเจ้าหน้าที่ทำให้รู้สึกว่ามีกำลังใจในการต่อสู้กับปัญหาต่าง ๆ (ด้านสิทธิต่าง ๆ)					
20. ท่านได้รับความคุ้มครองระหว่างอยู่ในเรือนจำไม่ให้ถูกปฏิบัติโดยใช้ความรุนแรง					
21. ท่านได้รับแจ้งจากเจ้าหน้าที่ให้ทราบถึงระเบียบ ข้อบังคับสำหรับผู้ต้องขัง รวมถึงวิธียื่นคำร้องทุกข์ต่าง ๆ					
22. ผู้ต้องขังระหว่างพิจารณาคดีควรได้รับสิทธิในการพูดคุยกับนักโทษเดือดขาด เช่นเดียวกับนักโทษเดือดขาด					
23. กรณีที่ญาติหรือญาติในครอบครัวเสียชีวิต ผู้ต้องขังระหว่างฯ ควรได้รับสิทธิในการลาออกไปร่วมพิธีภายใต้การดูแลของเจ้าหน้าที่ เช่นเดียวกับนักโทษเดือดขาด					
24. ท่านเห็นว่าไม่ควรใช้โขตวนต่อผู้ต้องขังระหว่างพิจารณาคดี ในระหว่างอยู่ในเรือนจำ					
25. ท่านถูกจำกัดสิทธิในการรับรู้ข้อมูลข่าวสารจากสื่อต่าง ๆ มากจนเกินไป					
26. เรือนจำให้สิทธิในการพูดและปรึกษาทนายความเป็นการส่วนตัว ในที่ซึ่งจดไว้ให้อย่างเหมาะสม					
27. ท่านได้รับการพิจารณาคดีด้วยความรวดเร็ว ต่อเนื่องและมีความเป็นธรรมจากศาล					
28. ท่านถูกจำกัดสิทธิในการได้รับการศึกษาและฝึกวิชาชีพจากทางเรือนจำ					

ข้อความ	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
<u>ผลกระทบต่อครอบครัว</u> (ด้านความสัมพันธ์ในครอบครัว)					
1. สมาชิกในครอบครัวเข้าใจและให้กำลังใจในการต่อสู้คดีของท่านด้วยดี					
2. ท่านได้รับการเยี่ยมเยียน หรือการติดต่อทางจดหมายจากครอบครัวและญาติมิตรอยู่เสมอ					
3. การเข้ามาอยู่ในเรือนจำทำให้ครอบครัวของท่านเกิดความขัดแย้งกันภายในครอบครัว					
4. ท่านคิดว่าการเข้ามาอยู่ในเรือนจำทำให้ท่านกลายเป็นภาระของครอบครัวที่ต้องดูแล					
5. ท่านกลัวว่าเมื่อออกจากเรือนจำไปแล้ว ความสัมพันธ์ภายในครอบครัวของท่านจะไม่เหมือนเดิม					
6. ท่านคิดว่าครอบครัวของท่านไม่ยอมรับและไม่ต้อนรับเมื่อท่านต้องลูกคุณขึ้นในเรือนจำ					
(ด้านฐานะทางเศรษฐกิจ)					
7. การเข้ามาอยู่ในเรือนจำทำให้ครอบครัวขาดรายได้ เนื่องจากท่านเป็นหลักในการหาเลี้ยงครอบครัว					
8. ครอบครัวของท่านประสบปัญหาในการหาเงินเพื่อนำมาใช้ในการต่อสู้คดี					
9. การที่ท่านเข้ามาอยู่ในเรือนจำทำให้มีภาระหนี้สินเพื่อนำมาใช้จ่ายในการเดินทางของสมาชิกในครอบครัว					
10. ท่านคิดว่าระบบงานในกระทรวงยุติธรรมให้ความเป็นธรรมกับคนทุกคนเท่าเทียมกัน					
11. การที่ท่านเข้ามาอยู่ในเรือนจำทำให้คนในครอบครัวต้องทำงานหนักมากยิ่งเงินเพื่อเป็นค่าใช้จ่ายในครอบครัว					

ข้อความ	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
(ด้านการยอมรับจากสังคม)					
12. ท่านคิดว่าสังคมไม่ให้โอกาสคนที่เคยผ่านการเข้ามาอยู่ในเรือนจำ มีความรังเกียจและมองว่าเป็นคนชั่ว					
13. คนในครอบครัวต้องปิดบังญาติหรือเพื่อนบ้านที่ท่านต้องเข้ามาอยู่ในเรือนจำ					
14. หากเพื่อนบ้านทราบว่าท่านอยู่ในเรือนจำ คนในชุมชนจะมองครอบครัวของท่านไปในทางไม่ดีด้วย					
15. หากท่านออกจากเรือนจำไปแล้ว ท่านจะถูกผู้อื่นดูถูกและแสดงความรังเกียจ					
16. หากท่านออกจากเรือนจำไปแล้วจะไม่สามารถกลับไปศึกษาหรือประกอบอาชีพในสถานศึกษาหรือที่ทำงานเดิมได้อีก					
17. การถูกคุณชังในเรือนจำ เป็นอุปสรรคต่อการทำงานทำ					

ส่วนที่ 4 ความคิดเห็นต่อแนวทางในการปฏิบัติต่อผู้ต้องขังระหว่างพิจารณาคดีในเรือนจำ

1. ในเรือนจำของท่านการปฏิบัติต่อผู้ต้องขังระหว่างกับนักโทษเด็ดขาดแตกต่างกันหรือไม่

1. แตกต่าง 2. ไม่แตกต่าง
2. ท่านคิดว่าการปฏิบัติต่อผู้ต้องขังระหว่างพิจารณาคดีในเรือนจำอยู่ในระดับใด

1.ดี 2.ปานกลาง 3. ไม่ดี
3. ท่านคิดว่าในการปฏิบัติต่อผู้ต้องขังระหว่างพิจารณาคดีในเรือนจำมีความเหมาะสม หรือไม่

1. เหมาะสม 2. ควรปรับปรุงในด้าน (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)

1. อาหาร 2. การลงโทษเมื่อพิพากษา 3. การรักษาพยาบาล

4. การรับรู้ข้อมูลข่าวสาร 5. อื่นๆ (ระบุ)
4. ข้อเสนอแนะในการปฏิบัติต่อผู้ต้องขังระหว่างพิจารณาคดี

.....

.....

.....

ข้อละเอียดในเรื่องจำ

ระยะเวลาที่อยู่ในเรื่องจำนานเท่าไร.....
การอบรมแสรกรับ (หลักสูตร,จำนวนวัน).....
กิจกรรมที่ทำในเรื่องจำ.....

การพบทนาย.....ครั้ง ผู้ให้คำปรึกษาเรื่องคดี.....
การเยี่ยมญาติ (ครรมาเยี่ยม , กิจเดือนครั้ง).....
ปัญหาในการใช้ชีวิตในเรื่องจำ.....

ความคิดเห็นในเรื่องผลกระทบต่อการอุกคุณขั้งระหว่างพิจารณาคดี

1. ด้านการควบคุม (ความมีการแยกควบคุมหรือไม่ เพื่อะไร / การไปศาลสวนเครื่องแต่งกายของทางเรื่องจำไม่รุ้สึกอย เพื่อะไร)

.....
.....
.....
.....

2. ด้านสภาพร่างกาย.....

.....
.....
.....

3. ด้านสภาพจิตใจ (ความเครียด ความกลัว ความวิตกกังวล)

.....
.....
.....

3.1 การปรับตัวในระยะแรก.....

.....
.....
.....

3.2 ใช้เวลานานเท่าไหรในการปรับตัวกับสภาพเรื่องจำ.....

.....
.....
.....

3.3 ความรู้สึกสูญเสียคุณค่าในตนเอง หรือศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์.....

.....
.....
.....

4. ด้านความสัมพันธ์ในครอบครัว.(พ่อแม่ ภรรยา บุตร กระหนบอย่างไร).....

.....
.....
.....

5. ด้านปัญหาทางเศรษฐกิจ อาชีพ

.....
.....
.....

7. ด้านการยอมรับจากสังคม

7.1 การปิดบังญาติหรือเพื่อนบ้าน / การให้โอกาสจากบุคคลรอบข้าง / ทัศนะของคนในชุมชน

.....
.....
.....

7.2 บทเรียนที่ได้รับ ในเชิงบวก / เชิงลบ

.....
.....
.....
.....

ทัศนะเกี่ยวกับการปฏิบัติต่อผู้ต้องขังระหว่างพิจารณาคดีในเรือนจำ

1. ท่านต้องการให้เรือนจำปฏิบัติต่อผู้ต้องขังระหว่างพิจารณาคดีอย่างไร

.....
.....
.....
.....

2. ผู้ต้องขังระหว่างฯ ควรได้รับสิทธิประโยชน์ด้านใดเพิ่มเติม (การเยี่ยมญาติใกล้ชิด , การกำหนดชั้นนักโทษ การลาภิจ ฯลฯ) เพราะอะไร.....

.....
.....

สิ่งที่คาดหวังจะได้รับความช่วยเหลือจากการเรื่องจำ.....

.....

สิ่งที่คาดหวังจะได้รับจากครอบครัว.....

.....

สิ่งที่คาดหวังจะได้รับจากสังคม.....

.....

ข้อเสนอแนะในการปรับปรุงแนวทางปฏิบัติต่อผู้ต้องขังระหว่างพิจารณาคดี

- ด้านการใช้ไฟช่ำรวน

.....

.....

- ด้านการแยกความคุณ

.....

.....

- ด้านปัจจัย 4

.....

.....

- ด้านเจ้าหน้าที่เรื่องจำ

.....

.....

- ด้านกฎหมายของเรื่องจำ

.....

.....

บรรณานุกรม

หนังสือและบทความในหนังสือ

พศ.สุดส่วน สุชีร.อาชญาวิทยาและงานสังคมสังเคราะห์. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2546

อรัญ สุวรรณบุบผา. หลักอาชญาวิทยา. กรุงเทพมหานคร : ไทยวัฒนาพานิช จำกัด, 2518

วีระพงษ์ บุญโญภาส. อาชญากรรมทางเศรษฐกิจ. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์นิติธรรม, 2544

กรมราชทัณฑ์. ข้อกำหนดมาตรฐานขั้นต่ำสำหรับการปฏิบัติต่อผู้ต้องขังกับข้อเสนอแนะในเรื่องที่เกี่ยวข้องขององค์กรสหประชาชาติ : โรงพิมพ์ราชทัณฑ์, 2505

กรมราชทัณฑ์. แนวทางการปฏิบัติต่อผู้ต้องขังระหว่างและผู้ต้องขังคดีเด็ดขาด, 2546

เอกสารการประชุมทางวิชาการระดับชาติว่าด้วยงานยุติธรรม ครั้งที่ 1. กระบวนการทัศน์ใหม่ของกระบวนการยุติธรรมในการปฏิบัติต่อผู้กระทำผิด : โรงพิมพ์คุรุสภา, 2546

เอกสารอื่นๆ

มนิษฐา ขามระนิยะ. “การปฏิบัติต่อผู้ต้องขังในระหว่างพิจารณาคดี : ศึกษาเฉพาะกรณีเรื่องจำกลางอุตุธรรม”. สารนิพนธ์มหابปันธิต คณะสังคมสังเคราะห์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2542

เฉลิมชัย มาตร์เมือง. “ความพึงพอใจของผู้ต้องขังในการได้รับความช่วยเหลือทางกฎหมายจากทนายขอเร่ง : ศึกษาเฉพาะกรณีเรื่องจำพิเศษกรุงเทพมหานคร” วิทยานิพนธ์มหابปันธิต คณะสังคมสังเคราะห์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2544

คร.โฉกชัย สุทธาเวศ. “การจัดการเชิงสิทธิมนุษยชนสำหรับผู้ต้องขังของกรมราชทัณฑ์” รายงานวิจัย (ฉบับก่อนสมบูรณ์)

ดวงแข พุ่มเพ็ชร. “ความพึงพอใจของผู้ต้องขังคดีระหว่างอุทธรณ์-ฎีกา ต่อการจัดการสวัสดิการ

ผู้ต้องขัง : ศึกษาเฉพาะกรณีเรื่องจำกลางบางหวาน” วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต
คณะสังคมสังเคราะห์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ , 2546

ว่าที่ร้อยตรียุทธนา เจ้าคุรี . “การพิทักษ์สิทธิจำเลยในคดีอาญา : ศึกษาเฉพาะกรณีการรับรู้สิทธิของ
จำเลยและการใช้สิทธิตามกฎหมาย” วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ,
2539

สมชาย อุดมโชค . “การปฏิบัติต่อผู้ต้องขังที่มิใช่นักโทษเด็ดขาด : ศึกษาเฉพาะกรณีเรื่องจำกลาง
เชียงใหม่ เรื่องจำพิเศษเชียงใหม่ และทัณฑสถานหุ่งเชียงใหม่” วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต
บัณฑิตวิทยาลัย สถาบันราชภัฏเชียงใหม่ . 2545

สมพล พงษ์พิพัฒน์ . “การสังเคราะห์และการปฏิบัติต่อผู้ต้องขังระหว่างสอบสวน : ศึกษาเฉพาะ
กรณีเรื่องจำพิเศษกรุงเทพมหานคร” วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต
คณะสังคมสังเคราะห์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ , 2535

อารีลักษณ์ สินธพันธ์ . “การปฏิบัติตามข้อกำหนดมาตรฐานขั้นต่ำของสหประชาชาติว่าด้วยการ
ปฏิบัติต่อผู้ต้องขังของเรื่องจำในประเทศไทย” วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต
คณะสังคมสังเคราะห์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ , 2535
